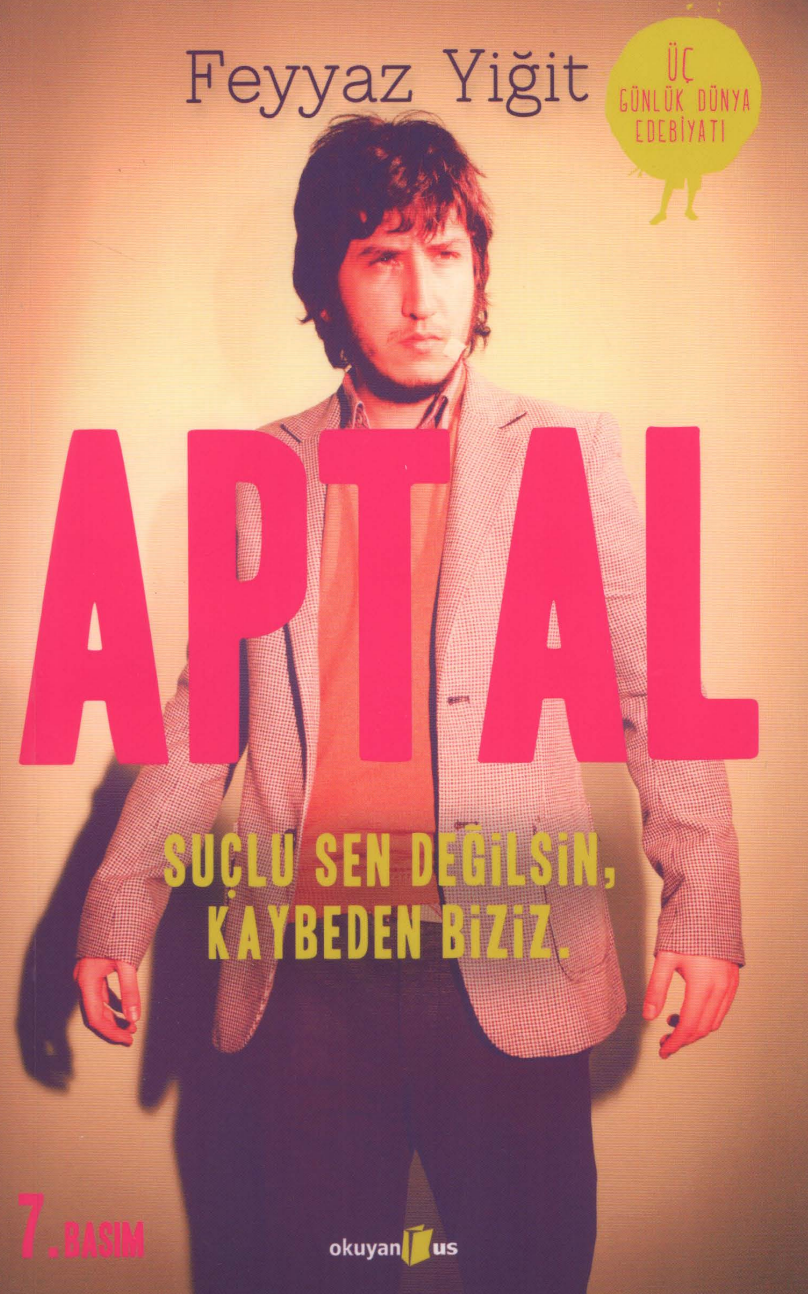
Feyyaz Yiğit

ÜÇ
GÜNLÜK DÜNYA
EDEBİYATI

APTAL

SUÇLU SEN DEĞİLSİN,
KAYBEDEN BİZİZ.

7. BASIM

okuyan us

ÜÇ GÜNLÜK DÜNYA EDEBİYATI

APTAL * Feyyaz Yiğit Roman

"Tanıştığımız tüm aptalların anısına."

"Kimilerinin aklında şokellayı çok seven bir insan olarak yaşıyorsun. Demem o ki 'biraz daha'sı olan hiçbir şeye inanma sakın."

"Evvela aynadaki haline bakıp kendisine âşık olan ve ırzına geçen, ardından söz olacak diye kendisini nikâhına alan insanın dünyasıdır bu. Sonsuz bir sevgiyle evinde yalnız bırakmalıdır onu. İnsanın başına ne geliyorsa hep iyi niyetinden geliyor, haklısınız. Bence siz başkalarını da kendiniz gibi sanıyorsunuz. Ama yapmayın. Hemen güveniyorsunuz insanlara. Babanızın oğlu mu bu insanlar..."

"Ona kulak asma... Sevemeyeceğin insanları biraz daha sev, gülemeyeceğin şakalara biraz daha gül, kazanamayacağın paraları ve hayatları hayal et biraz daha. Biraz daha başarılı, biraz daha gururlu, biraz daha sevimlisin artık. Kontrol et ki elinden sıyrılıp kaçmasın fırsat buldukça övdüğün naif hayatın. Ölçülebilir ihtiyaçlarını karşılamaya hazırlar biraz daha. Ama tabii ki sen bekliyorsun. Nasıl durulur, aynı benim gibi biliyorsun. Biraz daha dön eski haline. Biraz daha tasarla çoktan biten o günü. Lütfen hemen acımaya başlama kendine, biraz daha dur."

"Kim beni ne sebeple affeder bilmiyorum."

www.ucgunlukdunyaedebiyati.com
facebook/ucgunlukdunyaedebiyati
twitter/ucgunlukdunyaed

okuyanus.com.tr
/okuyanusyayinevi
/okuyanus
/okuyanusyayinevi
/okuyanus

üç günlük dünya edebiyatı - 3

Feyyaz Yiğit

APTAL

okuyan us

okuyan Us

Üç Günük Dünya Edebiyatı - 3

Aptal
Suçlu Sen Değilsin, Kaybeden Biziz
Feyyaz Yiğit

ISBN: 978-605-5134-13-6
Yayıncı Sertifika No. 49055

1. Baskı: İstanbul, Mayıs 2013
7. Basım: İstanbul, Mart 2022

Yayın Yönetmeni: Cem Mumcu
Editör: Ömer Erte
Redaksiyon: Kemal Kırar

Dizi ve Kapak Tasarımı: Ebru Demetgül
Kapak Fotoğrafı: Aykut Tanay
Grafik Uygulama: Zeynep Erim

Baskı ve Cilt: Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş.
Maltepe Mah., Gümüşsuyu Cad., Dalgı arşısı, No: 3/4 Zeytinburnu/İstanbul,
Tel: (212) 613 17 33 Faks: (212) 501 31 17 Sertifika No: 46025

Üç Günlük Dünya Edebiyatı Logo: Simge Ergüler

Kitabın düzeltisinde Dil Derneği Yazım Kılavuzu'nun 9. baskısı esas alınmıştır.
Eser, 55 gr kâğıt üzerine 11 puntoluk Palatino fontuyla dizilmiştir.

Bu eserin yayın hakları Okuyan Us'a aittir. Her hakkı saklıdır.

©Okuyan Us Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Kurucu: Cem Mumcu

Özgür ve Ebru, hep bizimlesiniz...

Adres: Gürsel Mah. İcabet Sokak, No:3 Daire:6
Kağıthane, İstanbul Tel.: (0212) 272 20 85 - 86

okuyanus@okuyanus.com.tr
www.okuyanus.com.tr

Feyyaz Yiğit

APTAL

Suçlu Sen Değilsin, Kaybeden Biziz

okuyan us

Yazar hakkında:

1988 yılında Düzce'de doğdu. 1999 Düzce depreminden sonra ailecek Ankara'ya yerleştiler. Ankara Anadolu Güzel Sanatlar Lisesi'nde Resim Bölümü'nde okudu. Sonra Hacettepe Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Grafik Tasarım Bölümü'ne girdi. Bitiremedi. Alttan aldığı 7 dersi var: Sanat Sosyolojisi / Sanat Tarihi 2 / Göstergebilim / Animasyon 2 / Grafik Tarihi 2 / Tasarım Uygulama / Grafik Tasarım / Sunum Tasarımı.

ÜÇ GÜNLÜK DÜNYA EDEBİYATI

Bir manifesto...

Buhranlar içinde kıvranan dünyanın yeni açılımlara en çok muhtaç olduğu bir dönemden geçiyoruz. Okur esrik, yazar tekinsiz. Yaşanmışlıklar epriyor, farkındalık hiç olmadığı kadar azalmış durumda...
Şaka şaka. Öyle şeyler olduğu filan yok. Her şey normal. Hâlâ "yaşam eski zamanlarda daha iyiydi"ye inanıyoruz. Dünya her zamanki gibi sakin bir görev bilinciyle dönmeye devam ediyor. Ağaçlar, bulutlar, çöller, maymunlar ve akla gelen her şey bizi hiç umursamadan varlıklarını sürdürüyor. Kendisini -sırf yaşıyor diye- öncekilerden ve sonrakilerden daha özel zanneden biz bir grup insan ise, konjenital basiretsizliğimizden yola çıkarak dünyanın da buhran içinde kıvrandığına inanıyoruz. İçinden geçtiğimiz çağ diğerlerinden daha iyi ya da daha kötü değil. Telaşa mahal yok. Fakat tanıklık ettiğimiz bazı şeylerin kaydını tutmamızın da sakıncası yok.
Savaş görmemiş, devrim yaşamamış, işkence çekmemiş, hiç meydan okumamış ve hiç af dilememiş böyle bir ara nesilden bekleneceği üzere, "Üç Günlük Dünya Edebiyatı" basit bir konfor ihtiyacından doğdu.
*

Hepimiz sokakta oynadık. Çocukluktan çıkarken liberal ekonomiye geçtik, bir anda her şeyimiz oldu. Uzaktan kumandalı oyuncak otomobilleri de ilk kişisel bilgisayarları da biz kullandık. Liseyi okuduk. Telefonda sevgilinin babasıyla konuşmanın ne demek olduğunu yaşayarak öğrendik. Tam mezun olurken cep telefonu geldi, mobil iletişimin en sakil günlerini de tattık. Muzır neşriyata bakarak da istimna ettik üniversitedeyken tanıştığımız internet sayesinde monitöre bakarak da... İlk özel televizyon, canlı yayımlanan ilk savaş, ilk magazin programı, ilk UEFA şampiyonluğu, ilk Eurovision birinciliği hep bize denk geldi. Çok fazla uyarana, parazite ve gürültüye maruz kaldık. Hep "geçiş dönemi"nde sıkıştık, hep "gelişmekte olan ülke" vatandaşı olduk. Tarihi de anlamadık geleceği de hayal edemedik. Katı olan her şey buharlaştı, tüm beklentilerimizi spekülasyonlar üzerine inşa ettik.
*

Genç değiliz. Yaşlı da değiliz. Tedirgin yaşamaya çok alışkınız. Kötü besleniyoruz, kötü yaşıyoruz, sportmen ruhluyuz ama spor yapmıyoruz. Taşralıyız ama her yer taşra olduğu için göze batmıyoruz. Kendimiz gibi olanları çok kolay ayırt ediyoruz ama kendimiz gibi olanlarla dahi çok zor kaynaşıyoruz. Çok az şeye inanıyoruz. Bize öyle öğrettikleri için başarısızlığı sevmiyoruz. Ama el yordamıyla kendi kendimize keşfettiğimiz üzere, başarıyı da sevmiyoruz. Sinik, alaycı ve huzursuzuz. Kişisel gelişime, spiritüalizme, ezoterik galaktik bilgeliğe veya burçlara inanmıyoruz. Ne idüğü belirsiz insanlarız. İdüğümüzü arıyoruz.
Kendimizi ciddiye almadığımız için dünyadaki varlığımızın kaydını bugüne kadar tutmadık. Belki siz yardım edersiniz diyorduk, etmediniz. Bu nedenle biraz kıpırdanmak zorunda kaldık.
*
Bugün "çağdaş Türk edebiyatı" nedir sorusuna net bir yanıt verilemiyorsa, sorumluluğun biraz da bizde olduğunu kabul ediyoruz. Çünkü çağdaş Türk edebiyatı biziz. Merhaba, çok memnun olduk. Biraz daha derli toplu hareket etmeye karar vermiş bulunuyoruz.
Bizi tarif eden şeylerin tümüne "Üç Günlük Dünya Edebiyatı" adını verdik.
Biz hayatı gözleyerek değil, yaşayarak yazan yazarlarız. Katı prensiplerimiz ve yüce ülkülerimiz yok. Sık sık taviz veriyoruz ve açıkçası biraz eyvallahımız var. Mala mülke, şöhrete sahip değiliz. Hemen hepimiz başkaları adına işçilik yaptık, yapıyoruz. Ağdasızız, azıcık sinsiyiz, öfkeliyiz, vazgeçme sanatında ustayız, mağlubiyeti iyi biliriz, kırçıl ve absürdüz, önden rutubetliyiz; arkadan az ışık alırız, cereyanda kalmış, hor kullanılmışız, seks küspesi, gönül posasıyız, entelekti seviyoruz ama onu kutsamıyoruz, kutsallarımız var ama onları da kutsamıyoruz, kahrolasıcayız, boyu devrilesicesiyiz, yeraltından korkuyor, yerüstünde ise göze batmıyoruz, âşık olduklarımıza kolay açılıyor ama hemen açıklarda boğuluyoruz, bildiğimiz her sözcüğü her metinde kullanıyoruz, çünkü hiçbir sözcüğün hiçbir dile yabancı olmadığına inanıyoruz.
Bu manyakça yaşama göğüs germek tam otuz beş yıldır bizim işimiz.
*
"Üç Günlük Dünya Ebebiyatı" ile henüz seyircisi gelmemiş bir salonun ışıkları açılmamış sahnesine çıkmayı deniyoruz.

İçindekiler

1. Bölüm	11
2. Bölüm	35
3. Bölüm	55
4. Bölüm	75
5. Bölüm	85
6. Bölüm	95
7. Bölüm	107
8. Bölüm	119
9. Bölüm	131
10. Bölüm	133
11. Bölüm	153
12. Bölüm	165
13. Bölüm	175
14. Bölüm	189
15. Bölüm	191
Şarkılar	193

1. BÖLÜM

Tam kahverengi diyemeyeceğim ama baya bildiğin sarı da diyemeyeceğim bir rengi vardı gardırobun. Tanımlamakta insanı çok arada derede bırakan bir eşya seçmişti kendisine. Devasa boyutta bir gardırop değildi ama gardırop olmaktan uzak bir kısalığı da yoktu. Onu gören kesinlikle gardırop derdi, o konuda insanı rahatlatıyor. Lakin alışılmış bir gardırop olmadığı da aşikârdı. Boş odanın ortasına kurmuştuk gardırobu ve etrafında dönerek inceliyorduk. Herkesin bu gardırop hakkında söyleyebileceği bir şey vardı. İnsanı konuşturan, tartışmaya iten bir gardıroptu bu. Nereye koyarsan koy oraya ait olmadığını belli eden

bir şeydi. Odanın ortasında dursa her şeye uygundu ama herkese rahatsızlık verecekti.

Resmen parasını bastırıp kendimize bir bela satın almıştık. Yatağın ucuna koyduk, "Olur burda böyle," dedik. Olmadı. Yatağın yanı başına koyduk, "Buraya olur bu," dedik. Yine olmadı. Kişi yattığı yerden çok çirkin bir hareketle uzanarak bu gardırobun üstüne eşya koyabilirdi. Fakat gardırop dediğimiz şeyin üstüne bu şekilde eşya koyulamamalıydı. Kendi gardırobuma baktığımda aklıma hiç böyle bir şey gelmiyordu. Çünkü uzun bir gardıroptu benimki. Peki, bu gardırop kısa mıydı? Hayır, değildi. Peki, yatakta yatan kişi hiç de kısa olmayan bu gardırobun üstüne bir eşyayı nasıl koyabilirdi? Uzanarak koyabilirdi elbette. Uzanabildiğine göre, diyorum ki, bu kısa bir gardırop. Ama değildi. Gardırop orada öylece dursa ve üstünde hiçbir eşya olmasa, içinizden, "Yahu bunun üstü niye boş bırakılmış acaba?" derdiniz. Üstünde eşyalar olsa, " Ulan adam gardırobu nasıl bu şekilde kullanabiliyor?" derdiniz. Her şeyden evvel bu gardırop kendisinin bir eşya olduğuna ikna edemiyordu kimseyi. Onun bir gardırop olduğunu hepimiz biliyorduk fakat sanki yeterince emin değildik bu konuda.

Çalışma masasının yanına yerleştirmeyi teklif ettim ve denedik. (Kendinizi yeterince zorlarsanız bu gardırobu çalışma masası olarak bile kullanabilirdiniz aslında.) En düzgün durduğu yer burasıydı. Üzerine televizyonu koyduk. Hiç hoş olmadı. Bir televizyon bu kadar yüksekte durmamalıydı, çünkü izlemesi çok zor olur. Zaten ben gardırobun üzerine televizyon koyanını görmedim hiç. İnsan kendisini yeterince zorlarsa bu gardırobu çalışma masası olarak bile

kullanabilir aslında. Ya da televizyonu kucaklayıp yatağına uzansa diğerinden daha mutlu olabilir mesela.

Bu gardırop krizine ara verip balkonda çay içmeye karar verdik. Balkona evin salonundan çıkılıyordu ve ben salonda insanı epeyce düşündüren bir şifoniyer gördüm. Şifoniyer çok ufaktı. Bir şifoniyer ne kadar ufak olabilirse o kadar ufaktı yani. Şifoniyer ufaklığının sınırlarını ararken böyle bir şeye ulaşmış olabilirler, dedim kendi kendime. İçine ne sığdırabileceğinizi düşünerek yaşlanabileceğiniz 7 adet çekmecesi vardı. 'Acaba üstünde televizyon nasıl durur?' diye düşündüm. Televizyonun yeri orası değildi tabii ki, bu çok belli oluyordu. Ama koysan izlenir miydi? Tabii ki izlenirdi. Ancak bunu tercih etmezdiniz. Bir şifoniyer ki, sadece mecbur kaldığınızda üzerine televizyon koyabiliyorsunuz. Gönlümce bu şifoniyerin üzerine bir televizyon koymak istesem arkadaşlarım beni ayıplardı. Şamil Abi'ye, "Bu nasıl bir şifoniyer?" diye sordum. "O bizim değil, önceki kiracınınmış," dedi. Eski kiracı ya bir Hobbit'ti, ya da bunu buraya bilerek bırakmıştı. Eşyalarla sınanıyorduk ve sanırım sadece ben bunun farkındaydım.

Balkonda bir masa vardı fakat yarım daire şeklindeydi. Nedenini belki de sadece masanın kendisi biliyordur. Fakat balkon için hiç de fena sayılmazdı. Ben, Şamil Abi, Şamil Abi'nin kardeşi Seyit ve eşi Sevim yorucu bir sabahın ardından çaylarımızı yudumlamaya başladık. Çay bardaklarının hepsi birbirinden farklıydı. Biri normal, biri kristal, biri ince belli olduğu halde kulplu, biri de normal çay bardağı şeklinde ama şeffaf değildi. Neden şeffaf değildi? Şeffaf olmak

zorunda mıydı? Neden çay bardağı şeklindeydi? Bu soruları hiç kimse sormuyordu kendisine.

Şamil Abi'yi yeni evine yerleştirmeye çalışıyorduk fakat sanki o da dahil olmak üzere orada bulunan her şey eve ait olmadığını haykırıyordu. İnsan bir yerlerde bir şekilde yaşamasını beceriyor nasıl olsa; her şey her şeyin yanlış olduğunu haykırsa ne olur sanki. Bence çok kötü şeyler olabilir. Öncelikle ne gerek var? Belki de bu sinir bozukluğunu bir ihtiyaç olarak görüyorlardır. Bir rahatsızlığa güzel bir isim aramak sadece Şamil Abi'ye has bir özellik değildir diye düşünüyorum.

Sevim Abla ikinci çayları isteyip istemediğimizi sordu. Hepimiz istedik. Sevim Abla'nın istemediğini yalnızca üçümüze çay getirdiğinde anladım. Hepimiz anladık. İnsanı meraklandırmaması gereken bir şey, yeterince doğal. Ayrıca Sevim Abla'yı o biçimsiz gardıroptan ayıran yegâne özelliğin bu olması hiçbir yerde tartışamayacağımız bir konu. Şamil Abi'nin çayına 4 şeker attığını gördüm. "Neden?" diye sordum kendisine. Çayı şekerli sevdiğini söyledi. Ben çayı nasıl sevdiğimi bilmiyordum. Çayı çok seviyorum demişliğim yoktur hiçbir oturumda. Çayı seviyorum diyelim, nasıl sevdiğimin tarifi yok. Herkes çay içebildiğimin farkında fakat hangi hislerle içtiğim konusunda yeterince emin değil. İşte bu da beni o gardıroba benzeten yegâne özellik. Bunu isteyen herkes istediği her yerde tartışabilir. Fakat kim, niye istesin.

Beni o gardıroba benzeten bu özelliğimi tartışmak istemediğiniz sürece sizin ne kadar kullanışsız ve şekilsiz birer gardırop olduğunuzu içimde saklayacağım. Sizler eski kiracının ortalığa bırakıp gittiği bir şifoniyer ufaklığı sınırında ve hacimsiz çekmece-

lerinde sadece boşluk taşıyabilen Şamil Abi'lersiniz. Bunu bir sır olarak saklamak insanı ne kadar zorlasa da sizler için bunu yapabilirim. Bir noktada sadece kendim için yapabileceğim bir şey bu. Fakat bunun bir sır olmasına gerek yok, çünkü bu anlaşılabilirlik mesafesinin dışında kalan bir şey.

Plastik bir kapta beyaz peynir koydu önümüze Sevim Abla. Seyit Abi'den de poşetteki ekmeği çıkarmasını istedi. Seyit Abi hafifçe eğilerek yerde duran sepetin içinden poşeti aldı. Masaya koydu ve içinden ekmeği çıkardı. Bu bir Nike poşetiydi. Hayatımda ilk defa Nike poşetinden çıkan bir ekmek gördüm. Böyle şeyler insanın ekmeğe olan inancını sarsabilir. Ne yazık ki ekmeğe inancım yok benim. Sarsılmasını isteyeceğim ilk şey bu olabilirdi oysaki. Şamil Abi sofradan keyif aldığını belli eden sesler çıkararak bir parça ekmeğin içine bir parça peynir koydu. Güzelce ısırdı ve çayından sesli bir yudum aldı. Yorucu bir sabahın ardından yüzlerimizde beliren tebessüm bence bize ait değildi. Bu tebessümü yüzlerimize çivileyen eski kiracı olabilir.

Evin daha çok işi vardı. Henüz Şamil Abi'nin yatağını kurmamıştık bile. Şamil Abi'ye, "Önce yatak odasını mı yerleştiricez?" diye sordum. O da bana, "Vallahi ben bilemedim, önce yatak odası mı diyorsun?" diye sordu. "Olabilir," diye cevap verdim. Şamil Abi ile aramızda ilk buluşmasını yaşayan liseli sevgililerin enerjisi vardı. Evrende bir kara delik açmak mümkünse eğer, ben bu enerjiyle açılabileceğini savunuyorum.

Şamil Abi'nin neredeyse beş bine bölünen yatağının parçalarını neredeyse bin kez git gel yaparak odasına taşıdık. Şamil Abi bir Optimus Prime'ın üze-

rinde uyuyordu. Yüzlerce vidanın arasından doğru olanı bulup doğru deliğe sokuşturma çabasına girişmemiz daha sonra. Bu yatak odası yerleşmeden evrimimizi tamamlayıp evin sevimli balkonundan uçarak gökyüzünde kaybolacaktık. Ya da bu olmasını en çok istediğim şeydi. Bazı demir çubuklar buldum duvara dayanmış bir şekilde duran. Şamil Abi'ye, "Bunlar ne?" diye sordum. "Yatağın iskeleti onlar," dedi. Ben hariç odadaki herkes, 'Nolcak canım, her zaman kurduğumuz yatak. 5 dakkası var' havasına bürünmüştü. Yatağın bir de operatörü olmalıydı aslında. Bütün bu çile bittiğinde elimize geçecek olan şeyin şu çılgın yatağın tepesinde gebelek gibi yatan bir 'Şamil' olması can sıkıcıydı biraz. Normalde ben yatak kurma işlerinden zevk alırım. Sadece yatak değil tabii ki; temelde parçalardan oluşan her şeyi birleştirmek bana müthiş haz verir. Duvara dayalı duran demir çubukları alıp acaba birbirlerine nereden ekleniyorlar diye incelemeye başladım. Sonra elimdeki çubuklardan biri bi anda ikiye katlandı. Önce kırıldığını düşündüm, ardından katlanabildiğini fark ettim. Diğer çubuklar da katlanabiliyor mu diye baktım fakat katlanamıyordu. Sadece o katlanabiliyordu, çünkü o özel bir çubuktu. Katlanabilen bir çubuktu. Bizim için özel olmasa bile Şamil Abi'nin üzerinde uyuyacağı yatak için hayati önem taşıyordu. Hemen bu özel demir çubuğu Şamil Abi'ye uzattım. Başına bir şey gelmesini istemiyordum. Bütün bunları düşünürken Sevim Abla'nın elinde başka bir katlanabilen çubuk gördüm. "O çubuk nerenin Sevim Abla?" diye sordum. "Ay ne bileyim kafam çok karıştı," dedi. Haklıydı.

Şamil Abi ellerimizden çubukları topladı ve onları bazı belirgin özelliklerine göre sınıflandırdı. Anladı-

ğım kadarıyla uzun çubukları sağa, katlanabilen çubukları ortaya ve katlanamayanları sola koyuyordu. Hafifçe eğilerek, "Abi şimdi bunların hangisi hangisine ek?" diye sordum. Cevap vermedi. Bir planı vardı belli ki. Bir şey düşünüyordu. Ben, Şamil Abi ve Sevim Abla çubuk mucizesine yoğunlaşmışken Seyit Abi bir anda hepimize çok uzun bir vida göstererek, "Galiba iskeleti bu tutuyor," dedi. İskeleti sonsuza kadar ben tutabilirdim oysa. Şamil Abi'nin rica etmesi benim için yeterliydi.

Çubukları bir yatak iskeletine benzeyecek şekilde yere dizdik. Ve neresine geleceğini bir türlü kestiremediğimiz o kocaman vidayı da bu ilkel şemamızın ortasına bırakıverdik. Herkesin zihninde bu iskeleti bir şeyler tutuyordu zaten. Sadece hemfikir olamıyorduk sanırım. Şamil Abi ellerini beline koyup, "Yok ya, böyle olmaz bu," dedi. "Çok yaklaşmış olabiliriz Şamil Abi," dedim ben de. Dalga geçtiğim biraz anlaşıldı elbette ama buna mecburdum. Akıl sağlığımı bir bütün olarak tutan şey tabii ki şu kocaman vida değildi. Şamil Abi'nin sinir bozucu yatak odasını realize etmeye çalışırken bedenen olmasa da zihnen çok yıpranıyorduk. Çok tozlu siyah bir poşetin içinde bu yatağı bütünleştirecek bir umut aramaya başladım. İnsanın canını çok sıkan vidaların, moral bozucu contaların dışında hiçbir şey bulamadım tabii ki.

Ben poşete gömülmüş delirirken Şamil Abi'den, "Heyt beeeaa!.." şeklinde bir zafer çığlığı geldi. Arkamı döndüğümde gördüğüm şey bir yatağın iskeletiydi. Ya da zihnim bana oyunlar oynuyordu. Sevinç içerisinde iskeletin başına toplandık ve Şamil Abi bize dünyanın en karmakarışık açıklamasını yaptı. Şu yatağın kurulumu Şamil Abi'yle toprağa gidecek ve

ardında kalan hiç kimse o yatağa uzanarak hayaller kuramayacaktı. Bu yatağı canımız pahasına savunmalı, tekrar bozulmasına izin vermemeliydik. Şimdi yatağın metal iskeleti hazırdı. Sıra ahşap parçaları birleştirmeye gelmişti. Minik minik suntaları iskeletin üstüne yerleştirmek işin kolay kısmıydı tabii ki. Yatak, baş kısmına doğru gitgide zorlaşıyordu. Seyit Abi, "Beni bırakın. Siz devam edin," diyerek kendisine bir bardak kola koydu. Ben ve Sevim Abla karyolanın baş kısmını kafamızda canlandırmaya çalıştık bir süre. Yemin ederim ki insan hayatı boyunca tekrar uyumamayı tercih edebilir. Sevim Abla elbette ki en büyük parçayı baş kısmına dayadı. Fakat bu yatak bize her an bir sürpriz yapabilirdi. O yekpare duran koca ahşap parçası acaba başlı başına bir şifoniyer olabilir mi diye düşünmeye başladım. Üzerinde çekmeceler var mı diye dikkatlice baktım bir süre.

Sevim Abla birbirine çok benzeyen 2 adet vidayı karyolanın baş kısmının iki yanında bulunan deliklere sokmayı denedi ve sonuç aldı. Bir yatağa benzemeye başlamıştı bu şey. Her ne ise bu şey, zamanla bir yatak olacağı çok belliydi. Şamil Abi bu noktadan itibaren olaya hâkim tavırlarla süreci bi hayli ilerletti. Yaklaşık 20 dakika sonra yatak hazırdı. Ben de kendime bir bardak kola koydum ve Seyit Abi'nin yanına çömeldim. Artık yatağın iskeleti gözükmüyordu. Bu ahşap yığınının içinde nasıl bir sinsilik, nasıl bir bela olduğunu sadece bu odadakiler biliyordu.

Şamil Abi'nin bazalı ve üstünde yatması çok kolay olan diğer yatağını oturma odasında divan olmak üzere içeri taşımaya karar verdik. Seyit Abi'yle birlikte iki ucundan tutarak kaldırdık yatağı. Bu yatağın hiçbir parçası yoktu. Bu, tek başına bir yataktı. Bu

yatağı bir arada tutan yegâne şey yatağın kendisiydi. Ayrıca hafifti. İkimiz hızlıca içeri bıraktık bu dünyanın en masum ev eşyasını ve tekrar Şamil Abi'nin beyin çürüten odasına döndük. Şamil Abi arka arkaya organize ediyordu sinir bozucu eşyalarını. İçeriden getirdiği, insana insanlığını sorgulatan o saygısız şifoniyerin üzerine komik bir başucu lambası koydu. Kablosu çok ama çok kısa olduğu halde üstünde 10 adet giriş bulunan uzatma kablosunun orta yerine taktı lambanın fişini. Uzatma kablosunu da duvardaki prize taktı. Fişi duvarda taktığı yer biraz yüksekte olduğu için uzatma kablosu havada asılı kaldı. Bu rezalete birisi dur demeliydi. Ben en küçük olarak dur diyemiyordum. Buna dur diyebilecek tek yetkili kişi Şamil Abi olduğuna göre herkes bu anın tadını çıkarmalıydı.

Şamil Abi'nin yatak odası yaşanacak hale gelmişti. Artık Şamil Abi çirkin çirkin yaşamaya başlayabilirdi. Tabii ki durmadı. Duramazdı. Hemen kapının önünde bulunan devasa hurcun içinden annesinin işlediği yatak örtüsünü çıkarıp yatağın üzerinde denedi. Üzerinde can verdiğimiz bu yatağın üzerinde yatak örtüsü denendi yani. Yani ben bir yatak örtüsünü elime alsam ve çıplak bedenimin üzerine doğru tutarak, "Nasıl? Yakışmış mı?" diye sorsam yaşayacağınız his budur.

Neyse ki Şamil Abi mutluydu biraz. Bir yuvanın sıcaklığını duyduğu yüzünden belliydi. "Haydi," dedi. "Apartman girişinden halıları taşıyalım." Biz apartmanın girişine indik, Sevim Abla mutfak eşyalarıyla ilgilenmeye başladı. Şamil Abi'nin 9 adet halısı vardı. 9 adet halı bir ev için fazla değil tabii ki ama hepsi aynı boydaydı bu halıların. Halılar arasında bir

deli halı aradı gözlerim, lakin bu halılar zararsızdı. Sakinleştim. Birer adet halı sırtlandık ve aramıza mesafe bırakacak şekilde merdivenleri çıkmaya başladık. En arkada Seyit Abi vardı ve ağzındaki sigaranın dumanı gözüne kaçtığı için bocalayıp elindeki halıyı merdivenlerden düşürdü. Şamil Abi kikirdeyerek, "Ulan Seyit," dedi. Seyit Abi söylenerek merdivenleri indi ve halıyı düştüğü yerden aldı. Halıları birkaç sefer yaparak daireye taşıdık. Şamil Abi önceden kafasında belirlediği halıyı hemen odasına götürdü ve serdi. Biraz içim rahatlamıştı, çünkü bu odadaki tek normal şey bu halıydı. "En azından halı var," diyerek rahatlayacağım başka bir hayat tecrübesi yaşamadım zaten.

Şamil Abi, "Birazdan usta gelcek şofbeni bağlamaya," dedi. Bu bilginin ışığında hiçbir değişiklik yaşamadan eşyaları yerleştirmeye devam ettik. Bu kez salondaydık. Koltuklara şöyle bir baktım ve bu salona ait bütün eşyalara istemsizce gözdağı verdim. Ama salondakiler daha uzlaşımcı eşyalardı. Yerlerini göster ve yerleşsinler. Ayrıca hemen kullanmaya başlayabilirdiniz onları. Salonu yerleştirmek 10 dakikamızı falan aldı. Birkaç koltuk, televizyon ve ortaya sehpa ve televizyon. Taşınma işlemlerinin bu noktasında eve misafirliğe gelmişiz hissini paylaşıyorduk.

Sevim Abla mutfaktan bana seslendi ve bakkaldan yüzey temizleyicisi almamı istedi. Sallana sallana sokağa çıktım ve tanımadığım bu muhitte bir yön seçerek ilerlemeye başladım. Karşıma çıkan ilk bakkala girdim. İçeride 3 kız alışveriş yapmaya çalışıyordu. İşlerinin bitmesini bekledim bir süre. Bitmeyeceğini anlayan bakkal bana, "Abi sizin ne vardı?" diye sordu. Ben de, "Abi sizde yüzey temizleyicisi var mı?"

diye sordum. Bana, "Ahşap yüzey mi?" diye sordu. Ben, "Tüm yüzeyler için yok mu?" dedim. Acayip bir şey verdi, üstelik çok ucuzdu. Herhangi bir yerinde yüzey temizleyicisi yazmıyordu fakat bakkal bunun her yüzeyi güzelce temizleyeceğinden emindi. Sattığı ürünle ilgili bu denli bir güven, o yüzey temizleyicisini kafasına dikmesiyle eşdeğerdir benim için. Her bakkalın yüreğine ferahlık verir böylesine güçlü bir yüzey temizleyicisi. İşte bu da benim aldığım bir ürünle ilgili yaşadığım en açıklanamaz güven duygusudur.

Ben de herkes gibi bizim mahallenin en güzel kızına âşıktım. Bu yüzden kendime çok sinirlendiğim olmuştur. Herhangi bir yerinde, "çok güzel kız" yazmamasına rağmen bütün erkekleri kendisine güzelce âşık ediyordu bu kız. Ama ben diğerleri gibi onun tepesine çöküp komiklikler yapmıyordum. Ona selam vermiyordum. Onunla konuşmak istemiyordum. Bu kız benim yakalandığım amansız bir hastalık gibiydi. Bütün bu hislerime neden aşk dediğimi de bilmiyordum tabii ki. Fakat neresinden bakarsan bak tarif edilen şey buna benziyordu. Benden çok daha yakışıklı, karizmatik gençler türlü numaralarla bu kıza yaklaşıp yaklaşıp uzaklaşıyorlardı. Bense onlarınkilere pek de benzemeyen türlü numaralarla uzaklaşıp uzaklaşıp yakınlaşıyordum. Ne istediğime hormonlarım cevap verse daha ikna edici olurlardı sanırım. Fakat neticede incinen duygularım oluyordu. Bir gün eve dönerken onu kendi apartmanlarının önünde yalnız başına otururken gördüm. Bana gülümseyerek kafa salladı, ben de hemen başımı diğer tarafa çevirip yürümeye devam ettim. Arkamdan çok kısık bir sesle,

"Hayvan," dediğini duydum. Ben de aynı kısıklıkla, "Sensin hayvan," dedim. Ama o bunu hiç duymadı. O an anladım ki ben bu aşkı ayakta tutan çok büyük bir vidayım. Beni de bir mahalle şemasının orta yerine bırakıvermişler sanki.

Sonra mahallenin en güzel kızı kendisinden 5 yaş büyük ve çok kaslı bir adamla sevgili oldu. O dönemler kas gücü çok önemliydi. Zor zamanlardı. Bu kızı zaten sadece güçlü kollar taşıyabilirdi. Kıza hak verdim. Ama çok seviyordum. Bana gelip, "Yahu ne yapayım bana bir yol göster," dese ben de onu bu kaslı abiye yönlendirirdim. Aradan biraz zaman geçti ve âşık olduğum kız, sevgilisini bambaşka bir adama dönüştürdü. Bambaşka bir adama dönüşmenize engel olacak bir kas gücü yok ne yazık ki. Süslü eşşekler, süslenmiş eşşeklerdir. Bu benim âşık olduğum kızı suya yatır yumuşasın. Güneşte bırak kurusun. Neticede çok ama çok güzeldi. En azından benim sevmek için bir sebebim vardı. En azından içgüdüsel bir şeydi bu. Nereye giderse gitsin, kiminle olursa olsun o benim süslü eşşeğimdi. Yani nasıl olsa aynı rampayı tırmanamazdık. Ben de onu o mahallede bıraktım. Aşk her zaman içinde çok fazla nahoşluk barındırmıştır.

Elimde yüzey temizleyicisiyle Şamil Abi'nin evine dönerken de kendimi büyük bir vida gibi hissettim. Beni o günlere götüren neydi bilmiyordum ama beynimin bir yerinde parçalar birleşmişti.

Binanın önüne geldiğimde Sevim Abla'yı balkonda gördüm. O da beni gördü. Bana balkondan, "Yukarı çıkmadan evvel bi de hepimize pide alıp gelsene," dedi abla abla gülümseyerek. "Tamam," dedim ve dosdoğru devam ettim elimde yüzey temizleyicisiy-

le. Sokağın başında bir kahvehane vardı, önünde oturan amcalara, "Buralarda bir pideci var mı?" diye sordum. Bana dümdüz yürümemi söylediler. Amcaların tarifine uyarak devam ettim yola. 5-10 dakikalık yürüyüşün ardından adı Doğu Karadeniz Pide Sarayı olan bir yere geldim. Kendilerinden 10 dakikalık yürüyüş mesafesinde bulunan bir pide sarayını bana tereddütsüz tarif eden amcaları düşünerek girdim kapıdan içeri. 4 adet kıymalı pide istediğimi söyledim. "Açık mı kapalı mı abi?" diye sordu biri. Niye bilmiyorum ama "açık" istedim pideleri. İnsanın karakteri böyle böyle şekilleniyor sanırım. Birkaç kez daha böyle tekrar ettikten sonra pideyi açık seven bir adama dönüşüyorsunuz. Ve bir yerlerde pide yeneceği zaman sizi tanıyan arkadaşlarınız hakkınızda, "O pideyi açık sever," diyorlar. Hiçbir şey içime sinmiyor. Sanki her şey yamuk yumuk. Sanki duyulmayacak denli sessiz bir patlama olacak ve insanlar öldüğü halde bunun farkına varamayıp acı çekmeye devam edecekler. Ya da görmezden gelebileceğimiz kadar büyük bir patlamayla olacak bu. Belki de bi bok olmayacak. El ele vereceğiz ve pidelerimizin açık olması yetecek. Yetinmekten bahsetmiyorum. Bence insanlar az ile yetinmeyi tam olarak biliyorlar zaten. Neticede evrenin sonsuz olması hiç önemli değil. Pideler açık mı onu söyleyin bana? Pardon. Yetinmekten bahsediyorum. Evrenin sonsuz olmasına gerek yoktu, pideler açık olsaydı da olurdu diyorum. Bununla yetinmek ayrı, bunun yetmesi ayrı. Özür dilerim. Yetinmek bu değil. Bahsedemedim yetinmekten.

Mesela Şamil Abi gece lambasının yeşil olmasını istiyor. Uyurken açık bıraktığı lambadan yeşil ışık yayılması hoşuna gidiyor. Sanki milyonlarca yıl boyun-

ca o kadar çok sıkıldık ki bir şekilde kendimizi oyalama becerisi genlerimize kodlandı. İlk 1 milyon yıl boyunca, "Böyle olmaz arkadaşlar," diyerek yaşadık. Sonraki 3 milyon yıl boyunca, "Ama yani artık kabak tadı verdi," diyerek yaşadık. Arkasından 4-5 milyon yıl kadar, "Aaaa, o suya giriliyor mu?", "Ayağındaki ne?", "Olum çok acayip ses çıkıyo la bundan," diyerek yaşadık. Şimdiyse bazılarımız hiçbir sebep yokken ve dahası buna bence hakkı da yokken kursuna yazılıp İbranice öğrenmek istiyor. Düşünün ki yakınlarınızda bir yerde bir insan var ve içinden, "İbranice önemli lan," diye geçirmekte. Birbirimizle oyalanmaya başladıkça büyüdü yaşanılan histeri krizi. İbranice bildiğin bilinmeli arkadaş, aksi düşünülemez. Benim İbraniceden daha çok ihtiyaç duyduğum bir şey varsa, o da kimlerin İbranice bilip bilmediğidir. Bir açık pide kadar değilse de, bu da karakterimi belirleyen şeylerden. Hakkımda bugüne kadar, "Aaaa, o mu? O kimlerin İbranice bilip kimlerin bilmediğini çok merak eder," diyemediğiniz için kendinizi suçlamayın. Çünkü bunu size daha yeni söylüyorum. Benim çok eski bir arkadaşım bir yolunu bulup en sevdiği ağacın bonzai olduğundan bahsederdi sürekli. Maalesef bize yeten şey ile yetinemediğimiz şey aynı. Birbirimizi sakinleştirmek zorundayız. Karşınızdaki insanın zamanını tüketin lütfen. Diyemiyor size ama gitmek istiyor. Ya da başka bir deyişle, sadece "siktir git" diyebileceğiniz insanları sevin. Zaten zamanı tükenince herkes siktirip gidiyor. Samimiyetten bahsetmiyorum tabii ki. Bilmiyorum, sanki diğerinde bir pislik var. Bir karartı var sanki tepesinde. Zaten yaşayan bir insanı yaşatmaya çalışmak gibi. Öldürmekten değil de ölmekten korkmak gibi. Bok gibi...

Kimse zamanınızı tüketmediğinde hiçbir yere gidemiyorsunuz. Bence 2 gram aklı olan kendisini inançlı bir insana dönüştürsün. Sonuçta her şeyin mantıksız olması ile her şeyin çok mantıklı olması aynı şey.

Pidelerim pişerken kapının önüne çıkıp bir sigara yaktım. Şamil Abi, "Kombici gelecek," demişti, o geldi aklıma. İçeri seslendim: "Abi pideleri 5 yapalım." Kombici pideyi kapalı seviyor olabilirdi tabii ama bu sefer açık yemek zorundaydı. Bir pidecide ezber bozamazdım. 'Şamil Abi çok cins bi adam,' dedim içimden, kombici haberini çok yersiz ve gereksiz bir heyecanla vermişti bize. Biraz kadınsı geliyordu bazı hareketleri bana. Kadın olsa normal bir adam derdim. Kadınsı olunca garipsiyordum ama. Evini bir zavallı gibi dekore etmeye çalışıyordu. Çirkin ve yorucu eşyalarıyla kendisine yeni bir hayat kurma derdindeydi, anlıyordum. Eşyalarının ortasına çömelip sadece gökyüzüne bakarak ozon tabakasını delebilirdi Şamil Abi. Bunu bilmemesi daha iyi. 'Çünkü ozonu delsem eşyalarım nası durur acaba,' diye düşünebilirdi...

Şamil Abi'nin yanında ne kadar kalacağımı bilmiyordum. Bana, "Gel, hem bana yardım edersin," demişti. İşim gücüm, bir hedefim yoktu zaten. Onun yanına taşınmak ve burada bir şeyler yapmak istiyordum. Aslında ben buraya taşınarak bir şeyler yapmış oluyordum zaten bir noktada. Durarak yaşadım hep. Şimdi ya biraz harekete ihtiyacım vardı sürekliliği olan, ya da başka bir yerde yine durmak istiyordum. Bi yerden başlamalıydım ve o yer burası olsun istiyordum. Şamil Abi'ye bunu teklif etmenin bir yolu yoktu tabii ki.

Eve geldiğimde herkes salonda oturuyordu. Sessizce pide poşetini sehpanın üzerine koydum. Elimdeki yüzey temizleyicisini Sevim Abla'ya gösterdim, banyoya koymamı söyledi. Sessizliklerini garipsiyor değilim. Orada bir kombici var ve sessizlik samimiyet isteyen bir şeydir. Doğru sessizlik tabii ki. Yeni tanıştığınız bir kombiciyle yaşadığınız bu yakınlık da nesi!

Dizlerimin üzerine çöktüm, poşeti yırtarak pideleri çıkardım. Bunlar yemek zorunda olduğumuz pideler değildi. Bunlar yemeyi tercih ettiğimiz pidelerdi. Buna uygun davranmamız gerekiyordu. Kombiciye bakarak, "Abi sizinki de açık. Sever misiniz? Bilemedim," dedim. Bana, "Olur olur. Ben zaten açık severim," dedi. O andan itibaren kendimi kombiciye yakın hissetmek konusunda diğerlerinden neredeyse on kat daha fazla haklıydım. Onların yegâne ortak noktası aynı evde bulunmaktı. Benimse 'açık sevilen pideler' gibi devasa bir sebebim vardı. Ben ve kombici, yakınlık seviyesi olarak, 'Haydi!.. Kız alıp vermeler başlasın!' noktasındaydık. Bir kombiciyle 12 saat boyunca karşılıklı olarak sessizce otururwhile onunla bir daha konuşmaya ihtiyacım kalmaz. Bakışlarımla anlaşabildiğim bir kombici hemen yanı başımdaydı. İnsan karısıyla yaşayamazdı bunu. Öylesine hazır ki bu adam karşısındakini yaşatmaya, hepimizin kulaklarında, "Kombi bahane!!" cümlesi çınlıyor, biliyorum. Şamil Abi'nin yeni evinin salonunda bir kombici tarafından yaşatılıyoruz. Sevdikleriniz sizi inatla yaşatır, bir kombici ise güzellikle.

Kombinin başında çile içinde sabahlayarak bilgine dönüşen bir kombici hayal edemiyorum. İnsan zaten olgun, sadece bunu gösteren sessizlik. Tanımadıkla-

rıma daha insanım, daha iyiyim. Kombi bahaneydi. Kombi kombiciye vesile, kombici sessizliğe. (Ey Şamil Abi! Gömül kendi karanlığına. Ne zaman ki orada arızalı bir kombi bulursun, o zaman vesile olursun sen de o aradığın sessizliğe.)

Hep beraber pidelerimizi yedik. Şamil Abi parasını verip kombiciyi gönderdi. Kombicinin evden ayrılmasıyla kendi olağan sessizliğimize gömüldük. Sanıyorum bu seferki yorgunluktandı. Sevim Abla hepimize çay getirdi. Tatlı bir uyuşuklukla yudumladık çaylarımızı. Şamil Abi'nin yeni yuvasında başlayacak olan yeni hayatı bekliyorduk. Gece saat 12'ye gelirken Seyit Abi ve Sevim Abla evlerine gittiler. Şamil Abi'yle yataklarımızı hazırladık. Ben salondaki kanepeye kuruldum, Şamil Abi yaktı yeşil lambasını ve "İyi geceler," dedi. Birkaç dakika sonra bana içeriden, "Oğlum taşınsana yanıma, napıcan sanki memlekete dönüp," diye seslendi. "Olur abi," dedim.

Tam yatıp uyuyacağım saatte bu sefer yaşayacağım yeni hayatı beklemeye başladım. Kucak dolusu halsizlikle ve kepçe kepçe ümitsizlikle ısrar ediyordum bir hayali şekillendirmeye. Şemalsizlik derdine düşmeyen bilmez hayal kurmanın ne kadar zor bir şey olduğunu. Plan yapmanın insanı ne kadar çocuklaştırdığını o zaman görürsünüz. İşte o; sadece güzel şeylerden bahsederek çirkinleşme yoludur. Ne yazık ki tüm sevdikleriniz, sizin yüzünüzden o yolun yolcusudur.

Sabah 8-9 gibi uyandım. Bir süre kanepede debelendim. Mutfakta çay suyu kaynıyordu ve Şamil Abi evde yoktu. Belli ki ekmek ya da benzeri gıdaların peşine düşmüştü. Beni uyandırmamıştı. Ev arkadaşım bana gösterebileceği bütün iyiliği ilk günden bitirip

sonraki günlerde beni odunluğa zincirleyecekti sanırım. Ama o benim Şamil Abim.

Şamil Abi'nin annesi dünyanın en kötü insanlarından biriydi. 'Özünde iyidir' şeklinde bahsedilen insanlardandı. Özüne inerken can vereceğiniz, insanı öze hasret bırakan tipte bir kadındı. Herkesi ve her şeyi her koşulda tersleyen, yani kısacası bok gibi bir insandı. Lakin tüm bu çirkinliğini bir melaike formunda yaşaması insanları Şamil Abi'nin annesinin özü hakkında düşünmeye sevk ediyordu. O kadar güzel bir kadındı ki hep beraber özünden emindik. Şamil Abi'nin annesi biricik oğlu Şamil'i yeni evine yerleştirmek için geleceğini hatırladım ve anladım ki Şamil Abi'nin bu kahvaltı iyiliği bana değil, kendi anasına. Şamil Abi insanların onun annesi hakkında neler düşündüğünü biliyordu. Annesi çok otoriter bir kadındı ve onun üzerinde yıllarca çeşitli numaralar denemişti. Bu yeni taşınılan evi birisi şöylece bir gezse burayı içindeki insanlarla beraber bir bienal çalışması zanneder. İşte bu da Şamil'in özü sanırım.

Yavrucağızın şuncacık özü vardı o da dekorasyon olarak oramıza buramıza sıçradı. Hoşgörü peçetesiyle ağzımdan yüzümden sildim hepsini ve ardından acı acı gülümsedim Şamil Abi'nin bana açtığı, "Yeni Hayat" adı ile açtığı daracık kapıdan geçerken.

Ben size Şamil Abi'nin annesinin bir zamanlar nasıl bir insan olduğunu anlattım. Bu kadın artık böyle bir kadın değil. Artık daha güleç yüzlü daha merhametli bir insan. Nedense çirkinleşince kalbi yumuşadı. Özünde iyi bir insan mıydı yoksa çirkin bir kadın mıydı bilemiyorum yine de. Fakat bu hali daha iyi. En azından çirkinliği sayesinde özüyle ilgili bir düşünceye sevk etmiyor kimseyi.

Şamil Abi kadınsı siniriyle kapıdan içeri girdi. Elindeki poşetleri kapı ağzına bıraktı ve yanıma geldi. Bana, "Annem geliyor bugün, onu otogardan almak lazım ama tam onun indiği saatte elektrikçi burda olcak," dedi. "Ben dururum abi elektrikçiyle," dedim. "Sen tarif edemezsin adama şimdi; ben yatağın yanına piriz yaptırıcam, ışıkların düğmelerini farklı yerlere çektiricem... Nasıl yapsak acaba?" dedi. "Abi yaz bi kâğıda, ben adama tarif ederim, niye edemiyim," dedim. Sonra o daha fazla uzatmayarak, "Annemi otogardan alır mısın?" diye sordu. "Peki," dedim.

Kadın yumuşadı diye hemen başladınız boşlamaya. Sizin ve dahil olduğunuz evrenin adaletini sikiyim. Bir insan çok kötü olursa ona özünün iyi olma ihtimali yüzünden direkt düzgün bir muamele gösteriliyor. Ama insan hepten iyi bir insan ise birleşip suratına osuruyorlar. Yahu kadın çok aksiydi ve sevmiyordunuz, korkuyordunuz. Şimdi ise çok seviyorsunuz. Bu da demek oluyor ki korkacak bir şey kalmadı koy götüne.

Şamil Abi'ye annesinin kaçta geleceğini sordum. "2 saate otogarda olur," dedi ve peron numarasının yazılı olduğu bir kâğıt verdi. Kâğıdı cebime koydum ve kahvaltı için mutfaktan balkona tabak, bardak ve çeşitli kahvaltı gereçleri taşımaya başladım. Şamil Abi ile karşılıklı çok güzel bir kahvaltı ettik. Aramızda bir memnuniyet alışverişi başladı. Tebessüm ve uzaklara dalmalar. Öyle çok uzakları görebileceğiniz bir balkon değildi. Çok geçmeden gözünüze ya bir duvar ya da başka bir duvar ya da en kötü dallar ve yapraklar çarpıyordu. Bizimkisi ise, "Biz bunlara dalmadık, bizim daldıklarımız çok uzaklarda" tribi gibiydi. Şamil Abi bana, "Sen hazırlan çık ben sofrayı toplarım,"

dedi. Ben de beni insan içine hazırlayan pantolon ve tişörtümü zart diye giydim. Tarzı olan bir insan değilim. "Kendisi olan hiçbir şeye benzemez" gibi bir laf duymuştum ya da şimdi ben uydurdum bilmiyorum. Kendim olduğum halde hiçbir şeye benzemiyor olmamı bu tarzsızlığıma bağlıyorum. Bu da tabii ki benimle alakasız. Yoksa ben niye böyle bir şey düşüneyim. Bu halimi tarzımmış gibi sunmayı da denedim ayrıca. Bu seferde iyice kendime benzediğim için duble yamuldum. Eşsiz olma arsuzu ile hayata kazandırdığı bütün kepazeliklerde başarılı olan tek varlık insan sanırım. Eşsiz olma arzusuna sahip olan ve bunu içinde zulalayan tek varlık da yine insan. Şaşıracak bir şey olmamasına karşın öylesine bir eşsizlik ki bu tek beklentisi şaşkınlık oluyor insanın. E tek şaşırabilecek olan tekrar yine kendisi olduğu için bu muazzam olay "al gülüm ver gülüm"e dönüşüyor. Kâinatın en emsalsiz bakkal hesabı cereyan ediyor içimizde.

Kendisi gibi olan, ne bir şey giyebiliyor sırtına ne de bir şey söyleyebiliyor etrafına. Tüm bunlara rağmen eşsiz olabilmek ne acayip.

Artık bir derece aşina olduğum sokaklarda zibidi gibi yürümeye başladım. Aşinalık yüzündendi sanırım zibidiliğim. Bir türlü değiştiremedim yürüyüşümü. Oysaki ben zibidiliğe de aşinayım... Ama bu yeni bir şeydi. Farklıydı. Beni otogara götürecek otobüsü bekledim Şamil Abi'nin tarif ettiği durakta. 5-10 dakika sonra otobüsüm geldi. Kaptanın hemen arkasındaki koltuğa oturdum. Fakat bu koltuk diğerlerinden biraz yüksekteydi. Hatta epey yüksekteydi. Nedense tekerleğin üstüne denk geldiği için zaten yüksekte kalan bu kısma bir de kendiliğinden

çok yüksek bir koltuk yerleştirmişler. İçerisinde seyahat ettiğim bu vasıtanın içini kuşbakışı görebiliyor olmanın şaşkınlığıyla devam ettim yolculuğuma. Otobüsün o an nerelerden geçtiğini görebilmek için kafamı biraz eğmem gerekiyordu. Bir süre bu şekilde can çekiştikten sonra muavin abiden beni otogarda indirmesini istedim. "Ben ses ederim abi sana," dedi. Muavinin tam yanında daracık bir yerde ufacık bir koltuk daha vardı ve o koltukta 'az bi teyze' oturuyordu. Bu teyzenin bir bütün olmadığını düşündüm. Başka bir bütünü oluşturuyor olabilirdi tabii ki ama kesinlikle tüm bir insan değildi bu. Bundan ötürü o benim için 'az teyze'den başka bir şey olamazdı. Teyzeyi baz alarak otobüse şöyle bir göz gezdirdiğimde ise normalde olması gerekenden daha fazla amcalar, yarım yamalak genç adam ve kadınlar gördüm. Belki de tüm bunlar üstüne tünediğim koltuğun zihnimde yarattığı hasar sebebiyle oluyordu. Bilemem.

Bir süre kulağım muavinde otogara varmayı bekledim. Otogarın çok uzaklarda bir yerde olabileceği konusunda kendimi hazırlamış olmama rağmen yolculuğumun hâlâ sürmesi beni huzursuz etmeye başladı. Oysa muavinime güvenim tamdı; bana ses etmeyi unutmuş olabileceği ihtimalini düşünmüyordum bile. Yine de kafamı şöylece bir çevirdim her ihtimale karşı. Beni görsün ve görevi hafızasına iyice yerleşsin diye. Muavin durumumu kavrayıp kafasını salladı ve "Aklımda abi. Orası son durak zaten. Teyze de orada inecek," dedi yanı başında oturan az teyzeyi göstererek. Bu arada o teyze koltuğun üzerinde ayakta duruyor da olabilir emin değilim. O mesafeden tam seçilemiyor pozisyonu. Muavin bana "son du-

rak" dedi. Böylelikle anlamıştım ki benim az teyzem de bu yollarda yavaş yavaş azaldı. Tespitime göre evi ile işyeri arasındaki mesafe kısa olan insanlar hacmini koruyor. Geriye kalanlar ise zaman içerisinde havaya karışıyor ve otobüsün esansını oluşturuyor.

Otobüs kokusunun sevilecek bir tarafı yok. Birbirimizin suratına bakıp kokunun merkezini tespit etme çabasına girerek bir otobüs yolculuğunu 'cadı avı'na çevirmenin de gereği yok. Bu koku hepimizin tabii ki ama böyle bir şeyi sahiplenerek onu yüceltmeyelim sakın. Ben size barışçıl bir sebep buldum bile. O kokunun kaynağı gide gele yok olan insanlardır. Bir akşam dedeniz eve gelmez ve anlarsınız ki onu otobüs aldı. Karşınızda oturan yaşlı amcanın aynı dedeniz gibi kokmasının sebebi de budur. Fakat kafaları karıştıran durum şu: Madem insanlar gide gele eridi bitti, kaptan ile muavine neden bir şey olmuyor? Buna cevabım çok da bilimsel değil. İşine âşık bir deli çifte kumrudur 'Kaptan ile Muavin'. Bence onları sevgi koruyor. Yani 'Hansel ile Gratel', 'Leyla ile Mecnun', 'Tahir ile Zühre' gibi örneklere dikkat edersek eğer bahsettiğim sevginin ehemmiyetini daha kolay kavrarız. İşte onlar da 'Kaptan ile Muavin'. Çok ciddi bir bedel ödüyor olmalarına rağmen hâlâ hayatta ve hâlâ beraberlerse bunun tek açıklaması budur.

Akıl sağlığımdan damlata damlata indim otobüsten ve karşımda tüm haşmetiyle otogarı gördüm. Bu otogar Selçuklu dönemine aitti. O zamanlar külliye olarak inşa edildiklerinden bünyesinde bir adet hastane, bir adet medrese ve bir adet otogarı muhteva ediyordu. Dönemin hükümdarı otogarın kapısına sevgilisinin portresini nakşettirmiş ve altına büyük harflerle "TOKAT TURİZM" yazdırmıştı.

Biraz oksijenle kendime gelip kafamdaki tüm zırvaları sildim attım. Ve hedefe kilitlendim. Şimdi bu otogara girecek, elimdeki kâğıtta yazan perona gidecek ve bir ana arayacaktım. Geçmişin vicdan azabıyla çirkinleşen ve yumuşacık kalbi hayırlara vesile olmak için çarpan bir ana. Bugünlerde böyle bir insanı bulmak gerçekten zor. Ama elimde tarifi var o yüzden hiçte ümitsiz değilim.

Perona gittim ve tek gülümseyen insan olarak orada bekleyen Şamil Abi'nin annesini şakkadanak buldum. Elini öptüm ve valizlerini aldım. Biraz sohbet ettik ve bana, "Kilo vermişsin," dedi. Yaşadığım otobüs yolculuğunun üzerine böyle bişey duymak beni biraz korkuttu tabii. 'Bu kadar çabuk mu?' diye sordum kendime. Havadan sudan boş boş konuşarak bizi eve götürecek otobüslerin bulunduğu durağa gittik ve 10 dakika sonra kalkacak olan otobüsteki yerimizi aldık. Beni otogara getiren 'Kaptan ile Muavin' neşeyle ekmek arası köfte yiyorlardı. İşte bu mutluluğun gerçek resmiydi sanırım. Çoluk çombak bebelik sıkış tıkış dip dibe uyuyan insanlardan ziyade ekmek arası köfte yiyen "Kaptan ile Muavin" daha doğru gözüktü gözüme.

Otobüsün motor sesini duymam ile Şamil Abi'nin annesinin omzumu, "Hadi yavrum kalk," diyerek dürtmesi arasında ne olduğunu hatırlamıyorum. Bilincimi bir belediye otobüsü aldı ellerimden. "Geldik mi?" diye irkilerek uyandım. Şamil Abi'nin annesi, "Yok daha gelmedik ama uyuma, gece zor olur," dedi. Kafamı salladım hafifçe. Şamil Abi'nin annesi muavinle ahbap olmuştu çoktan. Muavin, Şamil Abi'nin annesine oğlunun fotoğrafını gösteriyordu.

Adam delicesine tükürük saçarak konuşuyordu ama çok minnoş bir oğlu vardı. Allah bağışlasın.

Aralarındaki sohbet 5 dakikadan fazladır sürüyordu ve adamın tükürükleri can sıkıcı olmaya başlamıştı. 'Keşke şu otobüse bir gider yaptırsaydınız bu böyle olmaz,' diyemedim tabii ki. Aslında derdim ama çok halsizdim. Yolculuğumuz nihayet sona erdiğinde yine bir çırpıda zibidiye döndüm ve valizleri yüklenerek Şamil Abi'nin annesini eve götürdüm.

Eve geldiğimizde Şamil Abi'nin cesediyle karşılaştık. Şamil Abi'nin annesi bir süre etrafına bakındı. Benim çok tuvaletim geldi. Bir şey yapamadık. İçimden bir ses, 'Camı aç, içerisi hava alsın' diyordu. Yine aynı ses, 'Çayın altını yak, Şamil Abi'nin annesine terlik ver,' diyordu. Ben kendimi bildim bileli bir şekilde yaşamaya çalışıyordum. Hiç bu kadar acınası olmamıştım. Ya da tam tersi belki de. Seyit Abi'yi aradım, Sevim Abla'yla birlikte ile geldiler. Sonra polis geldi. Daha sonrası ambülans falan filan.

ALLAHIM NASIL BİR VARLIK YARATTIN

Feyyaz Yiğit

2. BÖLÜM

Siz bana elbirliğiyle mümkün olan en parlak huzursuzluğu yaşatın. Ben aksatmadan servis ederim çok verimli acılarımı. Karmakarışık, göz yoran, güllü çiçekli yorganımın altında iyice ısındım ve hazırım. İlk defa beynimi parçalayan bir beyazlık geliyor gözümün önüne körlüğü hayal ettikçe. Sanki birileri zorla gözüme sokuyordu karanlığı, yaşanması gereken körlüğü. Tek renk ile ikna edemedim kimseyi hiçbir şey göremediğime.

Boş bir kafayı kaldırıyor kollarım. Boş bir masaya dayanmış dirseklerim. Siz bana el birliğiyle mümkün olan en yanlış üzüntüyü verin. Işığın altında güzel gö-

züken, rüzgârda ve yağmurda hiç yıpranmayan başarılmış dertlerinizi verin. Geçmeyen mutluluğunuzun ve gecikmeyen gözyaşlarınızın kıymetini bilmek kalsın geriye. Yerinize sevildi ve sahip çıkıldı. Yerinize güvenildi en sevdiklerinize. Yerinize doğuruldu tabii ki. Sizin yerinize bir yerlerde tarif ediliyor en samimi halleriniz. Onlar için uzanmak istediniz yumuşacık toprağa. Kim kızabilir? Onlar için sarıldınız en doyurucu buhrana. Onlar için tatmak lazımdı biriktirilmiş gururu. En tatlı gülücüğü bile yüzünüzle kirlettiniz.

Siz bana içinizde ekşiyen merhametinizi verin. Kurtulun ondan ve daha fazla zehirlenmeyin. Arkanızdan gülündü. Arkanızdan anlatıldı en sürükleyici hikâyeler. Arkanızdan anlaşıldı bu acayipliğin hikmeti. Önünde can verdiniz ihtiyaç duyulan her şeyin. Aynı çirkinliğe sahip çıktınız onaylanma arzusuyla. Avuçlarınızda azaldı pislik. Paylaşamadığınız bir sakinlikle yaşadınız ortak bir karın ağrısını. Doğurduğunuz çocuktan utanır hale geldiniz. O yüzden siz bana verin o çocuğun yüz kızarıklığını. Onun yerine, soğuması için bekleteyim sizinle tanışacağı güne kadar.

Karartılmış odanın perdelerinden sızıyor yanaşan arabaların ışıkları. Sadece saat sesi ve birbirini tutmayan nefesler duyuluyor. Bir şarkı, derinden ve ait olduğu arabayla uzaklaşıyor. Uyutmuyor, birbirini tutmayan nefesler. Saatin sesinden anlayamazsın sabaha ne kadar kaldığını. Hışırdıyor rahatsızlık, inliyor yatağımız. Yalnız kalmak imkânsız. Ya bir sıcaklık eşlik ediyor kalbinize ya da yine onun kadar sıcak başka bir kabızlık.

Hiç sebepsiz dilendikçe mutluluğu, biliyorsunuz, rahatsızlığın yaşamak olduğunu. Biliyorsunuz, yalnızca kusurlu bir şeyin yaşanabilir olduğunu. Kim kime niye öğretir, hiç sebepsiz haklı çıkmayı? Adamın kendisinden ayrı taşıyabildiği sevgisi mi olur? Hangi yüz ifadesi saklar yalanımı? Kimin kalbinde geri kalan sevgi? Bir gölgelik arıyorum, bir ağaç arıyorum gölgesi olan... Fakat hava yağmurlu.

Niye kaçayım yağmurdan? Bir gün dahi geçmedi ve alnımda bir sıcaklık, biraz daha beklersem burnum kanayacak. Çok uzak değil, koşsam yetişirim gölsesine, ama güneş hiçbir zaman yerinde durmayacak. Dört dönecek o ağacın gölgesi, dört döneceğim o ağacın gölgesiyle. Hafif bir serinlik telaşı yüzünden koşturacağım ve kan ter içinde kalacağım. Sevdiğim her şey o ağaca benzerse eğer, o da beni yağmurdan saklayacak. Bu sefer gerek yok geri zekâlı gibi koşuşturmaya. Yapış gövdesine ve hissetme kokusunu. Evini düşün. Düşün ki sen nerede ve ne amaçla beklersen bekle, o geri zekâlı sürekli başka yerde yaşayacak.

Yürümeye başladım, ne serinlik ne de sıcak beni rahatsız etmeyince. Bir yer göreyim ona yürüyeyim, bir ses duyayım ona yürüyeyim. Ne yalnızlık ne de buna benzer başka bir kabızlık bahsettiğim. Dünyanın en güzel pisliğine yürüyorum. Pisliği bilirsiniz? Neye benzediğini?.. Ben, güzeli tarif edemiyorum.

Seçilmiş bir ayakkabı ile yaklaşıyorum sana. Tanıdık bir üzüntü bu, sürekli el değiştiren. Omzumda eller ve üzerimde bakışlar, tanıdık bir korku bu, sürekli el değiştiren. Canımın yanması, gözlerimin dolması, içimdeki darlık ve senin eklediklerin, hepsi geçer. Tanıdık bir teselli bu, sürekli el değiştiren. Bir esintiyle sarsılıyor gözümdeki yaşlar. Yerleri değişiyor eşyala-

rın. Sadece samimiyetsizliğimin yaşatıldığı yerdeyim. Tanıdık bir ölüm bu, sürekli yer değiştiren.

Bir güne dağıttığım mide bulantısı. Israrla ve enteresan bir heyecanla karıştırdım her şeyi. Hepsinden biraz, bazılarından çok çok yaydım önüme. Beyaz bir duvarı bakışlarımla sararttım. Kendi pisliğime bakamaz oldukça gözüm kaydı sizinkilere. Sizinkileri de nefesimle büyüttüm. Dayanamaz hale gelince sevmeye başladım kendimi. Haddinden çok sevince yine döndüm yüzümü. Aynı şekilde, aynı yerde ve aynı çirkinlikte olduğumuzu anladıkça içim rahatladı. Rahatladıkça daha sert baktım. Bakışlarım sertleştikçe daha da güzelleşti bu rezillik. Bu rezalete hayran olmaya başladım sonra. İçimdeki sevgi, imrenme duygusu, hırs ve yalnızlık güzelleştirdi bu çirkinliği. Ardından hepsinden biraz, bazılarından çok çok yaydım önünüze. Bu kusursuz çirkinlikmiş meğerse güzel.

Bir şeyleri yoluna koymanın yollarını bulmak mı lazımdı gerçekten? Belki de tek gayemiz diğerlerine bela olmaktır.

Biraz hava almaya çıktım içimden. Bir sigara yaktım. Bekledim.

Şamil Abi'nin annesi aynı gün cenazeyle beraber memleketine döndü. Beni ise Şamil Abi'nin yeni yerleştirdiği evi toparlayıp bir nakliyeci ayarlayarak memlekete götürmekle görevlendirdi. Bir önceki gün hep beraber kurduğumuz, Şamil Abi'nin bize kan kusturan karmakarışık karyolasını şimdi tek başıma toparlamak zorundaydım. Sehpanın üstünde yediğimiz pidelerin kâğıtları duruyordu. Onları büyük bir çöp poşetine koydum. Şamil Abi'nin birçok eşyası zaten kolilerdeydi. Alet çantasını yanıma aldım ve

yatak odasına giriştim. Karyoladan biraz korktuğum için en sona bıraktım. Önce dolabı parçalarına ayırdım, sonra insanı kışkırtan şifoniyere yöneldim ama o tek parça olduğu için geriye sadece karyola kaldı. Karyolanın üzerindeki yatağı kaldırıp duvara diktim. Sonra karyolanın içine girdim bir adım atarak. Tam ortada bulunan kocaman vidayı yıldız tornavida ile gevşettim. Vidayı elimle çekip aldım iskeletin ortasından ve bütün karyola etrafa dağıldı. Çok basitmiş aslında. Sık kafasına bitsin gitsin ya da çok fazla ilaç içir bilemedim.. Çatıdan da atabilirsin aynı sonucu vereceğine eminim.

Bütün parçaları sınıflandırarak grup grup poşetledim. Evdeki işimin bitmesine çok az kalmıştı. Mutfağa girdim ve ne var ne yok kolilere geri doldurdum. Eşyaları toparladıkça kapının önüne yığıyordum ki sabah kolayca hızlı hızlı araca atabilelim. Seyit Abi'den aldığım nakliyeci numarasını arayıp anlaşmıştım. "9 gibi gelirim abi," demişti. Saat 5'e geliyordu. Evin işlerini komple bitirdim ve salonda çük gibi duran koltuğuma uzandım.

Bir gece önce henüz başlamamış hayatımın hayalini kurmaktan uyuyamamıştım. Şimdi ise henüz başlamamış hayatımın hayalini kurmadan uyudum. Şamil Abi neden canına kıydı bilmiyorum ama herhalde boş bulundu. Yoksa manyak mı adam niye yapsın böyle bişey? Olan oldu artık ölenle ölmek lazım.

Sabah saat 8 gibi kapı sesine uyandım. Nakliyecinin geldiğini sandım ama gelenler Seyit Abi ve Sevim Abla'ydı. Seyit Abi içeri girdi ve "Beraber eşyaları yükleyelim, sen nakliye aracıyla gidersin, biz de arkanızdan geliriz. Cenaze ikindi namazında olcak zaten, yetişiriz," dedi. Az sonra nakliyeci abi de geldi. Hiç

zaman kaybetmeden eşyaları araca yüklemeye başladık. Önce parça parça Şamil Abi'nin yatağını taşıdık. Sonra salonun eşyalarını beraber indirdik aşağıya. Bu sıralamanın arasına nakliyeci abinin 1.40 boyunda olduğu bilgisini sokuşturmak istiyorum. Evin eşyasını 20-25 dakika içerisinde araca yükledik. eşyalarımı da attım aracın içine ve nakliyeci abinin yanındaki yerimi aldım. Sevim Abla bizim araca plastik bir kutu içinde biraz börek ve kek verdi.

İnsan şoka girdiğinde çok aklı başında birisine dönüşüyor. Lakin böyle bir şey neden normal olsun? Doğru olabilir tabii ama neden normal? Her şey yolundaysa insan yoldan çıkmış demektir. Böyle bir şey normal olabilir mi? Doğru yolda olan insanın hayatında da her şey yolunda değildir. Yola derken bişeyleri eksiltmek ya da tamamen hayattan eksilmek de mümkün. Yani zaten hepimizin derdi belası başından aşkın bir de bunlara gerek yok demek istiyorum. Misal ben şimdi 2 adım yol yürümeye kalksam 2 saatlik tantana koparırım kafamda. Ama gel gör ki Şamil evini zart diye bir gecede toparladım. Hem de hiçbir şey düşünmeden. Yani böyle şeyler için yeterli enerjim tabii ki var. Fakat kimilerine her daim 2 saatlik tantana gerekir. Rica edersin, vermezler. Sormazsın ve alırsın fakat bir bakarsın sana ait değildir o tantana. Sen hariç yolunda ilerleyen her şeyin tantanasıdır o.

Hiç kimse hiç kimsenin ses olsun diye açık bıraktığı televizyonu değildir. Ben ne bir ayakkabıyım ne de bir uydu alıcısı. Hepimiz bütün dünyanın ortak kullandığı bir banyoda boy aynasıyız. Harikayız.

Nakliyeci abiyle yolculuğumuza başladık. Kendisinin meseleden az çok haberi vardı. Ama belli ki böyle konulara girmeyi pek sevmiyordu. 'Başınız sağ olsun' demesi lazımdı. Epey zorladı ama diyemedi. Konuya acılar kapısından girmek ikimizin de en son istediği şeydi sanırım. Yarım saat kadar öylece susarak ilerledik. Ben sadece bir kere elimdeki sigarayı gösterip kendisinden müsaade istedim. Sonra camı iyice açıp kafayı gözü rüzgâra emanet ettim. Nakliyeci abi ufak ufak 'hayat zor' sohbetine yeltenmeye başlamıştı. İki saniye içerisinde hayatın gerçekten zor olduğu konusunda mutabık olup yolun geri kalanını yine susarak geçirebilirdik. Fakat hayat zor diyerek kendi sefaletimizi birbirimize sunmazsak bu yolun biteceği yoktu. Yani biz hayatımızı kolaylaştırmak adına çılgınca saldırdık kıyıda köşede bulduğumuz bütün insanlığa.

Nakliyeci abi, "Ben 10 sene para biriktirdim, kredi çektim, 30 milyar masraf yaptım evlendim. 1 sene geçti boşandık," diyerek 'dağılmış yuva' esansını bıraktı ortamıza. İki insanın evlenmesi ne kadar da zor. Bir kere aynı oturma grubunu beğenebilen iki insan bulmak imkânsız. Eğer iki insan aynı oturma grubunu beğendiklerini fark ederlerse aynı evde yaşamak istiyorlar. Sonra aileler araya dalıyor ve herkes bir anda birbirinin ruhuna el ense çekmeye başlıyor. Güzel bir buzdolabına sahip olamamaktan çok korkan güzel bir kadına âşık olmuş nakliyeci abi. Ona sorsan her şey çok güzeldi ve onun istediği gibiydi. Biraz onu teselli etmeye çalıştım. Gücüm yetmedi ama. Ben masraf yapıp boşanan bir nakliyeciyi teselli etmek konusunda yetersizdim.

Abi eve aldığı eşyalardan giriyor, kıza takılan mücevherattan çıkıyor, sonra anasına babasına sektiriyordu. Yer yer, "İyi ki çocuk yok. Çocuk olsa iyice dert" şeklinde konuşarak hepimizin günlük sorunlarına değiniyordu. Ben evli değilim ve boşanma ihtimalim yok. Buna rağmen ben bile ara sıra kendi kendime otururken, "İyi ki çocuk yok," diye geçiririm içimden.

Nakliyeci abi gömlek cebinden sigarasını çıkardı, radyoya hafif ses verdi ve camı iyice indirdi. Dertleri ile sahip olduğum bütün can sıkıntısını domine ediyordu. 'Ulan adam! Ben 2 günde bir evi yerleştirdim ve toplarladım. Dur!.. Hemen üzülme! Çünkü bu arada çok sevdiğim Şamil Abim'i kaybettik. Şimdi mesela buna üzül biraz. Masrafını siktiğimin nakliyecisi.

Senin de içinde bir köpek bağırıyor. Sayın nakliyeci abi, lütfen köpek benzetmesini yanlış değerlendirme. O köpek çok güzel şeyler söylüyor. Ama bağırarak. İstiyorsun ki hep devam etsin o güzel sözlerine. Ama hep 'lütfen' diyorsun içinden, 'biraz kısık'. Lütfen o camı biraz daha aç ve o radyoya biraz daha ses ver. Dertlerimiz hoşuma gidiyor. Dertli olmak çok güzel. Sanki üzülmeyince bir anlamı yok yaşamanın. Mutlu olmaya utanıp gururla sabrediyoruz işte. Şahane.'

Sevim Abla'nın verdiği kutudan kek aldım. Peçeteye sarıp nakliyeci abiye de bir parça kek uzattım. Sessizce keklerimizi ısırdık. Kek ağzımda iyice lapaya döndü. Yutamadım bir türlü. Nakliyeci abi torpidonun aşasını gösterdi ve "Bak orda su var, al ordan," dedi. Hemen yapıştım suya ve kekimi bünyeme dahil ettim. Her şey olması gerektiği gibi giderken, bu yolculuk tam da rayına oturmuşken benim gözümde, nakliyeci abi, "Rahmetli neden intihar etmiş acaba,

bir bilgin var mı?" diye sordu. "Bilmiyorum abi, çok üzdü hepimizi," dedim. "Gençmiş baya, yazık," dedi. Acaba çok ama çok üzülmenin bir raconu mu var? Yoksa nakliyeci abi bana, "Ben saldım derdi sıkıntıyı, haydi şimdi sen coş," demeye mi getiriyor? Ya da ne bileyim, belki de böyle durumlarda insanlar birbirlerine yol veriyorlardır. Ama ben orta yaşlı kadınları daha çok beğeniyorum üzülme işinde. Onlar çünkü teatral bir hava da katıyorlar. Sanki bir performans izler gibi oluyor. Ama alkışlayamıyorsun. Çok üzülür.

Nakliyeci abi ile aramızdaki bu enerji beni bazı konularda uyandırdı açıkçası. Hiçbir şeysizlik derdini kucaklayıp il il gezebilecek bir adamken taşınmaz bir üzüntüyle sabitlenmiştim. Şamil Abi bana bir şey bırakarak gitmişti. En doğru yere koymak lazımdı o şeyi. Dekoratif bir ıstırabım var artık, onu en güzel gözükeceği noktada doğru ışıkla sergilemek lazım. Üzerimde hoş gözüken, bana yakışan aşkı kuşanıp, ölene kadar bir yerlere yürümek lazım. Ama hiç kimse sadece süs eşyalarıyla doldurulmuş bir evde yaşayamaz. Sıçmaya klozet, mayışmaya çekyat lazım. Bunlar yoksa eğer, hiçbirini devirmeden aralarına uzanıp, ölene kadar uyumak lazım.

Kamyonette çok ufak bir yastık vardı. Yolculuk yastığıydı bu. Ufak olması çok önemli tabii ki. Ama ne boynuma koyabiliyordum ne de kafamla bir yer arasına sıkıştırabiliyordum. Yani niyetinizin farkındaydım teşekkür ederim. Yolculuk esnasında rahat olsun diye böyle bir şey yapıyorsunuz. Özür dilerim. Benim kafam çok büyük. Ondan sanırım. Nakliyeci abiye daha büyük bir yastık olup olmadığını sordum. Hemen koltuğunun arkasında kanepe minderi oldu-

ğunu söyledi. O kanepe minderini katlayamam. Alıp kapıyla arama sabitleyemem. Yani ben onu kullanamıyorum. Olmuyor. Olmadı.

Bilmiyorum nedenini ama kendimi hep eşyalar karşısında savunmasız, güçsüz hissettim. Eşyalarla ilişkim hiçbir zaman sağlıklı olmadı. ama kendimi onların yanında iyi de hissediyordum. Beni anlayan bir eşya istiyorum. Beni bilen. Hatta zor olacak belki ama beni seven bir eşya istiyorum. Ne işe yaradığı hiç önemli değil. Ne olursa olsun, onun yanında olacağını bileyim bana yeter. Bu zamanda böyle eşya bulmak çok zor.

Türlü debelenmelerin sonucunda hafif dalar gibi oldum. Tam uyumadım ama bilinci açık bir ölüden farkım da yoktu. Uyuyorum yanılgısı ile kısık gözlerimin arasından karayollarına ait tabelaların üzerimden geçişini izliyordum. Böyle bir şeye uyku denemez. Nakliyeci abinin yollarda geçen hayatını zihnimde bir ninniye çevirdim. Çok makbule geçti sağ olsun. Tam da gerçek bir insan gibi uyumanın eşiğine adım atarken, "Bi yer bulup çay mı içsek?" diye sordu. Önce ruhum bedenimdeki yerini aldı, daha sonra beynim saniyenin binde biri gibi kısa bir süre içinde hızla "çay" kelimesini bünyesinde arattı. Bu tarama işlemini ufak çaplı bir rüya gibi yaşadım. Bu işlemin hemen ardından göz ucuyla ona bakarak, "Olur abi," dedim. Ama sinirlenmiştim. Genel olarak herkesin ve her şeyin etrafa yaydığı sahtekârlıkla baş etmek konusunda iyiydim. Fakat ani bir çıldırmanın karşısında çok savunmasızdım. Yine de her insan gibi yutuyordum o siniri. Sindiriyordum ve şartlar yeterince olgunlaştığında beni en çok seven insanı bulup

önüne sıçıyordum. Öfke kontrolü ile insanın kakasını tutması aynı şey. En azından benim için.

Çay içebileceğimiz bir tesis bakınarak neredeyse yarım saat kadar devam ettik yola. Acile hasta yetiştirir gibi, hayvanlar gibi, aç gibi baktık. Nakliyeci abi sürekli laf arasına dönüş yolu için benzin parası almıyor olmasını sıkıştırıyordu. Tahminimce bu çay operasyonu da biraz bu konuyu dillendirmek içindi. Kendisinin aslında bir nakliyeci olmadığını, sadece kamyon sahibi bir insan olduğunu söylüyordu. Kamyon sahibi bir insana yakışan hareketler değildi tabii bunlar. Hayatımda ilk defa freelance bir nakliyeci ile tanışmış ve şaşırmıştım. Bana, "Sonuçta bu araç boş dönücek" türünden ticari kaygılarından bahsetmeye başlamıştı. Ben kendimi tutamadım, tekrar sinirlendim. "Ben gelirim abi seninle," dedim. Kendisine soktuğum bu kıldan ince lafı anladığı halde, "Tabii gel abi, ben kamyonun yükünden bahsediyorum. Sen yük müsün?" diyerek güldü. Aramızdaki samimiyetin altını çizerek bu freelance nakliyeci abinin geçirdiğim lafın üstüne bir anda geri adım atması beni mutlu etmişti. Yani hayatımdaki birçok insanın yaşantısından gördüğüm üzere bu ilişkiyi az önceki çirkinliğin üzerine inşa edebilirdik. Birbirimize birbirimizi sevmek için bir fırsat vermiştik. Aramızdaki suni gerginliğin ardından ileride bir tesis bizi selamladı. "Oh be" diyerek ilerledik.

Ben bu yolculuğun bir serüvene dönüşmesine karşıydım. Nakliyeci abiyi zaten pek sevmemiştim. Bir de onunla çeşitli anları paylaşarak münasebetimizi derinleştirmek istemiyordum. Biz bir ilden başka bir ile intihar etmiş bir adamın ev eşyasını taşıyorduk. Birlikteliğimiz zaten yeterince enteresandı. Bunun

üstüne başka bir macera daha eklenirse ömür boyu unutamayacaktım olanları. Neyse ki nakliyeci verimsiz bir abiydi. Yani hiçbir şey olduğu yoktu. Her şey olması gerektiği gibiydi. Bok gibiydi.

Kamyonumuzu tesise çektik ve ben Sevim Abla'ya mesajla bildirdim mola verdiğimizi. Onlar önümüze geçmiş, çoktan bize fark atmıştı. Bana, "Nolur fazla oyalanmayın, bak cenaze ikindi namazında," diyerek geri döndü. Elimi yüzümü yıkamak için tuvalete gittim. Döndüğümde çaylarımız hazırdı. Nakliyeci abi sohbete, "İlk fırsatta bu taraflara yerleşicem. Mis gibi," diyerek başladı. Kafa sallayarak onayladım bu hayalini. Böyle yerlerde yaşama isteği milyonlarca insanın aynı popçuya hayran olmasından farksızdır. Hepimiz böyle yerlerin çok güzel olduğuna inanmış görünsek de, sadece bazılarımız diğer insanların yalayan bakışlarından kaçmak hususunda samimidir. O bazılarımız böyle yerlerde yaşamayı hak ediyor doğrusu.

Nakliyeci bana ne iş yaptığımı, nerede yaşadığımı sordu. Bunlara verecek bir cevabım yoktu. Teknik olarak çalışmıyor ve yaşamıyordum yani. Bunun bile bir açıklaması ver iken o iki basit sorunun tek bir karşılığı yoktu beynimde. "Çalışmıyorum ve ailemin yanında yaşıyorum," diye cevap verdim sorularına. O da yazık, kabul etti bunları. Ne bir mesleğim ne de bir desteğim olmadı. Sadece uzuuunca bir süre hayatını çirkinlikle güzelleştirmiş insanların örnek olarak gösterilmesine ve takdir edilmesine maruz kaldım. "İşini biliyor, akıllı adam" şeklinde bahsedilen insanlardı onlar. Onlar hiç göte gelmez ve aldatılmazlardı. Kandırılamamanın övülüyor olması ne üzücü. Aldanıyor olmanın salaklık olarak gösterilmesi ne üzücü. Sevi-

yor olmanın verdiği aptallığı geri kalan her şeye tercih ederim. Bütün o aklı başında adamlar, o kimseye muhtaç olmamış ve kimseye faydası da dokunmamış adamlar! İnanın aptal olabilmek dünyadaki en zor şeydir. Belki de gerçekten akıl isteyen tek şeydir.

Nakliyeci abiyle karşılıklı çaylarımızı yudumlamaya başladık. O bir yandan da telefonda birisiyle mesajlaşıyordu. Yüzünde pis bir gülümseme vardı. Sanırım bir kızla konuşuyordu. Ben de bunun üzerine, "Eee abi, bi daha evlilik yok mu?" diye sordum sırıtarak. "Valla ben bundan sonra keyfime bakarım. Gerisi beni ilgilendirmez," dedi benden daha da fena sırıtarak. Sonra ben, 'Al ulan, sana sırıtma' diye meydan okuyan yüz ifademle, "İyi ki çocuk yok," dedim. Çaylarımıza geri döndük. Keyiflenmemeye gayret ediyordum. Bir cenaze yolundaydım ama keyfim yerindeydi. En azından buna sıkılarak durumu dengelemeliydim. Yüzümde o sınırlarını zorlayan pis sırıtma ile giremezdim cenaze evine. Ama telaşa mahal yok. Tekrar donuk ve sıkıntılı bir adama dönüşmek benim için hiç de zor değildi. Ben bir aptaldım. Bunun farkında olmak yeterince can sıkıcı bir şey.

Ferahlama hissi ile tesisten ayrıldık ve yolumuza koyulduk yeniden. Nakliyeci abiye, "Ana baba sağ mı abi sende?" diye sordum. Anası hayattaymış ama babası vefat etmiş. Başsağlığı diledim kendisine. Aradan 2-3 dakika geçti, "Benim babam da intihar etti," dedi. Buna diyecek lafım yoktu tabii. Nakliyeci abi çile kantarında ağır basıyordu artık. Kendime biraz zaman tanıdım, yine de bir hayli zorlandım. Fakat sonunda, "Sebebi neydi abi?" diye sordum.

Rahmetli babası sağdan soldan borç harç bir iş kurmuş. Sonra o işi büyütmeye başlamış. Az çok başarmış da işleri yoluna koymayı. Ama bir türlü kâr edemiyormuş. O da çareyi işleri iyice büyütmekte aramış ve tekrar kredilere ve borçlara dalmış. Çok fazla para harcayıp hiçbir şey kazanamayınca toparlanamayıp batmış. Nakliyeci abinin dediğine göre bir dönem çok zenginlermiş, şimdiyse durumları ortadaymış. Ne bileyim lan şimdi durum ne. Benim kafam almıyor hanginiz tam olarak nesiniz. Neyse yani, babası Allah toprağını bol etsin maddi sıkıntılar sonucunda canına kıymış. Yani bu şu demek: Bu aileye masraf yaptırmayacaksın arkadaş! İyi ki çay parasını ben ödedim yoksa bu adam sırf para verdiği için çaydan zehirlenirdi.

Bir yolunu bulup böyle adamların sohbetinden zevk almayı öğrenmiştim zaman içinde. Bu tür kişilerle konuşurken hiç huzursuzluk duymuyor değildim ama görmezden gelebilirdim bunu. "Kazandığın yetiyor mu abi?" diye sordum. "Yetiyor," dedi. Bir an için soruyu sorarken yetmiyor olmasından çok korkmuştum. Biraz sustuk, sonra bana, "Ne yapmayı planlıyorsun? Var mı kafanda bir şeyler?" diye sordu. Kafamda bir şey yoktu.

Bir planım da yoktu. Şöylece bir kendime bakıyorum ve görüyorum ki bir meziyetim de yoktu. Hadi diyelim ucundan kıyısından heves edip sarıldım bir şeylere. O sarıldığım şeyleri koruyacak enerjim de yoktu. Olsun, diyelim ki var o enerji. Size bir şeyi hatırlatmak isterim, benim kafamda bir şey yok. Yahu boşver sen onu, o da varmış kafanda diyelim. Hem enerjin hem de bir planın var: "NE YAPARSIN?" Bu süre zarfında nakliyeci abinin sorusunu cevaplama-

mış olduğumun farkındaydım. Zannediyorum ki o da beni nasıl bir iç hesaplaşmaya yuvarladığının farkındaydı. O yüzden ben kendi içimde debelenirken hiç ses etmedi. Evet. Ne yaparım? Size tekrar bir şeyi hatırlatmak istiyorum müsaadenizle; benim bir meziyetim de yok. Seni mi kırıcaz, o da var artık" Ne yaparsın?" Bi dakka lütfen, başa dönelim kısa bir süre. Benim hevesim yok. Yani geri kalan tüm zımbırtıları at çöpe sen. O DA VAR ULAN! HEVESİN DE VAR! NE YAPARSIN! — BAĞARMA LAN!

Nakliyeci abinin sorusunu, "Valla nasip kısmet abi, bir iş bakıcam, para kazanmam lazım," şeklinde cevapladım. Sonra onun yönlendirmesiyle konumuz bir milisaniyede para oldu. "Para nedir biliyor musun?" diyerek yüzüme baktı. "Para insanın en çok ihtiyaç duyduğu ve en özlediği şeydir," dedi. "Evet abi," dedim. "Yani," dedi, "Paran varken hiçbir şeye uzak değilsin, hiçbir şey de sana uzak değil. Sevilirsin, sayılırsın, özlenirsin". Ben de bu denklemden naçizane şu sonucu çıkardım: İnsanların tamamının sevilmeye, sayılmaya ve özlenmeye ihtiyacı var. Fakat insanların tamamı olmasa da büyük bir kısmı sevgisiz, saygısız ve merhametsizdir. Yani bu hesaba göre sevgi, var olan tüm insanların arasında devridaim yapıyor. Demek oluyor ki artık ilk sevgiyi kim imal ettiyse hâlâ onun sevgisini kullanıyoruz.

Şimdi misal ben herkesi sevemem. Hiç kimse herkesi sevemez. Bu aynı, "Herkes kapısının önünü temizlese sokaklar tertemiz olur"daki gibi. Ama yani hiç kimsenin kapısı sokağa bakmıyorsa biz ne yapalım. Öyle deme deli oğlan! Gerekirse kapı kapı gezeceksin, herkesi seveceksin.

Nakliyeci abiye, "Haklısın abi, para önemli," diyerek cevap verdim. Bana kafa salladı ve camını araladı. Ben de kendi camımı araladım ve bir sigara yakıp sordum: "Peki abi, senin bir planın var mı?" "Yaşıyoruz işte," dedi. Ulan ben beynimi yedim, ölüp ölüp dirildim, hiç şunu diyemedim. Ağzımı açıp da 'yaşıyoruz işte' diyemedim. Yine devridaim eden toplam aklı kim imal etti bilmiyorum ama senin naklettiğinden eminim. Teşekkür ederim.

Yüzünde sebebini anlayamadığım bir gurur gülümsemesiyle kendi kendine konuşur sözlerine devam etti. "Şu hayatta hiçbir şey için düşünmeye değmez. İnsan ne yaşadıysa kabullenmelidir. Ne yaşaması gerektiğini de hiç düşünmeden yaşamalıdır." Bana döndü: "Sen de böyle yaşamalısın. Benim gibi." Yahu be adam! "Kredi çektim, masraf yaptım," diye ortalığı ayağa kaldırdın, duymaya alışkın olduğum onlarca insani sıkıntıyı birbiri ardına tokat gibi çarptın yüzüme. Şimdi ne oldu da bir anda kutsal topaca dönüştün iki saniyede, bilgeliği ceket gibi sırtına geçirdin. Ben şimdi bu senin bana yaşattıklarını kabul edip, bir de yolun kalanında yaşatacaklarını düşünmeden yaşayamam kusura bakma. Orda bi durman lazım. Ama senin de dediğin gibi şu hayatta hiçbir şey için düşünmeye değmez.

"Şu hayatta hiçbir şey için düşünmeye değmez." Oğlum, sen her şeyi nasıl hiçbir sıkıntı duymadan sindirebildin böyle. Bu nasıl bir cümle? Ne lan bu? Dalga da geçilemiyor bununla. Bu benim tepki gösterebileceğim mesafenin ötesinde kalıyor. Sadece şaşırabiliyorum. Biraz yakınlaşabilsem neler yapacağım ama olmuyor. Hiçbir şey düşünemiyor olmanın ötesine sıçrayabilmiş bir 'ben', uzaktan elleriyle 'değ-

mez değmez, hiç uğraşma' şeklinde işaretler yapıyor sanki. Kamyonun içindeki 'ben' de 'tamam tamam anladım" diye işaretlerle cevap veriyor. Evrenin her köşesine tesir etmiş olan, birbirine hiç benzemeyen şeylerin aslında aynı şey olması durumu bu işte. Yani bu manyak bu cümleyi gerçekten düşünmeyerek söylüyor. Değmez çünkü bunu biliyor. Lakin nasıl bilebilir, bilemez. "Konuşuyor işte" Yarattığı paradoksu bile kendine benzetti namussuz. Ya bir de ben tabii ki biliyorum herifin bu lafları nasıl hislerse sarf ettiğini. Kaba saba anlamaya çalıştığım şey biraz da bu esasen. Yaşıyor olması bile bir mucizeyken, ortada kazandığı bir şeyler varmışçasına gurura boğuyor kendisini. "Dönüş yolunda boşa benzin yakıyorum," diye ağlayan adam. Hayatımda ilk defa var olan her şeyi benimseyen bir insan görüyorum. Oğlum, sen her şeyi nasıl hiç bir sıkıntı yaşamadan içine sindirebildin böyle.

Yolun büyük kısmını geride bırakmıştık. Yolculuk etmekten oldum olası sıkılmışımdır. Ayrıca bu kamyondan ve bu adamdan da sıkılmıştım. İnsanın canı işte böyle hemen sıkılıyor, gözü dışarıya kayıyor. Başka kamyonlar, başka nakliyeciler arıyor. Sanıyorum ki nefeslerimin derinleşmesinden o da anlamıştı canımın sıkıldığını. Bana geçen ay taktırdığı küçük televizyonu gösterip, "Aç istersen, torpidoda film de olması lazım," dedi. Torpidoya soktum elimi, biraz kurcaladım, bir avuç CD aldım içinden. Filmleri incelemeye başladım. Neredeyse hepsi erotik filmdi. Nakliyeci abiye sırıtarak, "İyi ki kaza yapmamışın abi sen bu zamana kadar," dedim. "Olur mu abi, çok tehlikeli, ben kenara çekip takılıyorum. Hem yeri geliyor biz de can taşıyoruz," dedi. Lan salak, yanında halası-

nın kızıyla yolculuk ederken erotik film izleyecek bir adam yok zaten. Belki de o sensindir ama sen bile değilsindir o ya da tam olarak sensindir bilemiyorum. Ben senden bahsediyorum.

Sonra kıskıs gülerek, "Sizin için cinsellik zor be abi," dedim. Bunun bi gözü döndü o ara. Heyecanlanıp gaza bastı ve Ankara'da gittiği pavyonlardan, karılardan bahsetmeye başladı. Aman Allahım kamyonun kontrolünü kaybedecekti az kalsın. Fuhuş batağına böyle sürükleneceğim hiç aklıma gelmezdi. Neyse ki bir süre sonra sakinleşti ve daha sektörel bir bakış açısıyla devam etti konuşmasına. Erotik filmlerde oynayan insanların aslında ne kadar eğitimli, kültürlü olduğundan bahsetti. Velhasıl muhabbet "kaç kişi ekmek yiyor o filmlerden" noktasına kadar yürüdü. Ben o ara hep kafa salladım. Ben kafamı salladıkça coştu iyice. Tanıdığı hayat kadınlarının çok aklı başında insanlar olduğuna da değindi bir süre. Bissürü isim sayarak hayatını değiştiren hayat kadınlarını anlattı bana.

Yetecek uzunlukta süren, "Bu sektörün çalışanları aslında çok eğitimlidir" konuşmasından hoş bir manevra ile 'eğitimin önemi'ne sıçradık. Oralarda da epey bir takılıp, nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde dinimizin gerekliliklerine daldık bir anda. Bu sohbetin sonunu çok yakın bir arkadaşıyla yaşadıkları bir olaydan örneklerle açıkladı. "Seçkin Abi'yle az kumar oynamadık ama ha..." dedi gülerek. Bu arada Seçkin kimse artık onu alacak verecek davasına vurduklarını öğrendim. Biraz sessizlik oldu ve kafa sallamam da durdu yavaşça. Teybin alt kısmındaki bölmeye uzanıp bir kaset çıkardı ve yerleştirdi. Aceleyle suratına bir üzüntü kuşanıp, "Seçkin Abi'nin en sevdiği şarkı-

yı çalcam sana," dedi. Ben ve nakliyeci abi, arkamızda rahmetli Şamil Abi'nin eşyalarıyla gittiğimiz uzun yolda, borçları yüzünden öldürülmüş Seçkin isimli bir kumarbazın en sevdiği şarkıyı dinliyorduk.

SAMSUNLU DEĞİLİM
Feyyaz Yiğit

Karısını delikanlılık çağında oğulları olan komşusunda fazla oturduğu için "vay benim namusum" diyerek tekme tokat döven, hemen arkasından beş arkadaşıyla bir arabaya doluşup geberene kadar içki içen, belki sikişirim umuduyla pavyona takılan, en kötü geneleve giden, alkolün etkisiyle ilim irfan tiratları patlatan, sabahın köründe evine dönüp uyuyan ve jet hızıyla cuma namazına uyanan adam işte bu. Yani sevgili nakliyeci abi, şu hayatta her şey –en azından sadece senin için– düşünülmeye değer.

Hâlâ nasıl bütün bunların hepsi olabiliyorsun çözebilmiş değilim. Neyse ki bu halin yolculuk sıkıntımı aldı götürdü. Camı sonuna kadar açtım ve püfür püfür devam ettim. Genelde yolculuk ederken kendimi içinde bulunduğum aracın hemen yanı başında, 4-5 kat daha büyük olarak koşarken hayal ediyorum. Önüme araba falan çıkarsa üstünden atlıyorum falan filan. Aklıma bu geldi o an, ben de hemen başladım hayalime. Bi de yine sigara yaktım. Nakliyeci abinin vefat eden arkadaşı için hazırladığı karışık kaseti dinlemeye devam ediyorduk bir yandan. "Bu ilk dinlettiğini mi seviyordu sadece yoksa albümün geneli mi?" diye sordum. "Aslında bu kasetin tamamını çok severdi ama ilk çaldığının çok özel hatırası vardı onda," dedi.

Ne zaman uzun yola çıksam aklımdan geçirdiğim şey, "Ulan bu kadar tel örgüyü buralara kim çekmiş?"

oluyor. Ülkemizde çok fazla tel örgü, beton oluk ve köşeli tepecik var. Belli ki bu da bir ihtiyaç, belli ki bir ülkenin böyle ihtiyaçları da oluyor.

Yavaş yavaş bir şehirleşme cereyan etmeye başlamıştı etrafımızda. Uzuncadır, köşeli tepeler ve beton oluklar görmekten beynim azalmıştı. Henüz taşınılmamış toplu konutları görmek beni biraz olsun mutlu etti. Şehre bu mesafede kadar uzak inşa edilen bir toplu konuta taşınılmaz, göç edilir. Belli ki şehirli daha sıkılmamış yaşadığı yerden. (Bu arada, her yere çok yakın ev aramaktansa her eve çok yakın işyeri açmak daha iyi sanırım.)

Yolun kalanını da böyle püfür püfür rüzgâr, sigara, rahmetli kumarbaz Seçkin'in sevdiği şarkılar ve boş düşüncelerle geçirdim. Çocukluğumun geçtiği mahalleyi nakliyeci abiye tarif etmeye başladım hemen. Ben 11 yaşıma gelene kadar o mahallede oturduk, sonra başka bir şehre taşındık. Ama irtibatımız hiç kesilmedi sayılır. İlkokul arkadaşlarım ve mahalle arkadaşlarımla hâlâ arada bir biyerlerde buluşuruz. Ben büyük bir kısmına gidemem tabii ama biyerlerde buluşuluyor düşüncesi beni hep rahatlattı bu zamana kadar. Şehre girer girmez annem aradı. Cenaze evine varmış, ne zaman geleceğimi sordu. Anneme neden bu zamana kadar beni aramadığını sordum, "Ne bileyim oğlum," dedi. "Sen niye bizi aramadın, haber vermedin, haberini hep milletten alıyoruz," dedi. Kendisinden özür diledim ve kapattık. Evi bulduk ve bodrumundaki depoya eşyaları indirdik. Nakliyeci abiyle vedalaştım, bana, "Ben akşama kadar buralardayım, dönecek olursan bana telefon aç," dedi. "Tamamdır abi," dedim.

3. BÖLÜM

Bir keresinde âşık olduğum kızı sevgilisiyle barıştırmıştım. Ne bu barışı benim sağladığımı bildiler ne de aşkımı. Biriktirdiğim paradan tatile gitmeleri için borç verdim onlara. Parayı tatile gitsinler diye biriktirmemiştim tabii ki. Para bir şekilde birikmişti amaçsızca, ben bu şekilde değerlendirdim sadece. Tatilde oldukları süre boyunca hep, 'Acaba şu an seks yapıyorlar mıdır?' diye düşündüm. Tabii ki borç verdiğim paraya çok ihtiyaç duyduğum bir gün geldi ama geri isteyemedim. İsteyemeyişimi keyifle izlemişlerdi. Unutacağımı düşünüyorlardı. Sonra bu kızın sevgilisi başka bir kıza âşık oldu ve terk etti onu. Yani

benim verdiğim borcu geri alma ihtimalim de sıfıra indi. Üzerinden epey de bir zaman geçince zaman aşımına uğradı bütün ihtiyaçlarım. Hâlâ arada bir aklıma geldikçe, 'Arayıp istesem mi? Hatırlar mı?' diye düşünürüm. Kimse sizi çok iyi insansınız diye tatile göndermez. Kimse sizin tatilde sevişip sevişmediğinizi umursamaz. Bana gelin! Ben böyle konularda çok iyiyimdir. Yahu bir insanın sadece var olmasına duyduğum hayranlığa, yine var olması gerektiğini düşündüğüm insanlık ile sıçıp vücudumdan atmak istediğim balya balya hırsı katık edip bununla övünüyorum. Neden?

Ulan o ara canımı istese verirmişim, iyi ki istememiş. Şimdi bana, "Bokun deva," deseler gider okyanusa sıçarım. İnsanlar herkes gibi benim de rahatlıkla yaşayabileceğim sıkıntıları o kadar yapmacıkça yaşamaya başladılar ki komple yaşamaktan korkar oldum. Neredeyse nefes almak klişe oldu. Üstüne bu klişelerden kaçmaya kalkışmak bile klişe olunca insana kaçacak yer bırakmadılar. Bu yüzden ben okul yıllarımda uzunca bir süre sadece camdan dışarı baktım. Dışarıda bi bok yoktu çünkü. Sınıfın en güzel yerinde oturuyor, camdan dışarı bakıyordum. Birçok içedönük halime şahit olmalarına rağmen arkadaşlarım. Beni eğlenceli ve dürüst bulurlardı. Bunda yumuşak huylu oluşumun da etkisi vardı sanırım. Aslında huylarım dışında sertleşmemiş nokta kadar yer bulamazsınız. Şimdi şöyle bir bakınca diyorum ki, ben var olmaktan köpek gibi korktuğum için yumuşak huyluluğa, efendiliğe, temiz yürekliliğe, iyi niyete sığınmışım. Halbuki iyilik dediğin insanın oturduğu yerden yapabileceği bir şey değil. O zamanlar anlayamadık tabii ama sonra işler çok değişti. Herkesin her

zaman çok mutlu olması gerekmiyor. Ama bazen çok üzülmeye gerçekten ihtiyaç duyuyorsunuz.

Çok çirkin bir kadın ile çok çirkin bir adamın aşkına kimse imrenmez. Ben de imrenmiyorum. Sanki içimden, "Ulan bir de utanmadan aşk yaşıyorlar," diyorum. Yazıklar olsun, sevilmek bu değil. Meşhur bir yemeği yerinde yemek gibi. Önceden sevilmemiş olmama rağmen gönül rahatlığıyla söyleyebiliyorum bunu. Nasıl sevmek lazım onu da tam bilemiyorum. Benim sevgime de pek anlam vermek mümkün değil bu yüzden. Dönüp dolanıp duyacağım tek şey, "Yazıklar olsun"! Ulan iki insanın birbirlerine sadece çorba pişirme sözü vererek beraber olmaları bile daha onurlu. Sevdiğinden değil de söz verdiği için pişirse o çorbayı daha iyi. Denklemini siktiğim, hiçbişey mi düzgün olmaz!

Ah AŞK!.. Şaka şaka... Yani nasıl diyeyim... Ne kadar karıştırırsan karıştır, her şey 'yaşıyoruz işte' şeklini alıyor. Lakin bir yandan da her şeyi karıştırabilmenin tek yolu, içinden sürekli olarak, 'Yaşamak bu değil!' diye geçirmektir. Tüm bunları yaşayarak yapanlara düzgün insan denir. İşte hiçbir şeyin düzgün olmamasının sebebi, maksadı her meseleyi boka çevirmek olan insanlara 'düzgün' deniyor olması. Lan yürü git!

Biz sadece buğulu camların arkasındayız. Herkes parmağıyla cama bir şeyler yazıyor. Artık kim ne yazdıysa orası netleşiveriyor. Sonra dışarıda bir elektrik direği gördüğümüz için ağlıyoruz. Daha çok nefes alın a dostlar. Hemen kapansın o yazdığınız yazı. Hiç kimse, "Ah AŞK!.." yazısının içini dolduran bir

elektrik direğini hoş karşılamaz. Hatta bu sebepten siz geri zekâlılar o elektrik direği netleştiğinde, yaşadığınız şeye 'aşk' demekten vazgeçiyorsunuz. Bir elektrik direğine verecek sevginiz yok ise ne cüretle sevilmeyi bekliyorsunuz.

Zaten ne gördünüz de o yaşadığınız şeye 'aşk' dediniz ulan. İnsanda biraz utanma olur. Lütfen o cama, "Allahım ben ne yapıyorum?" yazın. Çünkü sadece o zaman bir elektrik direğinden. Yanlış anlamayın, böyle olması gerektiği için söylemiyorum. Böylesi bence daha güzel, o yüzden söylüyorum.

Herkes kendi aptallığı ölçüsünde birine karar verir nasıl olsa.

Bana salaklık şerbetini tattıran o güzeller güzeli kız Şamil Abi ile aynı binada oturuyordu. Cenaze evine çıkıp kapıdan anneme seslendim. Cenaze evi, onlarca kadının sıkış tıkış oturup birbirlerine sessizce baktıkları bir yerdir. Kendi adıma bu ortama renk kattığımı düşünüyordum. Annem kapıya çıktı, sarıldık. Çok özlemiştim onu, iyi geldi. Sonra Şamil Abi'nin annesi ağlayarak göründü ve bana sıkıca sarıldı. "Seni apayrı severdi," dedi. Şamil Abi'nin annesinin omzunun üzerinden o kızı gördüm. Başını kapamıştı, başı önündeydi ve başı kalabalıktı. Galiba verdiğim parayı geri istemenin tam zamanıydı...

Sevim Abla mutfaktan bana seslenerek çıktı ve elime 100 lira sıkıştırarak, "Bunu Seyit'e ver," dedi. "Tamam Sevim Abla," dedim ve binanın önüne çıktım. Seyit Abi'nin yanına giderek parayı uzattım ve "Abi bunu Sevim Abla sana gönderdi," dedim. O da bana, "Haaa, onu bana verme, o parayı 5 liralık olarak bozdur. Sende dursun, mezarlıkta okuyan eden olursa

onlara vercez, mezarı kazan adama falan," dedi. Ben de dükkân dükkân gezerek 100 lirayı 5'lik olarak bozdurmaya çalıştım.

Kimse bozamıyordu tabii 5'lik olarak. Temizlik malzemeleri satan bir yer bana 5 tane 20'lik yaptı parayı. Kendilerine teşekkür ettim ve arayışıma devam ettim. Şimdi o 5 adet 20 lirayı 20 adet 5 liraya çevirmem gerekiyordu. Yarım saat kadar gezindim. Her girdiğim dükkânda biraz heyecanlı bir ses tonuyla, "Abi cenazemiz var, şunları 5'lik yapabilir misin?" diye soruyordum. İnsanlar bana başsağlığı diliyorlardı ve eğer mümkünse bozabildikleri kadarını bozuyorlardı paraların. Bulunduğum zor durumu bütün esnafla paylaşıyor ve garip hissediyordum. Bu hissi garipleştiren iyi olmasıydı tabii. "Cenazemiz var," dedikçe rahatlıyordum sanki. Cenazem olmasa hiçbir numaram yoktu şu şehirde. Beni bu esnafın gözünde ben yapan tek şey rahmetli Şamil Abi'nin canına kıymış olmasıydı. Mutluyum.

Bozdurabildiğim kadar parayı bozdurdum ve eve döndüm. Binanın girişinde Seyit Abi'yi buldum ve bir tomar 5 lirayı ona verdim. O da bana, "Yukarı bi çık, sana ibrik verecekler," dedi. Kafa salladım ve ibriğin peşine düştüm. Cenaze evinin kapısından başına havlu sarmalanmış ibriği aldım ve aşağı indim. Bissürü adamla beraber beklemeye başladım. Beni çocukluğumdan beridir görmeyenler normal bir sohbetin üzerine, "Eee, neler yaptın sen, okul bitti mi?" diye soruyorlardı. Elimde çok komik bir ibrikle hayatıma dair ayrıntılar veriyordum onlara.

Şamil Abi'nin apartmanının önüne uzunca bir masa indirildi. Üzerine tabut koyulacaktı ve hoca dua okuyacaktı. İbriğimle sessizce köşede beklerken birisi

benim adımı zikretti. Kafamı bir kaldırdım, liseden arkadaşım Orkun. Bana, "Vay vay vay," diyerek yaklaştı. 'Ulan saygısız, bir cenaze evinin önündeyiz ve elimde kafasına havlu sarmalanmış bir ibrik var. Ben 'vay vay vay' denecek adam mıyım? Ama seni seviyorum Orkun. Sırf burada 'vay vay vay' denmemesi gerektiğini bilmediğin için seviyorum hem de.'

Orkun bana hızlı hızlı hayatını anlatmaya başladı. Nişanlanmış, kendi işini kurmuş falan. "Eeee artık adam olduk, bitti o çılgın günler," dedi gülerek. Bana kalsa henüz bitmemişti ama yine de kafa salladım. Bir adam gibi onayladım kendisini. Nerede bulunduğumuzu, ne halde ve ne yapıyor olduğumuzu tam olarak idrak edemediği için o çılgın günlerin bittiğini düşünüyordu. İş sahibi ve yuva kurma arifesinde olan bir insandan 'çılgın günlere bağlılık' beklemeyecek kadar hoşgörü sahibiydim. Belki de tüm bunlar ibrik yüzündendi.

Seyit Abi yarıma geldi ve "Oğlum bu paraları niye bana verdin, al sende dursun," dedi. Bir kulağım Orkun'un adamlığında cebime koydum 5 liraları. Ağzımda sigara, cebimde bir tomar 5 lira, bütün esnaf biliyor cenazem olduğunu... Orkun ise beni adam olduğuna ikna etmek zorundaydı. Şu hayatta kendimi gerçekten ait hissettiğim tek ortam Şamil Abi'nin cenazesiydi.

En lezzetli burulmalar, en keyiflenmemeniz gereken anlarda yaşanır. Burulmak sizin elinizde, güzelce burulun. Yerinde ve zamanında burulacak kadar düşmedik Allah'a şükürler olsun. Misal, herhangi bir insan mezarlığa gittiğinde yaşadığı hayatı ve onun önemini düşünür. Eğer siz mezarlığı çok sevip, orada ölü olarak yatmanın daha güzel bir yaşantı olduğunu

düşünüyorsanız, hemen aklınıza yaşadığınız hayat ve onun önemi gelir. Yani dümdüz burulan adamınkine bakın bir de diğerine bakın. Lezzetli burulmanın tadını almış adam ne demek istediğimi anlar.

Orkun ile yeterince yakın olsaydık, onu o an orada güzelce burup bu lezzetle tanıştırırdım. Ama o bir adam, burulmamış dümdüz bir adam. Adam olana el kalkmaz. Çok ama çok sevebilen, hiç ama hiç istemeyen adamlardan bir ordu kurup, sonra güneşi güzelce burup götünüze sokmak istiyorum. Üstelik asilikten ya da çılgınlıktan değil. Sevdiğimden istiyorum.

Gelgelelim hesabımıza göre var olan hayatımdan eksilterek ve kendimi artırarak bitireceğim şu ömrümü. En azından ve en iyi ihtimalle öngördüğüm şey bu. İnsan bu hayata fazla geldiğinde mi ölüyor, yoksa hayat ona az geldiğinde mi bilmiyorum. Şamil Abi için ikisi de geçerlidir diye düşünüyorum. Şamil Abi yamuk yumuk bir adamdı ama yüzüne baktığımda kendimi iyi hissediyordum. Bu yok artık. Kimsenin suratına sadece iyi hissetmek için bakamıyorsunuz. Durup durup sinirleniyorum.

Sevim Abla seslendi ve Seyit Abi'yle beraber birkaç kişi yukarıya tabutu indirmeye çıktı. Ben ibriğe bağlanmıştım ve hareket edemiyordum. Yine de insanlar bu önemli görevi gerçekleştirirken onlara elimden geldiğince yaklaştım. Tabutu merdivenlerden indirişlerini çok yakından dikkatle izleyince kendimi onlara yardım ediyormuş gibi hissettim. Halbuki biri dönüp bana, "La bi siktir git," dese utancımdan yerin dibime girerdim. Elinizde havluyla sarmalanmış bir ibrik varken travma yaşamanız kaçınılmaz bir şeydir. Çocukken okulumuzun etrafında ibrikle dolanan bir deli vardı. Bissürü delirme hikâyesi anlatılırdı adam

hakkında. Yok efendim sevdiği kızı ibrikle öldürmüşler, vay efendim evi yanmış, bir tek elindeki ibrik kurtulmuş gibi hikâyeler. Fakat o gün cenaze evinin önünde beynimde gerçekleşen afetler ışığında onun neden delirdiğini anlayabiliyordum. 'Allah sonumuzu hayır etsin,' dedim içimden.

Şamil Abi'yi dışarıdaki uzun masaya koydular. Cemaat hilal şeklinde toplandı tabutun başına. Ben bissürü omzun arkasından hocayı izlemeye başladım. Hoca çok düzgün cümleler kuruyordu fakat bu insanların anlayacağı cümlelerden değil. Kısaca, 'Olm bok gibi yaşıyonuz etrafta, görüyorum. Mal mısınız! Salak gibi akşama kadar etrafta debeleniyorsunuz, sonra vay efendim niye böyle. Ulan şu hayatta birine faydanız dokunsun be,' diyordu hoca. Bir grup geri zekâlının birbirlerinden onay bekleyen gözlerle içlerinden 'Tabii tabii. Düzgün yaşamak lazım,' diyor olmasına o an orada gülmek istedim.

Bu insanlar, eğer meselenin kendileriyle bir ilgisi yok ise çok güzel şeylerden bahsederler. O zaman onların dünyasına imrenmeye başlarsınız. Herkes borcunu zamanında ödemeli, kimse kimsenin hakkını yememeli falan filan sel olur başınızdan aşağı. Elinizin altında halihazırda beklettiğiniz çabuk bir hayranlık yoksa eğer zaten size anlatmazlar böyle şeyleri. Adil olabilmenin tek kuralı olayla ilginizin olmamasıdır. Fakat ey Allah'ım! Asıl adaletsizlik bu değil mi? Konu kendileri olduğunda tüm yanlışlarını güzel sebepler bularak zımparalayan ve yumuşatan bu insanlar kendilerini deliler gibi mütemadiyen kandırırken kimin vicdanına sığınacağız? Ama yine de anlıyorum. Herkes kendisine karşı adil olabilseydi

toplum olarak yaşamak mümkün olmazdı. Çok da lazım değil böylesi. Ama yine de anlıyorum.

Cenazeyi araca koyduk. Koydular yani, ben yine çok yakınlarından dikkatle izledim. Sonra ibriğimle Seyit Abi'nin arabasına koştum. Mezarlığa doğru ilerlemeye başladık. Seyit Abi camı aralayıp bir sigara yaktı. Arka koltukta annem ve tanımadığım iki teyze vardı. Aralarında acı ve tecrübe paylaşıp, hemen arkasından, "Takdir-i ilahi, takdir-i ilahi" diye tekrarlıyorlardı. Bunların hepsine alışacağıma yemin etmiştim dedemin cenazesinde. Oysa şimdi içimden, 'Bu insanlar benim tanıdığım insanlar değiller. Bunlar cenaze ile mezara ilerleyen bambaşka kimseler. Sadece tanıdığım insanlara çok benziyorlar,' diye sayıklıyordum.

Mezarlığa vardık, tabut omuzdan omza geze geze mezara kadar geldi. Ben tabii ki yine bütün olayı çok yakından dikkatle izledim. Dualarla mezarına yerleştirdik Şamil Abi'yi. Bu noktada ibriği koydum köşeye, Şamil Abi'yi ayaklarından tutarak mezara indim. Sırayla kürekler el değiştirdi ve toprağını tepeledik Şamil Abi'nin. Herkes geri çekildi ve hoca küçücük hoparlörüne bağladığı incecik mikrofonuyla Kur'an okumaya başladı. Ben ibriği alıp mezarlıktaki tulumbaya koştum. İbriği doldurup mezarın başına geri geldim. Toprağını suladım Şamil Abi'nin. Ağlamak istemiyorum, susmak istemiyorum, orada durmak istemiyorum, ayrılmak istemiyorum... Yaşamak istemiyorum, ölmek de istemiyorum. Yine de her şeye rağmen ne istediğini bilen tek kişi benmişim gibi hissediyorum. Ben hislerimde hep yanılırım.

Cenazeyi uzaktan izleyen kadınlar defin işlemleri bitince mezarlığa doluştular. Annem Şamil Abi'ye

biraz okudu, sonra beraber ananemin mezarına gittik. Mezarda biten otları sökelim dedik. Bir tanesinin kökü çok sertti. Elimi kanattı. Ananemin mezarına da okuduk annemle beraber. Seyit Abi uzaktan bize el etti ve araca doğru yürümeye başladık. Arabaya ilerlerken annem bana, "Oğlum bi iş bakıyo musun?" diye sordu. "Bakıyorum anne," dedim. "Aman oğlum, aklım hep sende," dedi. O sırada annemin hırkasının cebi yürüğümüz patikada bir ota takıldı. Ot annemi bir anda kendine doğru çekince kadın yere yuvarlandı. Yerler de çamur, her tarafı battı. Annemi yerden kaldırdım gülerek ve araca doğru ilerlemeye devam ettik. Kadının sinirleri biraz bozuldu tabii. Seyit Abi'nin arka koltuğu çamur olmasın diye bagajdan gaste kâğıdı çıkarıp serdik.

Seyit Abi bizi ananemin evinin bulunduğu caddede bıraktı. Ne zaman ailemizden biri buraya gelse ananemin evinde kalır. Ananem öldükten sonra evi orijinal haliyle muhafaza etmiştik. Eve girdik, annem hemen üstünü değiştirdi ve çay demledi. Ben de kanepeye uzanıp çok uzakta duran ve çok ufak olan televizyonu izlemeye çalıştım. Ananem bunu nasıl izliyordu hiçbir fikrim yok. Aslında benim ananem hakkında da hiçbir fikrim yok.

Annem içeriden, "Oğlum hiç yemekle uğraşmayayım, kahvaltı yapalım olur mu?" diye seslendi. Ben de "Kahvaltılık bir şey var mı ki?" diye bağırdım. "Yok," dedi, "Gidip bi koşu bişeyler alsana," dedi. Bana direkt olarak markete gitsene diyebilirdi oysaki. Anneme, "Anne, hiç markete gitmekle uğraşmayayım, dışardan söyleyelim," dedim.

İki adet dürüm söyledim. Annem bir çılgınlık yapıp bol soğanlı istedi. Soğanı bol istediğinizde soğan

bile rahatsız olur. Niye bilmem hatta çok severim. Tek başına soğan yeterince bol geldiğindendir belki, iyice bollaştırılmış soğanı çılgınlık olarak görüyorum. Annemle karnımızı doyurduk ve anane evi sessizliğinde, uzaktan uzağa bir televizyonu izleme çabalarına giriştik.

Malûmunuz insan düzelebilmek üzere çeşitli bozukluklar yaşar. İşin doğası bozulabilmek değildir aslında. Yani temeldeki bozukluğuna sürekli olarak dönmesinden bahsediyorum. Kafası kopmadığı sürece her vaziyeti yaşanabilir hale getirmesinden bahsediyorum. Belki de manasız bir sevgi istiyorum. Benimle uyurken de konuşabilecek bir sevgili istiyorum. Şamil Abi'nin dirilmesini istemiyorum mesela. Çok acayip olur. Mümkün olsa da istemezdim. Maksadım, hayatın en az rahatsız eden halini rutine bağlamaktır. Maksadımı aşıp bu rutinden rahatsız olduğumda ise Şamil Abi'nin dirilişi acayipliğini yitirecek. Aradığımız konforun daha fazla rahatsızlık isteği ile doğması, dirilen Şamil Abi'den bile daha enteresan bir şey. Uzaktan uzağa izliyorum o televizyonu. Üstelik ananemden daha sessizim. Soluksuz bekleyebilen(ölmeden), kendi halinde ve yeterince mutlu kimseleri köpek gibi kıskanıyorum. Nasıl zapt edebiliyorlar o çiğ mutluluğu? Nasıl da biliyorlar uyurken yanlarında öylece durup onları izlediğimi. Belki de uzaktan uzağa gözetliyorlar beni, benden bile daha sessiz. Belki de uzaktan uzağa gülüyorlardır, kendi aptallığıma dayayıp yaşadığım bu ereksiyona. Bu kadar uzakta durduktan sonra kimse için net bir şeyler söylemek mümkün değil. Ne hikmetse hepimizin vicdanında aynı oyun sahneleniyor.

Benim annem tüm eksikleri ile kendini acılara boğup, sonra bir gurur tekmesiyle hepimizi yere sererdi. Eksiklikler hep ondan çalınmıştı, fazlalıkları hep o kazanmıştı. Bir fidan dikse onu sulayarak utandırır; su olsa damlayarak, yavaşça öldürürdü her şeyin kökünü. Öldüğü halde solmayan bir ağaç var ise o benimdir ve annemindir.

Plastik bir çiçektir benim annem. Ne solar, ne dirilir. Onu öldüremezsin, yaşatamazsın. Dünyanın en güzelidir ama kokmaz hiç. O sevdiği her şeyi sevgisine gebe bırakır. Görüyorum ki herkes, aynı benim annem gibi, çocuğuna çalmayı ve kazanmayı öğütlüyor. Peki bu iki kelimenin hiç mi farkı yok birbirinden? Mademki her şeye rağmen azalmıyor ve bitmiyor o sevgi, mademki ilelebet gebeyiz, mecburuz ve istiyoruz birbirimizden bunu o halde bana ölene kadar zaman ver. Bir annenin saf sevgisinin tek ispatıdır bu. Ve ne yazık ki her şeyin doğru, adil olabilmesi için herkesin kendisini kötü hissetmesi gerekir. Daha da beteri, herkesin kendini kötü hissedebilmesi herkesin birbirini gerçekten sevebilmesiyle mümkün. Mademki hepimiz buna mecburuz ve istiyoruz, o halde birbirimize ölene kadar zaman verelim. Saf sevgimizin tek ispatıdır yalnızlık, yani aptallık.

Televizyon çok uzakta olduğundan sesini sonuna kadar açmak zorunda kaldık. Küçücük bir kutunun odamıza saçtığı desibel terörüne canım çok sıkıldı. Boktan bir dizi bulduk ve izlemeye başladık. Herkesin sırayla birbirine âşık olduğu dizilerdendi. Tam olarak neresinden yakaladığımızı bilmiyordum tabii ama olsun, bu bir kısır döngü elbet başa döner diye düşündüm. Epey bir izledik, fakat dizinin kurgusunda bir

acayiplik vardı. Televizyonun yanına gittim, oralarda ne olup bittiğini anlamak ve hesap sormak için. Ananemin küçücük televizyonunu çekip konuşacaktım. Yanına vardığımda gözlerime inanamadım. Meğerse biz dizinin özetini izliyormuşuz.

Ufacık yazıyı nasıl görelim baya dizinin kendisi gibi izlemeye çalıştık. Acaba yönetmen böyle bir şey mi deniyor diye düşünürken özetle karşılaşınca üzüldüm. Yani bunu bile isteye çekebilecek bir yönetmen olmamasına üzüldüm. Yıllardır 'kazara sanatsallığın' ekmeğini yiyoruz. Yanlışlıkla anlamlı ve tesadüfen estetiklerin doldurduğu hayatımız. Fikirler de aynı saçma sapan insanlar gibi birbirlerine denk geliyor. Sonra yine aynı saçmalık gibi büyüyor, daha da büyüyor, çok büyüyor. Görüyorum ki yaşadığım hayat da aynı bu özet gibi. Uzun ve hatalı.

Çocukluğumdan ananemle ilgili hatırladığım en belirgin şey onun sürekli olarak evinin badanasından bahsetmesi. "Evin badanası", "badana telaşı" ve "her yerler ayakta" gibi sözler yankılanıyor zihnimde. Ananemin sesiyle. Bir yolunu bulup aileye mensup herkese yaşatmıştı badana heyecanını ve rahatsızlığını. Ortalık karıştığında en istenmeyen şey olursunuz eğer çocuksanız. Badanayla aramız hiç düzelmedi bu yüzden.

Başarısız televizyon etkinliğimiz ve kendime yaşattığım çeşitli sıkıntılar yavaş yavaş gözlerimi karartmaya başlamıştı. Karanlığın doruk noktasına henüz varmak üzereydim ki telefonum çaldı, nakliyeci abi arıyordu. Bana telefonda yola yarın çıkacağımızı söyledi. "Ben de isabet olmuş" dedim, "Biz bu gece kalıyoruz zaten" dedim. "Bikaç arkadaş eğleniyoruz, gelsene," dedi. "Abi annemleyim, size iyi eğlenceler,"

dedim. "İyi madem," deyip kısa bir süre bekledi ve "Peki abi, ben bu gece sende kalsam sıkıntı olur mu size?" diye sordu. Biraz anneme baktım, annem bence zaten rahatsız ve sıkıntılıydı. "Sorun olmaz abi, adresi sana mesaj atayım," dedim. Yahu bu soruyu sormadan evvel geceyi bu şehirde geçirmeye karar vermişsin zaten. Demek ki bu evden daha fena bir adres vardı kafanda ve şansını denedin. O adres de büyük ihtimalle kamyondu. Olsun.

Anneme, "Bugün beni getiren nakliyeci abi bu gece burda kalcak," dedim. Bir parladı, bir kızdı: "Elin herifinin ne işi var annemin evinde! Hırlı mı hırsız mı ne bilelim, salak mısın oğlum sen!" Ben de çıkıştım: "Adam sokakta mı kalsın? Yahu nedir sanki, kalsa nolcak... Salak mıyım anne ben?" Annemi sakinleştirmek mümkün değildi. İhtiyaç duyduğu ateşlemeyi almıştı. Kendi kadınsı enerjisi yüzünden hem etrafa yorgunluk saçacak bir olay bulmuştu hem de her şeyin sonucunda çok üzülebilme ihtimalini yaratmıştı. Kendi halinde bir adam –ki annem haklı olabilir adamın bok gibi bir insan olabileceği konusunda– alt tarafı bize kalmaya gelecekti –ki ben de adamın bok gibi bir insan olduğunu düşünüyorum–, ne vardı bunda. Sessizliğe ve dizimize döndük. Aileye mahsus bir gergin bekleyiş başladı annemle aramızda. Bu arada tartışmamızınlar müthiş bir televizyon gürültüsü eşliğinde yaşandığını ekleyeyim.

Annem yeniden sazı eline aldı ve "Ara gelmesin, 'müsait değiliz' de, 'annem hasta' de, gelmesin," diyerek beni darlamaya başladı. Ben de darlandım tabii ki. "Anne sus, lütfen sus, ya tamam." gibi kifayetsiz sözlerle acımı dindirmeye çalıştım. Bu kadarına her evlat direnir, asıl mesele bundan sonra başlıyordu

tabii ki. Annem ayarını yükseltti, yaralayıcı ve yıkıcı olmaya başladı. "Sen adam mısın"lar, "geri zekâlısın"lar, "iki sikin olsa birini ele verirsin"ler, "insanlar da biliyor ne kadar aptal olduğunu"lar ve "siz millete iyisiniz yavrum, anasını düşünen yok"lar sağlı sollu kuşatıyordu her tarafımı.

Öncelikle, eğer benim iki sikim olsaydı birini mutlaka fakire verirdim. Çünkü ben buyum. Sonra, adam olan 2. sikini ihtiyaç sahibi birine vermelidir zaten. Ben adam değil miyim? Ayrıca insanlar bunu biliyorlarsa tabii ki gelip benden yardım isteyecekler. Onlar insan değil mi? Anneciğim kusura bakma, sen de millete anasın; evladını düşünen yok.

Aslında kadın haklıydı ama öyle bir enerjiyle yapıyor ki numarasını, insan haksız da olsa kendisini savunmak durumunda kalıyor. Bir yandan ben de anlıyorum elin herifini eve çağırmanın pek de mantıklı bir şey olmadığını ama kendimi durduramıyorum. Şimdi o manyak kimbilir hangi pavyonda içip içip gelecekti ananemin evine. Çirkin bir tablo bu. Benim bunu düşünebilmiş olmam lazımdı. Halbuki ben bunu düşünemeyen bir insansam eğer annemin bahsettiği insanların bunu biliyor olması lazım. İşte bak, çözüm! İnsanlar gerçekten biliyor olabilir ne kadar aptal olduğumu ve böyle şeyleri düşünemediğimi. Ama! Ulan annemleyim diyorum sana, sen niye düşünceli davranıp rahatsız etmeyeyim demiyorsun? Sen neden içip içip geliyorsun? Artık ben de onların ne kadar düşüncesiz olduğunu biliyorum. Şimdi onlar düşünsün. Ne boktan bir zaferdir bu. Boktanlığı benim bu çıkarsamamı bir şölen gibi yaşamamdan geliyor.

Bunca zamandır bunları düşünüyordum zaten, neden şimdi yaşıyorum bu şölen hissini? Bilmiyorum. Bunu da düşünemiyor olabilirim fakat ikinci bir çıkarıma ve ikinci bir şölene gerçekten hiç ihtiyacım yok. Aklıma birden nakliyeci abiye evin adresini mesaj olarak atmadığım geldi. Bunu zaten nasıl unutabildim ki ben. Kendimi ilk olarak bununla savunmalıydım aslında. Yıllar da geçse insan öğrenemiyor kendisini ilk olarak ne ile savunacağını. Anneme dönüp, "Bak daha adres vermedim," dedim. "Yollamam evin adresini, o beni aramazsa kalcak bir yer bulmuş demektir," dedim. Annem, "Olsun sen ara yine de," dedi. Hemen aldım telefonu elime ve nakliyeci abiyi aradım. Çaldı çaldı açmadı. Geri döner diye düşündüm. Annemle karşılıklı olarak biraz rahatlamıştık. O, adamın gelmemesini ve bana söz geçirebilmiş olmayı kendine has tebessümüyle kutlarken, ben de üzerimdeki müthiş sıkıntıyı atmanın rahatlığını yaşamaya koyuldum.

Anane sessizliğine ve zevksiz televizyon etkinliğine yeniden döndüğümüzde ise rahatlamanın sıkıntısı ile kucaklaştım. Başka bir kavga, başka bir konu aradım. Yaşadığım en güçlü dilemmadır bu. Hem de sanıyorum ki hayatım boyunca. Sessizce, iğrenç bir dizi özetini mümkün olan en yüksek sesle ananemin acayip evinde izlemek mi, yoksa yeni bir kavga başlatıp onur kırıcı hakaretler işitmek mi? Annem bir anda, "Şamil Abin kendisini o kız için öldürdü," dedi. "Hangi kız?" diye sorar sormaz aklıma geldi kızın kim olduğu. Şamil Abi bir sene kadar evvel bir kızla nişanlanmıştı. Araları gayet iyiydi, sonra kız birden nişanı atıp Şamil Abi'den ayrılmıştı. Şamil Abi tabii ki çok üzüldü ama durumu atlattı. Yani ben öyle

biliyordum en azından. Üzerinden epey bir zaman geçmişti, Şamil Abi normale dönmüş görünüyordu. Gayet neşeliydi. Bu nişan bozumu olayından 2-3 ay kadar sonra kız başka bir adamla evlendi. Şamil Abi'nin tekrar ayarı kaydı, kısa süreli bir durgunluk yaşadı fakat tekrar normal neşesine döndü.

Şamil Abi'nin neden kendini öldürdüğünü düşünmek istemiyorum. Yeterince garip yaşıyordum zaten her şeyi, bir de kafamı bu konuyla meşgul etmek istemiyorum. Şamil Abi'yi çok güzel uğurladığım kanısındaydım. Abartısız ve olgunca.

Şamil Abi hayatını çok güzel yoluna koydu, işini değiştirdi, başka bir ile taşındı. Niye kendisini o kız için öldürsün ki,' diye düşünmeye başladım. Annem, "Kızın çocuğu olmuş, telefonundan Şamil Abin'in Feysbuk'una girmiş polis; en son kızın çocuğunun fotoğraflarına bakıyormuş" dedi. "Şamil Abin'in annesi polisle konuşurken ben ordaydım, duydum," dedi. Yani kız Şamil Abi'yi aldatmış, bir de hamile kalmış, sonra bakmış olacak gibi değil terk etmiş. Şamil Abi'nin ölümünü bile çirkinleştirdiniz, yazıklar olsun. Ah ulan! Bilmeseydim şunları. Zaten sorgulamazdım. Çok iyiydim Allah kahretsin.

Hiçbir şey demedim anneme. Çok ama çok sinirlenmiştim. Annem de fark etti bunu. Anneler oğullarının ne zaman satışılmayacak kıvama geldiklerini iyi bilirler. İşte ben tam olarak yarında çıt çıkarılmaması gereken haldeydim. Annemin kadınlara özgü efsanevi enerjisi bile çaresizdi karşımda. Varlığımın zemininde zaman zaman şekil değiştiren fakat gücünü hiç yitirmeyen bir öfke vardı zaten. Buna alışmak vaktimi almıştı fakat bununla birleşen böylesine bir öfkeye daha direnemiyordum. Ağlamak üzereydim.

Koşar adım mutfak balkonuna çıkıp bir sigara yaktım ve ağlamaya başladım. Annem gayet masum bir tavırla, üstesinden gelebildiğim 'Şamil Abi' acısını benden çıkartmıştı.

Balkonda ne kadar durduğumu ve kaç sigara içtiğimi bilmiyorum. Dolayısıyla yanında bulunmadığım sürede annemin içeride ne yaptığını da bilemiyorum. Niye durduk yere bu hale geldiğimi de bilmiyorum. Ama sahip olduğum enerji ve motivasyonla yapamayacağım şey yok gibiydi. Şamil Abim sebepsiz yere kıysaydı canına kendimi çok daha iyi hissedecektim. Ama şimdi bu yaşıma kadar sayıp sövdüğüm ne varsa, kim varsa Şamil Abi'yi onlar öldürmüş gibi hissediyordum.

Eğer insanın yaşamındaki temel motivasyonu daha iyi bir buzdolabına sahip olmak ya da daha kötü bir buzdolabından korkmak değilse, içten içe doğru zannettiği bir hayatı sessizce yaşar ve bitirir. Kutsal düşünceleriyle ve ulvi çabalarıyla ağır ağır bir maymuna dönüşerek tamamlar yolculuğunu. Yüzlerce kez sinirlenir ve yine de acılı bir gülüşle kucaklar kendisini, mecburen.

Eğer insanın yaşamındaki temel motivasyonu, güzel bir sabaha uyanmak ya da sakin bir geceye başlamak değilse; birdenbire hayatın her anını sevdiğini zanneder ve yine kendine has sessizliğiyle övgüye boğar yalnızlığını. Soğukta üşümeden, sıcakta pişmeden, rüzgârda savrulmadan ve yağmurda ıslanmadan ölmek derdindedir, oda sıcaklığında ölmelidir insan. Sonra polis ve ambülans gelir. Hikâyeler anlatılmaya başlanır. Hepsine inanılır, hepsine üzülünür. Sevmek isterken acınacak hale düşmek de mümkün, nefret ederken evliyaya dönüşmek de.

İyiliğin kendisi bu kadar çok değişirken, kötülüğün her zaman formunu koruması sinir bozucu bir şey. O kızdan nefret ediyorum. O kızın varlığından tiksiniyorum. Temsil ettiği basitlik içimi kaldırıyor. O şimdi bir yerlerde, boktan gülüşüyle ve sahte fedakârlıklarıyla etrafındakileri kandırarak devam ediyor yaşamaya. Moron gibi umutla bekliyor çok güzel günleri ve dahası daha da fazlasını hak ettiğine inandırmış kendisini. Çocuğuyla köşesine çekilmiş ve dünyasını döndürmekte. Şamil Abi'nin intiharına üzülmedim bu kızın yaşıyor olmasına üzüldüğüm kadar.

Kendimi ne ara yatağa attım, ne ara uyudum hatırlamıyorum. Sabah erkenden kalktık. Seyit Abi bizi ananemin evinden aldı, Şamil Abi'nin annesinin evine götürdü. Orada arka arkaya 8-9 bardak çay içtim dalgın dalgın oturarak. Evde benden çok daha kötü durumda olanlar vardı. O yüzden kimseden gelip bana, 'Nasılsın?' diye sormasını beklemedim. Kimseye de 'Nasılsın?' diye sormak gelmedi aklıma. Hepimiz bok gibiyiz. Cenaze evi ne kadar fena bir yer. Hiçbirimiz bugünü öngörmemiştik. Buna benzer ne varsa hepsinden çok korktuk ama bir yandan da bilerek. Bundan böyle amacımız çektiğimiz acıyı yaşatmak olacak. Sadece yaşamanın kime ne faydası olmuş. Çok mutlu ve doyurucu geçen hayatlarda bile alttan alta yaşatılan bir acı vardır muhakkak. Ne yazık ki bünyemize tesir eden her şeyin tadı ekşiyor.

Birkaç saat sonra nakliyeci abi aradı ve hazır olup olmadığımı sordu. Ayrıca özür diledi önceki gece için. Kamyonda uyuyakalmış. Hırlı mıdır hırsız mıdır saçma sapan bir adam bu da. Kendisine Şamil Abi'nin annesinin evini tarif ettim. "Biliyorum ya,

eşya indirdik," dedi. Yarım saat sonra beni almaya geldi. Annemle ve Şamil Abi'nin annesiyle vedalaştık. Seyit Abi kulağıma eğilerek, "Oğlum kusura bakma lan, teyzemle kızı geliyor, araba dolu," dedi. "Yok abi mühim değil, biz nakliyeci abiyle kaynatıyoruz zaten," dedim. Sonra birden bu plansızlığıma hayret ettim. Ben Seyit Abi'ye döneceğimi söylememiştim. Ayrıca onların ne zaman döneceğini de bilmiyordum. O şehre geri dönüp sokaklarında sonsuza kadar turlamayı planlamış olabilirim ama. Neyse ki onlar da akşama evlerinde olacaklarmış. Seyit Abi'ye, "Abi beni yatırcak yeriniz var di mi?" diye sordum. "Var var, hallederiz," dedi. Annemle tekrar vedalaştım, onu öptüm. "Oğlum bi iş bul, ben gelir giderim senin yanına," dedi. Anneme kafa salladım ve ayrıldım yanından. Nakliyeci abiyle öpüştük ve kamyondaki yerlerimizi aldık. Sağ olsun yol için biraz abur cubur almış, masraf yapmış. Aldığı gofretleri göstererek ve biraz da sırıtarak, "Abi zahmet olmuş, naptın böyle?" dedim. Hafızama kazıdığı tebessümüyle bir milisaniyede gönlü bol, cömert bir adama dönüşerek, "Ya lafı mı olur canım sende," dedi. Bence o gofretleri, bisküvileri başkası almıştır. Ama işte asıl bunun lafı olmaz şimdi.

4. BÖLÜM

Bu adamı seviyor muydum, ondan tiksiniyor muydum, hiçbir fikrim yoktu. Ama onun bütün özelliklerini bir poşete toplasaydık, o poşeti çöpe atardım sanırım. Henüz bu adama ihtiyacım vardı, o yüzden dağınık bıraktım. Bana cenazeyi sordu, anlattım. Ben ona gece âlemlerini sordum. İçinde barındırdığı bütün coşkusunu ve enerjisini harcadı bana cevap verirken. Acaba eğlenceye bağımlılık diye bir şey var mı? Ya da insanın zamanının tamamını eğlenerek geçirmek istemesi normal mi? Akşam fazla fazla alkol almışlar, karılara takılmışlar. Lakin bu adam eğer bana ilk söylediği şey doğru ise erkenden uyu-

yakalmış olmalıydı kamyonunda. Bu nakliyecinin eğlenceyle olan ilişkisini sorgulamamak lazım. Ayrıca eğlenceli geçen hiçbir geceden geriye böylesine coşku, enerji kalmaz. Yok! Evet, hiç bulaşmaya değmez.

"Ya abi kusura bakma, alkolün de etkisiyle gece, 'Size geleyim' falan dedim. Valla kusura bakma, iyi ki rahatsız etmemişim. Sonuçta ne sen ne de anneniz beni tanımıyor etmiyorsunuz, bu adam hırlı mıdır hırsız mıdır di mi ama?" dedi bana. Ben de "Yok abi, estağfurullah, o nasıl söz," dedim. "Öyle ama yani," dedi. Bu sefer ses çıkarmadım. 'Öyle tabii. Sen kimsin? Biz seninle Şamil Abi'nin eşyalarını taşıdık sadece. Salak değilim kusura bakma; seni öyle zart diye rahmetli ananemin evine alıcam, yedirip içirip yatırıcam... Sen nasıl bir safsın ki böyle bir şeyi karşındaki insandan bekleyebiliyorsun? İlla birini eve alıp yedirip içirmem gerekiyorsa teyzemin oğlunu çağırırım. O bile gelmeden evvel, 'Acaba rahatsız eder miyim?' diye düşünür. Ben arayıp çağırsam bile düşünür. Öylesi de kötü tabii ama adamdaki inceliği gör diye söylüyorum. Teyzemin oğlu çok incedir. Pırıl pırıl, masmavi ve ürkek... Şaka yapıyorum, o ne öyle.'

Nakliyeci abiye dönerek, "Ya abi, şu senin vefat eden arkadaşının sevdiği şarkıları koysana yine," dedim. Mahcubiyetini sıyırdı ve ağırlaştı. Hemen yoruldu, hemen üzüldü, hemen boğdu kendini hatıralar çeşmesinde. Ama ben alışığım. Dahası hazırlıklıydım buna. Ne tür bir manyakla yola çıktığımın bilincindeydim. Koydu teybe Seçkin isimli vurulmuş kumarbaz arkadaşının sevdiği şarkıları ve sesi iyice açtı. Senkronize bir şekilde camlarımızı sıyırdık, sigaralarımızı çıkardır ve yaktık. Bu bizim ortak keyfi-

miz, belki de tek eğlencemizdi. Aynı dünyaya farklı insanlar olarak dalıyorduk ve neredeyse birbirine denk hazlarla gülümsüyorduk birbirimize. İçimde kucak kucağa bekleyen sinir ve yersiz bir rahatlama ile bu yolculuğun tadını çıkarabilirdim.

Kamyonumuzda yine yük vardı fakat ne olduğunu bilmiyordum. Bu adam zaten kesinlikle boş dönecek adam değildi. Dünyaya gelerek kendince bir hayli masraf yapmıştı ve sanıyorum ki hayatını ucuza kapatma derdiyle delirmişti üstelik. Bir süre sessizce devam ettik yolumuza. Dikiz aynasında kendimi incelemeye başladım.

Nişanlısıyla tatile çıkmış bir iguana gibiyim.

Hiçbir marketin müşterisi değiliz, sevdiğim ve ben. Ne bir sohbete dahiliz ne de bir kavgaya. Belediye çöplerimizi toplamaz zaten. Biz, merak edip gazete de okumayız. Ne olup bitiyor haberimiz yoktur bu yüzden. Saygımız da var sevgimiz de ama bize yetecek kadar, özür dileriz... İki kafadar koalayız, kendi yolunu çizen. Koptuysak öyle bir koparız ki hayvanlığımızdan dönüş yoktur geriye. İşlevsiz bir medeniyeti seyrederek ağlarız her şeyin içindeki gizli evimizden. Biz sadece azalmayı biliriz, ben ve sevdiğim. Hatta şehir meydanında betona gömülmüş iki uyarı levhasıyız bazen. Bütün mevsimleri yaşarız, her birinin her gününü eksiksiz biliriz ama yine de levhamızda ne var ise biz oyuz; mecburen. Suları, elektriği ve doğalgazı borcundan dolayı kesilmiş bir evde aç ve sigarasız ölmeye mahkûm edilmişiz maalesef. Her gün donuk yüzleriyle bütün sevdiklerimiz, kira istiyor bizden.

BURDURLULAR
Feyyaz Yiğit

İnsanların birbirlerine dolaylı da olsa iştahla bahsettiği hayat nerede ve kimler tarafından yaşanıyor bilmiyorum. Hem kendimi az çok biliyorum, hem de bu adamın herhangi biri olmadığını. Artık delirmek ya da çok fazla üzülmek bile sıradanlaştı. Bir ara sıradanlığın kendisi çok özel bir duruma dönüştü ama o da hemen tüketildi. Daha doğrusu az sayıda sıradan vardı, onlar sıradan olduklarını fark edince bu özelliklerini zapt edemediler. Hem bir özellik hem de kendisi gibi özeller arasında bir yer isteyen o acayip insanların iştahından bahsediyorum. Hem esirgeyenlerin hem de paylaşanların iştahından. Ben de onlardan biriyim.

Nasip.

Nakliyeci abiye Şamil Abi'nin intihar sebebini bütün hikâyeyi baştan alarak anlattım. Hatta onu biraz sinirlendirebilecek şekilde aktardım olan biten her şeyi. Sıkıca sarıldığı değerlerine değdirerek konuştum. İyice delirdi, sesi yükseldi. Kadere isyan etti. Kendince bazı kutsal konulara değindi sonra. "Böyle Şamil gibi insanlar ziyan olur gider, o orospu çocuğunun kılı bile kıpırdamaz," dedi.

Nakliyeci abi bu yol için fazla şık giyinmişti. Sebebini sordum, "Nedir bu şıklık?" diyerek. Tabii ben sohbetimizin ciddiyetini falan unutarak yaptım bunu. Öfkenin baca gibi tüttüğü o konuşmaların üstüne biraz garip oldu.

– Demek bi kız için kendisini öldürdü ha?! Bak bu ceketi yeni aldım. Nasıl?

– Evet abi ya. Kız bunu hem aldattı hem hamile kaldı hem de terk etti gitti. Yalnız, ceket şahane gerçekten!

– Bu soysuz şerefsizler böyledir abicim. Allah hepsinin bin türlü belasını versin. Şu an göremiyorsun belki ama ayakkabılarım da yeni.

– Aynen. Keşke geberse köpek! Hayırlı olsun abi.

Gibi bir şeydi yaşadığımız.

Konuşmalarımız biraz yalpalıyordu fakat görüyordum, ileride bir yerde aynı noktaya varacağımızdan emindim. Sanki eskisine nazaran daha dengeli birine dönüşmüştü Ya bir anda dengeli birine dönüştü ya da geçişlerini daha güzel yumuşatmaya başlamıştı. Böyle bir adamın ansızın dengelenmesi ye kavuşması genel kanıya göre yine bir dengesizlik sayılsa da onun için tek seçenek buydu.

Öyle bir durum ki kişi dengesizliğini yeterince makul oluşuna borçlu ve yine de ikna edici. Diyordu ki bana, "Bir yanlışlık gördün mü düzeltmek lazım. Gerekiyorsa zorla," Sonra baktım ki bu adamın bi bok diyebildiği yok; ümidi kestim herhangi bir fikirsel birleşmeden. Sanki kısa bir süreliğine de olsa idealist bir tavra bürünmüştü. Böyle, "Sen bakma benim bu saçma sapanlığıma, ben bu akıntıda dinleniyorum," der gibiydi. Gerçi bu adamın bütün halleri -mış gibiydi zaten. İçinde 1000 adet mp3 bulunduran karışık cd gibiydi yani. Mutlaka bir noktada başa döneceği belli de olsa insanda bir sonsuzluk hissi uyandırıyordu. Yine de beklemekten vazgeçemiyordum. Çoğu zaman kendimi bir ağacın altına uzanmış, onun bir yorgana dönüşmesini beklerken buluyorum.

Sapanca gölünün yanından geçiyorduk. Güneş gölün üzerinde sekiyordu. Mesela yağmur yağdığında beton üzerinde seken damlaların görüntüsü de bunun aynısı. Bu da suyun üzerinde seken ışığın

görüntüsü. Bir keresinde sevgilime bunu anlatmıştım. Hatta biraz da gururla anlatmıştım çok mühim bir şey bulduğumu düşünerek. Ona bu benzetmeden mümkün olduğunca havalı bahsettim ve buna 'güneş yağmuru' ismini verdiğimi söyledim. Bana, "Geri zekâlı," demişti. Ama o sevdiği şeylere de böyle derdi, o yüzden aldırmamıştım. Sadece beklediğim tepki bundan biraz fazlaydı. Daha çok etkilenir diye tahmin etmiştim. O ismi de o an öylece söyleyivermiştim. Sonradan kulağıma fantezi pop albümüymüş gibi gelince üzüldüm.

Bütün övündüğüm hallerime bu tepkileri almaktan sıkılmıştım bir de. "Keh keh geri zekâlı", "Keh keh salak", "Keh keh şapşal" gibi şeyler. Bir ara şapşallığı misyon edinecek hale gelmiştim. Eğer şapşal kelimesini alabilirsem ağzından çok mutlu oluyordum. Zaten maksimum seviyede edilgen bir insanım. Birkaç doğru hamleyle beni bir masa lambasına dönüştürmek de mümkündü. İyiden iyiye ev hayvanına benzeyince hemen o kızdan ayrıldım. Ayrılınca o 'şapşal' gitti, yerine 'sana çok âşığım, ne olur beni terk etme' geldi. İşte böyle yamulturlar adamı.

FAKAT.

Aradan biraz zaman geçince bir baktım kendine başka bir şapşal bulmuş. Haliyle bana 'salak' kalmıştı. Sonra ben niyeyse bunlara çok üzülüp bir arkadaşıma, "Keşke ondan ayrılmasaydım," dedim. Ben böyle deyince 'salak'ın yanına arkadaşım tarafından bir de 'geri zekâlı' eklendi. Meğerse o arkadaşım benden çok hoşlanıyormuş. O benden çok hoşlanan arkadaşımdan ben çok hoşlanmıyordum.

Ulan ben neler olduğunu hiç anlayamıyorum. Yazıklar olsun. Allah rızası için geri verin 'şapşal'ımı.

An be an 'salak', 'geri zekâlı' ve 'şapşal' olmaktan bıktım. Üç modu olan bir elektrikli süpürge gibi aşk yaşıyorum. Ya da üçlü priz diyelim; artık hangisinden elektrik alırsan. İşin aslı şu ki ben hep çok çocuk olmakla ve sorumsuzlukla suçlandım. Ama ısrarla dedim ki, "Sadece suçlayarak yardım edemiyorsun, bir şeyler söyle ki derdini daha net göreyim." Bu arada bu durumu böyle görüp bu şekilde değerlendirebilen birini nasıl böyle suçlayabiliyorlar anlamış değilim. Bu yüzden hep haksız buldum onları. Bir de hiç tartışamadığımız bir materyalist zemini vardı ki bu 'aşk' diye yaşadıkları şeyin, bazen çok ama çok sinirleniyordum. 'Ulan ben sana istediğin hayatı yaşatabiliyorsam sen bu çocukluğumla övünür, sorumsuzluğumla hava atarsın. Alçak şerefsiz!'

'Madem yeterince para kazanamıyorsun bari biraz olgun gözük.'

Olgunum ulan! İnsana böyle cümle kurdurtulur mu? Azıcık merhamet et. Ayıp! Bu kızların hepsi biraz yarım akıllıydı zaten. Karşılıklı anlaşabileceğimiz dilde konuşmaktan morona dönüyordum. Bir de çok acayip hayatları başarmak derdindeydiler. Yahu anlıyorum, çok başarılı, çok güzel ve 'çok' demeye utansan da yeterince zengin bir insan olmak istiyorsun. Ben de aynısını istiyorum valla bak. Ama yani o kadar sevdik ettik, işin sonu neden pahalı çamaşır makinesi oluyor anlamıyorum. Küçük küçük milyonlarca şeyi birleştirip ona büyük bir mutluluk vermemi bekliyor. Kendi başına kocaman bir mutluluk olduğuna inanmıyor. İşte bunlar onlar. Sen bedavaya sevsen de çalmak isterler.

Bir hareketlilik vardı üzerimde Şamil Abi'nin evini yerleştirirken. Bir beklentim vardı sanki eşyalardan

bile. Şimdiyse gittiğim istikametin bir önemi yoktu. Yolculuğun kendisi yetiyordu. O kadar çok kızdım, o kadar çok sevdim ve kıskandım. Sadece sahip olabilme ihtimaliyle yaşadım bu güne kadar. Bu bir insanın sahip olduklarını kaybetmesinden bile kötü bir şey olabilir. Adını koyamadığım bir imkânım vardı ve canımın istediği her şeye benzetebilirdim onu ya da onunla benzeyebilirdim her şeye. Sanki bir hastalık yapıştı yakama ve ne yapıp edip, onu hep şekilsiz bıraktı. Önce yanı başından geçip gittiğimiz ağaçlara ve çimenlere baktım, sonra aynada biraz kendime baktım. Daha sonra cüzdanımdan rahmetli babamın resmini çıkarıp ona baktım. Ne evimden ayrılmıştım ne de evime dönüyordum. Sanıyorum kendime uygun bir yaşantıyı tasarladım bile kafamda. Ağar ağar geçiyor her şey, tabii ki bulmayı ümit ediyorum. Belki bulduğuma ikna olunca onu da reddederim. Belki bir gün öylesine güzel bir kız bana âşık olacak ki, bütün ağrılarımı dindirecek. O kızın sevdiği adam olmaktan başka hiçbir şey önemli olmayacak. "Sen kimsin?" diye sorduklarında kendimi böyle tanıtmaya başlayacağım. Hiç kimse olana kadar yaşayacağım beni en çok sevenin kalbinde.

Şimdi ben, beni gölgesine buyur etmiş insanların koynuna sığınmaya gidiyorum. Orada duracağım öylece ama sıcak basınca sallayıp atacaklar beni. Otogarda yolunu kaybetmiş ve adı sürekli anons edilen 8-9 yaşlarındaki sarışın erkek çocuğu gibiyim. Her yere çıksa da bu yol, eninde sonunda beni ensemden tutup fırlatacaklar. Sıcak bastı diye ya da bir ihtimal müthiş bir sevginin yarattığı panik ile yapacaklar

bunu. Fakat insan her zaman kendisini yaşamayacağını umduğu sona hazırlar.

Ezbere bir hayat bitti diye kıyameti koparırlar. İyi olmak gerekecek fakat iyi olmak yetmeyecek; onun bile fazlasına dikeceğiz gözlerimizi yine ezbere bir hırs ile.

Sonra ben, genç komşusuna müziğin sesini kıstıran bir adam olacağım. Bir gün onlar hiç de öyle olmadığımı anlayabilsinler diye hep başkası olmak zorunda kalacağım. Belki ölmeden bir açıklama yazarım, "Pardon! Yanlış anladınız," diye başlarım yazıya.

Yeterince gençken mazur görmeyecekler heyecanımı. Her zaman başka bir adı olacak aptallığımın. Beni hep en sevdiklerine benzeterek öldürmeyi deneyecekler; böylesinden köpek gibi korktukları için. Böylesini onlara yapmayacağımı bilerek ve içten içe buna boyun bükerek devam edecekler dövmeye. Sadece bir yerde duruyor olacağım ve gerçekten bir şeylere çok benziyor olacağım. Buna rağmen, onları haklı olabilme ihtimalim zehirleyecek.

Belki de yaşamaması gerektiğini düşündüğüm için birini öldürürüm. Belki vicdanımı milyonlarca parçaya ayırırım kendi ellerimle. Sonra sükûnetle ve bütün eski sevgililerimi umutlandıracak bir olgunlukla doğrulurum yerimden. Ben 'şapşal'ı geri istiyorum.

5. BÖLÜM

Hafif yeşile kaçan ama bazen sebepsiz baya bildiğin gri gözüken bir yemek masası vardı Seyit Abilerin. Masanın üst kısmı özelliksiz, dümdüz bir sunta olmasına rağmen ayakları evin salonunda Akropolis rüzgârları estiriyordu. Özenilmiş bir masa mıydı, yoksa aceleyle mi üretilmiş, tahmin etmek çok zordu. Masa olarak kullanabildiğimiz sürece onun nasıl bir masa olduğunun önemi yoktu tabii ki. Ama güzel masalar da var şu hayatta, onları tercih ediniz. Bir eşya çoğu zaman bir insandan daha iyi hissediyor.

Donuk bir şekilde bekliyordum masada. Ellerimi birleştirmiş ve bacaklarımın arasına sokmuştum. Se-

yit Abi'nin teyzesi falan sadece kendilerinin anlayabileceği bir mesele üzerine gönül rahatlığıyla bağıra bağıra konuşuyorlardı. Aslında öyle konuşma gibi bir konuşma değildi, daha çok aynı fikirde oldukları için bir coşku fırtınası koparıyorlardı.

Seyit Abi'nin teyzesinin kızı evlendikten 3 ay sonra kocasını kaybetmişti. Ondan sonra da iyice kendi içine kaçtı kızcağız. Annesinin yanına dönmüş, kendince bir orta yol bulmuştu yaşamak için. Hayatta böyle ihtimaller de varken yine iyi cesaret ediyoruz. Halbuki kocasıyla beraber dünyadaki insanların tamamı aynı anda hayatını kaybetseydi yaşayacağı şey bambaşka olurdu. Üzüntü diyemezdik ona. Bizi üzen, insanlarla beraber yaşamaya devam etmek zorunda oluşumuz.

Eğer bir anda dünyada yalnız kalsaydı, hemen alışkanlıklarını unutamazdı tabii ki; bu yüzden bir süre marketten donmuş gıda falan alırdı, üzerine kıyafet beğenmeye devam ederdi. Herkesin bir anda dirilme ihtimaline karşın fazla anlaşılmayacak zevkler yaşamaya özen gösterirdi. Biraz ağlardı, biraz yürürdü etrafta sonra eve dönerdi. Dalgınlıkla otobüs durağında bir süre bekleyebilirdi hatta. Hiç kimseye hava atamadıktan sonra üzülmenin ya da mutlu olmanın ne anlamı var ki.

İşte Seyit Abi ve teyzesinin yaşadığı bu coşkulu mutabakat, bu kızın üzüntüleriyle başa çıkma şeklini değiştirmek üzerineydi. Lakin hiç önemi yoktu bunun. İnsan, hiç kimse önemli olmadığında deliriyor sanırım. Ya da tam tersi çok önemli olduğunda. (Hayatın iki ucunda bizi bekliyor delilik. Önce bir yön seçmeye, sonra da delirmeye mecburuz.)

Önüme bir tabak koyuldu, sonra üzerine bir tabak daha koyuldu ve en üste çorba kâsesi koyuldu. "Çorba içmem," dedim ve kâse geri gitti. Kâse giderken, 'İçsem mi ki,' diye düşündüm ama kâseyi geri getirtmeye utanıp söyleyemedim. Geri dönüşü olmayan bir çorba isteksizliği değildi benimkisi. Biraz zaman tanınmalıydı bana. Çorbayı unuttum ve beklemeye başladım.

Seyit Abi'nin teyzesinin kızına, 'Kocan geri gelcek ama senin iki kolunu da kesicekler, ne dersin?' diye sorsam kabul eder miydi acaba? Kocası onu o halde beğenmeyebilirdi ama mutlaka birisi ona anlatırdı karısının fedakârlığını. O da garibim dirildiği yetmezmiş gibi bir de mahcubiyetle sahip çıkardı yuvasına. Teyze kızı da kabul etmezdi diye düşünüyorum böyle bir şeyi. O, adamın varlığını değil, onu seven kocasının varlığını seviyor ve bu ne ayıp ne de suç. Ben sadece bunu kabul etmeyecek olmasına üzülüyorum. Sanki bunu kabul etmemek ayıp ve suç gibi geliyor bana. Ya da mesela teyze kızının kocası ölmeseydi ama sonsuza kadar yaşamak üzere Kanada'ya yerleşseydi. Teyze kızı bir daha hiç göremeyeceğini bilseydi yine böyle mi hissederdi?

Tam tersi kocası kolsuz dirilecek olsaydı –ki kolsuz doğabilirdi mesela– ne derdi acaba? Tabii ki kimsenin hatıralarına saygısızlık etmek değil niyetim. Üzüntü de, mutluluk da anlayış gösterilmesi gereken şeyler. Fakat keşke onlar da 'biz sadece doğru bir kombinasyonun peşindeyiz' düşüncesine anlayış gösterseler. Ama bu yolla ne sevmek mümkün ne de sevilmek, ne mutlu olmak mümkün ne de üzülmek. Böyle şeylere kızıyorum bazen ve çok yanlış olduğu-

nu düşünüyorum. Ama bu yaşıyor olduğumuz için böyle. O yüzden kime kızacağımı bilemiyorum, herkese kızmaya çalışıyorum gücüm yettiğince. Maalesef hırs bir hamamböceği gibi her koşulda yaşayabiliyor. Ama sakin olalım, ben de sözümü geri alıyorum. "Allah kahretsin, çok zavallıyız," dediğimizde hiçbir şey değişmiyorsa dememeyi tercih etmeliyiz.

Örneğin şöyle bir önlem alınabilir: Mutlulukta ve mutsuzlukta belli bir seviye gizlilik esastır. Şu an tam anlamıyla hiçbir şey söyleyememiş olabilirim, özür dilerim. Zaten mesele o 'seviye'de gizli. Onu da siz ayarlayın.

Önüme tepeleme pilav, patates ve köfte geldi. Seyit Abi'nin teyzesi masaya buz gibi kola da koydu. Lakin öyle bir yere koydu ki kolayı, masanın bütün kompozisyonunu bozdu. Koladan önce hoş bir denge vardı masamızda. Masanın üzerindeki bütün nesnelerin birbirleriyle güzel bir ilişkisi vardı. Bir anda ortalarına atom bombası gibi 2.5 lt'lik bir kola şişesi düştü. Hemen aldım kola şişesini, kendime bir bardak doldurdum ve masadan kaldırdım. Yere, köşeye koydum.

Herkesin yemeği tabağındaydı. Sevim Abla'yı bekledik 1 dakika kadar, o da gelince başladık yemeye. Sessizdik aslında ama alelade bir cümlenin bile çok gürültülü sarf edildiği bir masaydık aynı zamanda. 2 dakika kimse konuşmuyor ve arkasından Seyit Abi'nin teyzesi, "Kızım tuzu uzatsana bi bana," diye bağırıyor. Sonra biraz daha sessizlik oluyordu ve ardından teyze kızından yine çok gürültülü, "Aaa, sen bu perdeleri atmamış mıydın Sevim Abla?" gibi bir şey duyuyorduk. Bunu böyle çok bağırarak söyleme-

ne gerek yok. Hem herkese sesini duyurabileceğin mesafedesin. Bu böyle yemeğin sonuna kadar devam etti. Bir noktada, 'Lan susun sikicem artık,' dememek için kendimi zor tuttum. Fakat bu da konsepte uyacağı için ciddiyetimi kavrayamazlardı zaten. Ah benim kavranamayan ciddiyetim.

Yemek faslı bitince görev bilinciyle kanepelere yöneldik. Düzenli ordu edasıyla aynı şekilde otururak aynı yöne baktık. Televizyona yani. İnsan hayatını biçimsizleştirirken bu kadar disiplinli gözükmemeli. En azından bunu yaparken biraz eğlenceli gözükebilirdik. Şimdi ortaya fırlayıp adi bir reklam sesiyle, 'Arkadaşlar, haydi hayatlarımızı yoluna koyalım? Ne dersiniz?' diye sorsam disiplin falan kalmazdı. Bunu Seyit Abi'yle konuşmayı denedim. Fakat bunları açıklamaya kalktığım an teyze ve kızı da konuşmaya dahil olacağından hemen toparladım kendimi. Kendilerini neden göremiyorlar? Çoğu kimse henüz bir 'kişi' olamadan ölüyor ne yazık ki. O yüzden suçlamamak lazım; belli ki görecek kimsesi yok. Yalnızlıktan bile beter anasını siktiğim!..

Seyit Abi'ye elimdeki boş çay bardağını gösterip kaş göz yaptım, 'Çay ister misin?' gibisinden. O da bana, 'Yok, sağ olasın, birazdan' anlamına gelen hareketler yaptı. Sonra ben kafamı teyzeye çevirip çok daha kibar ve saygılı yüz ifadeleri seçerek devam ettim çay teklifime. Teyze de ayak uydurmak adına kendince bazı ifadeler denedi. Bir insan bu kadar mı çirkinleşir arkadaş. Yazıklar olsun kadının haline bak. Kızına döndüm hemen, bu rezalet uzamasın diye. Her ne kadar anasından kalıtsal bazı kurtulamayacağı ifadeleri olsa da teyzeye nazaran daha iyi taşıyordu. Bana yüzüyle, 'Çok teşekkür ederim ca-

nım, aslında ben de koyabilirim istersen zahmet etme hiç,' diyebildi. Şaşkınlığımı gizlemek istedim, ağzım yüzüm mahvoldu. Bir bardak çayın etrafına kepçe kepçe duygu döşedik, çaya duyulan isteksizliği kendimize zemin edinerek. Sonra kafamı bir kaldırıp bir baktım, Sevim Abla elinde çayıyla geldi ve oturdu. 'Ulan ben ne diye kıçımı yırtıyorum burada, insan bir sormaz mı?' Öyle hafif bir sinirle baktım suratına. Bana, 'Noldu, hayırdır,' dedi yüzüyle. Yavaşça kalktım çay bardağımla ve "Yok bişey," dedim yanından geçerken. Şebelek gibi kıvranışların ardından düşüncemi sesli ifade etmem biraz rahatsız etti insanları. 'Sizin insanlığınızı sikeyim ben.' Henüz bunu anlatan bir yüz ifadesi bulamadım, ama çok çalışıyorum. Belki ölmeden bir bakış atarım.

Mutfağa girdim kendime çay doldurmaya. Önce bir süre ışığı açmak adına duvarlara sürtündüm. Karanlıkta ellerimle saçma saçma yerlere dokundum. Kolumu havaya kaldırdım ve kapının kirişinin hemen yanından duvara sürterek aşağıya kadar indirdim. Elim anahtara denk gelmeyince aynı işlemi biraz daha sağdan yaptım. Elim yine anahtara denk gelmedi. 'Acaba bu ışığı açan anahtar daha da aşağıda olabilir mi?' diye düşündüm. Haklıymışım, epey bir aşağıdaymış. Orada ne işi var onun? Elimdeki çay bardağını tezgâha koydum. Ocaktan çaydanlığı aldım ve doldurdum. Ne kadar çay kaldığını merak edip kapağını açtım ve bir külotlu çorapla karşılaştım. Bildiğin yaşlı teyze çorabına doldurmuşlar çayı ve öyle demlemişler. İçim kalktı, döktüm bardağı ve salona geri döndüm. (Bu uygulamayla ilgili konuşmak istemiyorum ama bence bu hayatı kolaylaştırmanın en çirkin yoludur. Bazı şeylerin güzel gözükmesi haya-

tınızı kolaylaştırmasından daha önemli. Ne gerek var böyle bir şeye anlamıyorum.)

Elim boş dönünce, "Sen çay içmeyecek miydin?" diye sordu Seyit Abi. Ben de 'Canım istemedi' ya da 'Uykumu kaçırıyor' falan diyeceğim yerde, "Abi çayı çorapla demlemişiniz, içim kalktı," dedim. Seyit Abi'nin kaşlar oynadı ve Sevim Abla'ya dönerek, "Sevim, çayı çorapla mı demledin?" diye sordu. Sevim Abla, "Ay yine başlama Seyit, bi de süzgeçle mi uğraşalım?" dedi. Meğer bu onların arasındaki bir tartışma konusuymuş. Durduk yere karı kocanın arasını bozdum gündeme getirerek. Seyit Abi biraz doğrularak, "Ben sana çayı çorapla demleme diyorsam çayı çorapla demlemeyeceksin. İstersen git bütün çorapları kafana dik, ama ben çayımı çoraptan içmek istemiyorum," dedi. Evin misafirleri olarak içimize çekildik ve gölgede kalmayı tercih ettik. Onlar kendilerini biraz daha ortaya atarak kavgayı iyice ateşlediler. Sevim Abla bir kadındı ve tabii ki konuyu her zaman haklı çıkabildiği, mazide kalmış bir olaya getirecekti.

Onlar hararetle kavga ederken ben teyzeye, "Siz buraya niye geldiniz?" diye sordum. "Valla ne bilelim yavrum, Seyit, 'Gel teyze sizi de götüreyim, değişiklik olur,' dedi, biz de tamam dedik," dedi. Bence gerçekten çok değişik olmuştu. Bu insanların aynı evin salonunda bulunması ve ev sahiplerinin 'çayı çorapla demlemek' gibi bir konu yüzünden çıkan kavgalarını izlemesi belki de yaşanması umut edilen bir değişiklik değildi, ama değişiklikti.

Teyze bana, "Sen de sanırım iş aramaya geldin di mi?" diye sordu. "Evet," dedim. "İş bulup buraya yerleşicem." "Nasıl? Bu eve mi yerleşiceksin?" "Yok,"

dedim, "bu şehre yerleşicem." "Hah iyi! Aman yavrum, onlar yeni evli, fazla rahatsız etmemek lazım." Teyzecim, ben sana bir değişiklik yaşatırdım şurada ama yaşın kaldırmaz. Sana mı kaldı benim vereceğim rahatsızlık. Herhalde kıyamete kadar burada değilim, bir yolunu bulduğum gün kendime ev tutacağım. Kısım kısım vücuduma yaydım sakinliği. O sırada eski defterler açılmıştı karı koca arasında. Duymamaya gayret etseler de teyze ve kızının kadınsı enerjileri böyle bir kavgayı tümüyle görmezden gelmelerini engelliyordu.

Bir külotlu çorabın darmaduman ettiği bu sıcacık yuvada evham prensesi teyze ve kızı ile gelecek planları yapıyordum. Onlar tabii ki her fikre müdahil oluyorlar ve bilmediğimi düşündükleri toplumsal değerlerimize beni bantlıyorlardı. Şık değildi. Benden önce büyümüş olmanın verdiği manasız bir özgüvenle ana kız coşuyor ve tecrübelerinin ışığında bana bir yol çiziyorlardı. Hem de bedava.

Beni şaşırtan şey, tanıdığım bütün insanlar konu benim hayatımdan açılınca inceliyor ve zarif bir çiçeğe dönüşüyor. İşte bana kıyamama tablosuydu bu. Onlar bir bebeği cennete uçuran melekler görüyorlardı bu resimde, bense Fatih'in İstanbul'a girişini. Görünüşümle bir tehdit unsuru muydum ben? Hepinizin keyfini kaçırmaya mı geldim? Aman Allahım bu verdiğim rahatsızlık mı yoksa? Daha beni tanımadan, cümleleriniz ve mimiklerinizle kendimi bir serseri gibi hissetmemi sağladınız. Tanısanız kimbilir neler yapardınız. Bence yeryüzünde hiç serseri yok. Bu teyze ve kızı gibi kimseler bir karışımı tanıştıkları tüm insanların içine aşılıyorlar. Bir yarım kiraz, bir yarım tüysüz şeftali.

Kapılar çarpıldı, bağırıldı çağırıldı ve kavga bitti. Sevim Abla burnundan soluyarak kucağında yorganlarla geldi ve "Hadi seni yatırayım," dedi. "İyi madem yatayım," dedim ve arka odadaki yerimi aldım. Karşılıklı iki tane çekyat vardı bu odada. Bir de aralarında halı vardı. Çok nadir girilen bir odaydı tabii ki. Köşede duran elektrik süpürgesi ve zımbırtılardan da anlaşılıyordu. Çotanak diye çekyatı açtı, önce bir sıra battaniye serdi sertliğini alsın diye, sonra çarşaf ve yorganı bıraktı. O odaya baktıkça içim yandı. Ben de gözlerimi sımsıkı kapadım ve yerimden doğruldum. Ellerimle yatacağım kanepemi aradım ve yatar pozisyona geçtim. Fakat kıyafetlerimi değiştirmemiştim. Üstelik çantam da içerideydi. Beni böyle yatıranlar utansın. Uyumadan önce internete girip biraz kendime baktım.

Sabah çok erken uyandım. Bir süre evin içinde dolaştım. Herkes odasında uyuyordu. Çocukken erken uyanıp herkes uyansın diye heyecanla beklemek gibi bir şeydi aslında yaşadığım. Fakat beklediğim insanları düşündükçe heyecanımı kaybediyordum. Çantamı odama taşıdım. Ağır hareketlerle içinden kendime yeni bir iç çamaşırı, tişört, pantolon, çorap çıkardım. Donumu değiştirdim ve çantamdaki kirliler poşetine koydum. Sonra üstümü değiştirdim. Kanepemde 10-15 dakika kadar durdum ve evden ayrıldım. Biraz gezerim ve bir internet kafe bulup iş ararım diye düşündüm.

Sokakta, caddede ya da başka bir insanla karşılaşabileceğim her yerde bir kalkan gibi yüzümdeki gülümsemeyle medeniyetin kapılarını zorluyordum. Aikido öğrenir gibi, ninjutsu öğrenir gibi diplomasiyi de öğreniyorduk. Aynı dertten mustarip büyük bir

kalabalığız. Aksi gibi derdi bulan ve büyüten de biziz. Ve her halükârda birbirimizi suçluyoruz, taşımak istemediği poşeti arkadaşının eline tutuşturup kaçan pezevenkler gibi.

Bir internet kafe bulup oturdum. Facebook'a girdim ve Şamil Abi'nin mezarını ziyaret ettim. Sonra onu öldüren kızı buldum ve bebeğiyle çektirdiği fotoğraflara baktım. Bir çocuk doğurmuşsun ve herifin biri internet kafede oturmuş sizi izliyor. Durumu yaratan kişi olmama rağmen ürperdim. Bu bile haksızlık.

İnsanın 1 saniyeliğine de olsa kendisine karşı tam anlamıyla dürüst olduğu bir 'an' vardır. Hayatının kalanı ise o 1 saniyenin travmasıdır. Haklı olarak o kadını ve çocuğunu öldürdüm. Ya yıllarca bir piskopatı kandırdım, ya da hayatımda –belki de ilk defa– kendime karşı dürüst davrandım. Ya bunun ne fena bir şey olduğunu öğrettiler bana yıllarca, ya da bir kadın ve çocuğunun öldürülebilir olduğunu. Benim kim olabileceğimi ve ne fena şeyler yapabileceğimi bilselerdi, belki de doğru yere bantlarlardı sakladığım yetişmemiş hayvanı. 'Adalet' benimseyemeyeceğiniz bir hal aldığında anlıyorsunuz ki 'haksızlık' sizin çıplak bedeninize takılan bir isimdir. Yanlış yolların yanlış sonlarına sizi hazırlamakla mükellef bir kalabalık mütemadiyen sizi soymakta. Bir zaman aralığını doğru değerlendirebilme kaygısı bize anlatıyor hiç durmadan aslında kim olduğumuzu. Şimdi ona kulak verecek zamanı ve cesareti buluyorum kendimde. Ölene kadar koşabilirim. Kaçabilirim. Hiçbir şeye temas etmeden ilerlemek istiyorum kendi yokluğuma. Bu benim hakkım.

6. BÖLÜM

Kimi öldürdüğünüz çok önemlidir. Hatta kim tarafından öldürüldüğünüz bile kimi öldürdüğünüzün yanında önemli değildir. Şu hayatta sadece ve sadece kimi öldürdüğünüz çok önemlidir.

Baygın, sıkıcı ve yapışkan bir günün sonuna kadar bekledik beraber; üzerimizi örten o ağacın bir yorgana dönüşmesini. Dallarını bir balta ile paramparça edip, üzerine yorgan yaptım. Çünkü, 'O hayattır, yine dallanır ve büyür,' diye geçirdim içimden. Ama sen her şeyin kendi kendine ölmesini bekliyorsun. Kendini öldürmüş olmazsın, sadece bekleyerek kendi kendini öldürdüğünde. Sana katil demezler, ömrün boyunca

bir yeşillik göstermezsen üstelik. Senin öldürülmen gerekiyor, hak etmiyorsun kendi kendine ölmeyi. Bir aptalı öldürdüğümde katil olmam sanırım. Çünkü, 'O aptaldır, yine bekler ve ölür,' diye geçiriyorum içimden.

Tek bir caddesi olan ve insanların sanki yeni bir şey göreceklermiş gibi akşama kadar iler geri yürüdükleri ufacık bir ilçedeydim. Telefonda anneme anlattım her şeyi ve kendisinden bir miktar para istedim. Üzüldü ve ağladı. Ama beni ele vermedi, para gönderdi. Ona adil olanın bu olduğundan bahsettim biraz. Anlamaya çalıştı ve hatta bence biraz anladı da. "Oğlum, ne olurdu sadece yaşayıp gitsen," dedi. Ben de ona, "Mademki her şeyin içini bu denli boşaltıyorsun, beni niye bu kadar çok seviyorsun?" diye sordum. Hiçbir anne, oğlunun sadece yaşayıp gitmesine müsaade etmez. Neden bu kadar çok özlüyor ve üzülüyoruz? Ne olur sadece yaşayıp gitsek? Acaba Şamil Abi'yi öldüren annem olsaydı annemi öldürebilir miydim? Daha şu hayatta kendime sigortalı bir iş bulamamışken kalkıştığım bu şey çok komik oldu. Ama yani yapacak bir şey de yok şu durumda. Teslim olsam bana müebbet verirler. Kıyıda köşede sadece yaşayıp gitmiş olurdum. Allah kahretsin keşke öldürmeseydim onları. Şaka şaka. Geri zekâlı kadın gitmiş bir de Feysbuk'lara koymuş fotoğrafları.

Çocuğu öldürdüm çünkü... ulan zaten anasını öldürmüşüm, o çocuk ziyan olacaktı ileride. Böyle ciddi bir travmanın üstüne sadece yaşayıp gitme şansı bile olmazdı onun. Hem o öldüğünü bile anlamadı. Keşke beni de zamanında böyle öldürselerdi. Sadece kocasına çok ayıp oldu. Adamın bir suçu yok ki, ne bilsin.

Hem karısını hem de yeni doğmuş çocuğunu kaybetti. Adil olan onun da beni öldürmesiydi esasen. Ben eğer kalkıp kendimi öldürürsem bu yine adama haksızlık. Kendimi bir şekilde ona öldürtmem lazımdı. Usulen bu daha doğru. Fakat belki de hiç haberi bile olmayacaktı ailesine yaptıklarımdan.

Bok gibi bir otel buldum. Sadece bedenen var olduğum için her yere hemen yerleşebiliyordum. Yani odamın kapısından içeri girdiğim an odama yerleşmiş oldum. Kendimi yatağa bıraktım. Otelin girişinden benim odama kadarki kısım bok gibiydi gerçekten. Fakat ne hikmetse otelin odaları muazzamdı. Çok güzel dekore etmişler. Sadece yatağı pek sevmedim. Çünkü her tarafı çok oymalıydı. Kardeşim, tamam oyun bu ağaçları, bir şey dediğim yok, fakat oya oya insanın aklını bulandıracak hale getirmişsiniz. Her tarafı fazla fazla oyulu bir karyola bu. Sanki yatak şeklini verdikten sonra makinalı tüfekle taramışlar ve bu çıkmış ortaya. Süs değil ki bu. Saçmalık bu.

Hiç etrafıma hissettirmesem de ben hep sadelikten yana oldum. Etrafıma bunu hissettirmek gibi bir derdim olmadı ama bazen bilmelerini çok istedim. İnsanın yaşadığı yer sade olmalı, ferah olmalı, kullanışlı olmalı. Her gün her yerde garip garip şeyler görüyoruz tasarım adı altında. Ben şimdi ışığı etrafına yansıtan minik minik kristal keçilerle bir avize tasarlasam olur mu? Ama olur ama olmaz. Sorun bu değil tabii ki. Her şey olur, lakin yerinde kullanırsan. Teknik olarak sadece yaşayıp gitmek bunun gibi bir şey sanırım. Büyüleyici aydınlatma sistemleri, şekilden şekle girebilen raf düzenleyicileri, duvar üniteleri, kaz tüyü paltolar, termal eşofmanlar... Bunların hiçbirine sahip olmadım hayatım boyunca.

Arka arkaya eşya ve rutin sıralayarak hayatın ne denli boş olduğundan bahsetmek bile 'sadece yaşayıp gitmek'ten alıkoymaz sizi. Üstelik bu boşluğu ve aceleyi de en sonunda satılabilir hale getirmişlerken. İşin teknik gerektiren kısmı ise 'sadece yaşamak' meselesinin bütün bunlara sahip olabilme savaşından ibaret olması. Ufak ufak başlamak lazım. Mesela önce kendinize bir selobant alın. Eminim iyi hissedeceksiniz. Sonra pipet alın. Çok ucuz bir şey zaten. Evde ne zaman soğuk bir şeyler içecek olsanız pipetle için. Farkı göreceksiniz. Ardından vücudunuz buna karşı bir tolerans geliştirecek, lütfen paniklemeyin. Bir süre çay bardağında kola için, tepsiden pekmez yalayın. Misafirliğe yanınızda galoşla gidin ve çevrenizdekileri galoşa alıştırın. Fakat bu galoş macerasını uzatmamanızı tavsiye ederim. Keza galoşa müptela bir grup insanın sadece yaşayıp gidiyor olduğuna kimseyi ikna edemezsiniz. Galoşun ve tepsiden pekmez yalamanın kesmediği durumlarda, yani çok ciddi ve ani kriz anlarında babannenize bir kere tekme atın. İyice sakinleştirecektir. Bir yakınınızdan (fakat çok yakın olmamalı) göbeğinize macar salamı koymasını rica edin. Bu sizi hem ona daha da yakınlaştıracaktır hem de göbeğinize macar salamı koyan biri hayatının kalanında kendini daha farklı hissedecektir. Üstelik sizin sayenizde. Durumunuz var ise kendinize kimlikleri PVC kaplayabilen o çok acayip ve gürültülü aletten satın alın. Evdeki bütün vesikalık fotoğrafları, elektrik, doğalgaz ve su faturalarını PVC kaplayın.

Tüm bunları bir rutine bağlayabilirseniz ne mutlu size. Bu 'yaşayıp gitme' konusunda her türlü manyaklığın düzenli olarak yaşanıyor olması esastır. Bir manyaklıktan kurtulabilmek için başka bir manyak-

lığı istikrarlı bir şekilde yaşıyor ve yaşatıyor olmalısınız. Aksi takdirde ne polar battaniye ne sıcak çikolata. Yine de çok mu zor? Durumu ağır kimseler için başka formüller de var tabii ki. Misal, bir bütün ekmeği sadece ağzınızı kullanarak parçalayın ve kuşlara pay edin. Gizli gizli ağlayabilirsiniz, çok yardımı dokunur. Gizli gizli ağladığınızdan muhakkak birisine bahsedin ama. Mümkünse bunu ait olduğunuz çevreye yayabilecek birine bahsedin. Bizim bir abi vardı, mahalledeki herkese gidip, "Ölümü gör aramızda kalsın," diyerek bir sır verirdi. Mahalledeki kimse de birbirine bahsetmezdi tabii ki. Sonra bir gün nasıl olduysa bu durum ortaya çıktı. Hiç kimsenin hayatında hiçbir şey değişmedi. Bakınız yaşayıp gitmek budur işte.

Uyumadan önce duş almaya karar verdim. Fakat duş alamadan uyuyakaldım. Uyandığımda ise hemen duşa girdim. Duşuma başlamadan hemen çıktım. Çünkü temiz çamaşıra ihtiyacım vardı. Önce çarşı pazar gezip üstüme başıma bir şeyler bulayım dedim. Otelin hemen karşısındaki pazara daldım hemen. Nasıl bir şehir inşa ettilerse artık, bir şekilde tüm ihtiyaçlarımı aniden karşılıyordu. Pazardan alacağımı aldım ve elimde poşetle gezinmeye başladım. İlk birkaç gün turist gibi takılmayı planlıyordum. Yaşayacağım birkaç güne 'rastlantısal düzen' ismini verdim. Önceden adını koyunca yaşaması daha kolay oluyor. Aradan birkaç ay geçince, 'Biz neyiz?' diye sormalar falan başlıyor. Hiç hoş değil. Fakat uzatmamak lazımdı bunu. Şu an onları kimin öldürdüğü bilinmiyor ama yarın bir gün benim yaptığım öğrenilince otelde kalmaya devam etmemem gerekiyor.

Otele döndüm ve duşa girdim. Duşum iyi geçmişti. Halimden çok memnundum ve gayet iyi hissediyordum. Yeni aldığım kıyafetlerden hoş bir kombin yaptım kendime. Fakat sonradan anladım ki bu kombin işlerini kıyafetleri alırken yapmak daha faydalı. Sen evvela bakmazsan bunların hangisi hangisine uyuyor, sonra, 'Neyin kombinidir bu?' diye sorarlar adama. Aynada hafif sert baktım kendime ve sordum: "Neyin kombinidir bu?"

Sanki dehşet verici şekilde ayrıntılara düşkün ve inatçı bir kişiliğim varmış gibi aldığım kıyafetleri incelemeye çalıştım. Yönetici vasıflarına sahip çılgın bir beyaz yakalı gibi kurcaladım mavi keten pantolonumu. Her zaman özendiğim kimseler olmalarına rağmen yine de her zaman uzak olmak istediğim kimseler onlar. "Ürettiğimiz ayakkabı boyasının kıçındaki kırmızı yazıyı siyah yaptık satışlar yüzde bin arttı" gibi başarı hikâyelerine özendim tabii ki hep. İnsanın beynini sızlatan acımasız bir florasan ışığının altında yıllarca düşünsem, yine de aklıma gelmez benim o yazıyı siyah yapmak. İnsanız ama hemen aldanıyoruz o yazı siyah olduğunda. Biri de çıkıp, 'Abi o yazı evvela kırmızıydı,' demiyor. Satış oyunları bunlar demiyor. Senin benim ucuz içgüdülerimizi kullanarak katrilyarlar kazanıyorlar. Fakat şikâyetçi değilim. Anlamsız olur diye değilim. "Stoklarımızda esmer şeker kalmamış" ya da "Şubat ayının verileri geldi mi?" gibi cümlelere hayranım sadece.

Pazardan aldığım beyaz tişörtüm hemen kirlendi.

Eşşeği altın kafese koymuşlar, ille de vatanım demiş; bülbüle altın semer vurmuşlar, bülbül yine bülbül.

Yediğim bokları tabii ki unutmuş değilim. Envai çeşit zorlama ile ulvi sebepler buldum kendime fakat yine de zor. Ama misal, devamlı hayatımla ilgili gerçekleri inkâr ettiğim döneme kıyasla artık daha kolay. Tamam, kötü ama iyi hissettiriyor. Aslında sıkıntı bunun bir amme hizmeti mi yoksa bencillik mi olduğuna karar vermeye çalışırken başlıyor. İyi bakalım, gittin öldürdün kadını ve çocuğunu. Dedin ki, "Yani bu kadar puştluk pezevenklik karşılıksız mı kalacak." Yahu sanki yaşadığın ve yaptığın her 'şey' şu dünyada bir şeylere denk geldi de şimdi kalkıp bunun 'adalet' olduğunu söylüyorsun. Be hey benim aslanıma da bakın. Çabucak kirlettin her şeyi ama artık napalım. Onları bünyeme 'ağır hasar' olarak dahil ettim ve ellerimle ölümsüzleştirdim. Gariptir ki ölümsüzleşmek özünde bir hareketsizliktir. Yine de memnunum. Gittiğim her yere onları taşıyıp yaşatsaydın daha mı iyiydi?

Henüz kimsesizliğimle ilgili hiçbir şey değişmemişti. Yine ipsiz sapsız dolanıyordum, yine işsiz ve evsizdim. Fakat ben evsiz değilim, insanların evleri bensiz. Daha ne yapılır bilmiyorum tabii ki. Eğer hayatımla ilgili bu kemikleşmiş gerçekler, katil olduğumda dahi değişmiyorsa bu benim suçum değildir; ki aslında tam olarak benim suçum olduğu için hemen bu kanıya varabiliyorum. Ayrıca beni katil eden şey de bu gerçeklerin ta kendisidir; ki sırf bu sebepten rahatça suçu başkalarına da atabiliyorum. Bir gün belki de kendimi öldüreceğim ve kimsesiz, evsiz olarak gömüleceğim. Böylelikle artık ipsiz sapsız do-

lanamayacağım, artık bir işe ihtiyacım olmayacak. En makul hareketsizlik bu olsa gerek.

Diyelim ki elde var 'geri zekâlı', ben bu kelimenin üzerine bir şey yazmak isterim fakat ikisi de okunmaz. Yanına ne yazarsam yazayım hemen içini boşaltır. Yani ben astronot olsam 'geri zekâlı astronot' olacağım için astronot olmak istemem. Bunu silemiyorsun. Bunu ve daha kötülerini alnına kazıyorlar bir yolunu bulup ve sen hiçbir şekilde silemiyorsun. Bunu kabul etmek zorunda olduğunu anlaması çok zamanını alıyor insanın. Keza böyle bir özelliği olmasaydı zaten alnında 72 punto geri zekâlı yazmazdı. Çok net ve okunaklı. İşte bu düşünceyle hareket ederek kendi kendime dedim ki, 'Ulan alnımda kocaman GERİ ZEKÂLI yazısıyla ortalık yerde bunu görmezden gelerek dolaşacağıma, ondan daha net ve okunaklı KATİL yazısıyla en azından görmezden gelmeyerek kaçarım daha iyi.' Cümle uzun ve hiçbir şey anlatmıyor aslında. Diğer tüm cümleler ve "geri zekâlı" gibi kelimelerle benzer olarak her şeyin nasılda aynı bokun laciverti olduğunu açıklamaya gayret ediyor. Asıl katil kendisini öldürtendir.

İnsan, hayatı boyunca hiçbir şey yapmadığını süresi bitene kadar fark edemez. Acının ve pişmanlığın var olan en doğal şey olması ile acıyı ve pişmanlığı yok sayarak yaşama arzusunun var olan en doğal şey olması arasındaki rekabete ömür deniyor. Yaşarken buna son vermek, yaşarken ölmektir. Yani yaşayarak ölmektir, ki şu günlerde yaşamanın tek yolu buymuş gibi öğretiliyor. Belediyenin zehirlediği hayvanlar gibi yaşayın, en doğrusunu yapana kadar ölmeyin sakın.

Tertemiz kıyafetlerimle attım kendimi sokağa. Hem biraz yürür etrafa bakarım hem de karnımı doyururum diye düşünüyordum. Bu plandan anlaşıldığı gibi yaşadığım her günüm bir şekilde yaşamayı umduğum tüm hayatımı yansıtıyor. Belki diğerlerinin de öyledir. Fakat benim gibi kendi kendine yürüyen diğer insanlara baktığımda hep beraber müşterek bir pişmanlık havuzunda yüzüyormuşuz gibi hissediyorum. Sanki bu sebepten ötürü bir zamanlar yaşadığımız en güzel şeyi silik bir yüz ifadesi olarak taşıyoruz hâlâ. Ya da en azından benim pişmanlığım, içinde bulunduğum duruma isyan değil de zamanında yaşadığım mutluluğa özlem gibi. Ya da komple hep artistlik bunlar.

İsmi 'Çılgın Ciğerci' olan bir yere girdim karnımı doyurmak için. Çılgınlığı bir ciğercide çekici kılmayı başarabilen bir adam bence artık başka bir sektöre yönelmelidir. Neyse ki vaat edilen çılgınlığın bir parçası olmadım. Sipariş ettiğim köftenin gelmesini bekledim sakince. İnsan ister istemez 'Çılgın Ciğerci'nin bir yerden fırlayıp, kafasından aşağı kaynar çorba dökmesinden endişe ediyor. Hedeflenen konsept de biraz bu zaten. Hiç yaşanmamış bir aşırılığın verdiği panikten bahsediyorum. İşte bu 'çılgın', ciğer satmıyor, bir beklenti satıyordu. Lakin bu ufacık ilçede hiç kimse benim kadar vizyoner olmadığı için bu adamın kıymeti bilinmemişti bu zamana kadar. Hafifçe omzuna dokunsam ve 'Bakar mısınız? Kıymetinizi bilmeye geldim,' desem hiç doğru olmaz. Çünkü bu hareket, takdir edilen çılgınlığı ciğercinin elinden alırdı. Ve sade bir ciğercinin ancak sanatsal bir değeri olabilir benim gözümde.

Köftem geldi ve bitirmem birkaç dakikamı aldı. Gerçekten nefis bir köfteydi. (Ara sıra bir şeylerden 'nefis', 'enfes' diyerek bahsetmek çok hoşuma gidiyor.) Ciğerciye adını, kaç yıldır bu işi yaptığını sordum. Aklıma kazıdım bu dayatılan çılgınlığı. Çocukken çok kısa bir süre sağ bacağımı babannem sanmıştım. Babannem hep sağ bacağını tutarak yürürdü ve bu bacak tutma işlemine 'babanne' deniyor zannediyordum. Karışık bir hikâye bu. Çok kısa sürdü zaten. Ciğercide yaşananların bu anlattığım şeye ne kadar çok benzediğini açıklamak da çok karışık geliyor. Ciğerciye o civarda oturup çay içebileceğim bir kahvehane olup olmadığını sordum. Tarif etti bir tane ve "Ben de oraya takılıyorum abi," dedi. Bir kahvehane bulup durum değerlendirmesi yapmaya karar vermiştim. Ne yaptım, ne yapmalıyım ya da yapmamalıyım gibi sorulara cevap aramak üzere kahvehanenin yolunu tuttum. Henüz kahvehaneye varmadan ilk bikaç sorunun cevabını bulabildim. Bu biraz hevesimi kaçırdı fakat henüz cevaplanması gereken onlarca soru vardı kafamda. Bir plana ihtiyacım vardı. Ayrıca bir planın haricinde beni çok seven, iyi huylu ve dünyalar güzeli bir kıza ihtiyacım vardı. O garip 'gerçekleşmeyecek olan aşırılık' konseptinin bütün evrende yaşatılıyor olmasına örnektir bu, ki aşırılığın kendisi aslında böyle bir şeydir. Hep aynı insanı arıyor gözüm, dönüp dolaşıp aynısına âşık oluyorum.

Kahvehaneyi buldum ve oturdum. Kendimi şartladığım için mi gözüme böyle göründü bilemedim ama burada bir merkez üssü havası vardı. Sanki kendiliğinden bir karargâh burası. Dünyamızın ekseni oynamış ve insanlar ne olup biteceğine karar vermek için burada toplanmış gibi bir hava esiyordu içeride.

Tabii ki bazıları suçlayan ifadelerle birbirlerine bakıyor ve hesap soruyordu: Kimin yüzünden?

Evvela ilk görevim kendimi unutturmak olmalıydı. Bunu yapmak kolay gibi görünse de değildi. Mesele, köşeye çekilip seni unutmalarını beklemek olsaydı ben bunu milyon kere başarmıştım zaten. Kendimi unutturmaktan bahsederken kastettiğim, başka bir hayatı yaşayarak diğerinin üzerini örtmektir. Elâlem beni hatırlamış unutmuş, mesele o değil. Aynı adam olarak kalıp form değiştirebilmek derdi bu. Üzülüyorum.

7. BÖLÜM

Evvela aynadaki haline bakıp kendisine âşık olan ve ırzına geçen, ardından söz olacak diye kendisini nikâhına alan insanın dünyasıdır bu. Sonsuz bir sevgiyle evinde yalnız bırakmalıdır onu. Her sabah keskin bir yanık plastik kokusuyla uyanıyor, biliyorum. Bir yanık plastik tevazuyu kalkan eder kaynayan sevginize. İnsanın başına ne geliyorsa hep iyi niyetinden geliyor, haklısınız. Bence siz başkalarını da kendiniz gibi sanıyorsunuz. Ama yapmayın. Hemen güveniyorsunuz insanlara. Babanızın oğlu mu bu insanlar...

İşte şimdi ondan bahsederim. Herkes tarafından beğenilen siyah saçlarını ve hüzünlü yüzünü anlatabilirim. Bizi gözden uzakta birbirimize bağlayan acıma hissinden, cepheye mutluluk taşıyan cefakâr hallerimizden başlayabilirim. Bir kimseyi ya da bir eşyayı elimden geldiği kadar çok, 'çok'un şeklini her saniye değiştirecek kadar çok sevmek gerektiğine inandırdım kendimi. Açıkta bırakılmış ekmek gibi kuruyup yeşerene kadar vazgeçmemek lazım sevmekten diyerek örgütlendim. Var olduğunu sandığım, sanarak var ettiğim budur. Çok güzel gülebiliyordu, çok güzel üzülebiliyordu. Neyse işte, ne yapıyorsa hepsi çok güzeldi. Kendisi enistemin halasının kızıydı. Resmî olarak ayrı dünyaların insanlarıydık. Bekletmeden, 'Sağlık olsun' dedim ve hayatıma devam ettim. Aynı yüzyılda ve dünyanın aynı yerinde bulunan ve birbirini çok sevmeye müsait iki insanın birbirini sevmemesi aptallıktır. Belki de diğeri daha aptalcadır, bilmek biraz zor. Ne yaparsak yapalım mutlaka en kötüsü olacaktı zaten.

Açıkçası yalan söyledim. Ben öyle iç geçirip, 'Sağlık olsun,' demedim. Baya bunu iş çıkışı sıkıştırdım köşeye ve "Seni çok seviyorum," dedim. Bana, "Kendine gel, nerden çıktı bu şimdi?" diye sordu. Sonra kollarının arasından kaydı gitti. Enistemin halasının kızı <3 Ben. Bu tam olarak herkesi kendimiz gibi sanmamıza örnek olmadı. Özür dilerim. Kahvehanedeki durgunluğuma dönüyorum.

Çayım biraz soğumuştu. Televizyonda denizaslanlarıyla ilgili bir haber vardı. Dünyanın bir yerinde denizaslanının biri trafiğe çıkmış ve ortalığı birbirine katmış. İnsanlar tebessümle denizaslanının etrafında

dört dönüyorlardı. Kameraya ilk defa böyle bir şey gördüklerini ve daha da böyle bir şeyin olmayacağını söylüyorlardı. Yahu olmuş işte, bir daha olmaz diye bir şey yok. Önümüzdeki ay belki bir tane daha çıkar trafiğe, nedir sanki.

Çaprazımdaki batak oynanan masanın yancısı, "Bu denizaslanı var ya, adamı bi siker, sabaha kadar sıçaman," dedi. Her zaman yanınızda bulundurmanız gereken bir insandı bu adam. Birbirlerinin analarına çocuk gibi küfrediyorlardı, çay parası yüzünden kavga ediyorlardı. Mesela adamın bu sözü üzerine kâğıt oynayanlardan biri, "Nerden biliyon? Seni sikti galiba," dedi. Sonra hep birlikte çok gürültülü bir şekilde güldüler.

Kahveciden müsvedde kâğıt ve kalem istedim. Kendisi hür iradesini kullanıp çayımı da tazeledi sağ olsun. Unutmamam gereken şeyleri not ettim bir süre. Teskin ediyordum kendimi 'Üzgünsün, üzgünsün, üzgünsün,' diyerek. Çünkü üzüntüyü bulunduğum şartlarda içimde tutamıyorsam bu benim psikopat olduğumu gösterir. O zaman gerçekten üzülürüm. Ne gerek var?

Kahvehanenin sürekli eşofman giyen amcası duvardaki takvimi karıştırırken yüksek sesle telefonda konuşuyordu. Kendisi beni rahatsız ettiği için işaret parmağımı ağzıma götürerek, "Şşşşş..." yaptım. Neden yaptım, buna nasıl cesaret ettim, emin değilim. Hem zaten sinirlenme gibi değil de gol sevinci gibi oldu. Ama adam sustu. Hem de hiç yüzünü bile ekşitmeden, kızmadan. Sanırım telefonda konuştuğu hararetli mesele yüzünden benim bu aşırılığım arada kaynamıştı. Ağzındaki dişlerin tamamı artık diş de-

ğildi. Saçları beyazlarken sararmış gibiydi ve kulakları kıpkırmızıydı. Telefonu bitti ve ona, "Ethem abi," diye seslenen bir adamın masasına doğru ilerledi.

Çok sigara, çok alkol, çok küfür, çatallaşmış sesler, pörtlemiş gözler, evde bekleyen dedikoducu karılar ve kimi zaman kahvehaneye dalıp, "Babbaaaa, babbaaaa," diye bağırarak bir şeyler anlatan çocuklar. Ayrıca dünyanın en küçük tuvaletiyle de orada tanıştım. Tuvalet, kendisini sadece 'çok küçük' diyerek tarif edebileceğim büyüklükteydi. Eşşek kadar adamlar, minik götleriyle vücutlarındaki bütün olumsuzlukları orada atıyorlardı. Ve belki de kendileriyle baş başa kalabildikleri tek yer olan bu tuvalette şu hayatın onlara hediye ettiği azıcık süreyi öksürerek ve sıçarak değerlendiriyorlardı. Bunlar kızgınlık cümleleri değil. Yargılamıyorum. Ona kaldıysak ben de katilim o zaman.

Eşofmanlı serseri Ethem uzaktan beni işaret ederek masasına çağırdı. Başımı belaya soktuğumu hissettim. Sonuçta her ne kadar hararetli de olsa bir telefon konuşması benim çirkince, "Şşşşş..." yaptığım anı gölgeleyemez. Belliydi bunun bana geri döneceği. Biraz tedirgin kalktım yerimden ve yanına gittim. Gayet misafirperver bir tavırla beni masasına buyur etti ve "Hoş geldin delikanlı, ben seni ilk defa görüyorum burda, kimsin necisin?" diye sordu. Ben buna hazırlanmamıştım tabii ki. (Ayrıca tekrar ediyorum, bu soruları yıllardır ben de kendime soruyorum, lütfen üzerime gelmeyin.) Yarım yamalak iş aradığımdan, şehre yeni geldiğimden falan bahsettim. Biraz gülüp şakalaştılar iş arıyor olmamla ilgili. Ethem Abi'nin yanındaki abi, "Yahu iş arayan burdan göçer, sen iş bulmaya buralara mı geldin?" diyerek kikirdedi. Et-

hem araya girdi ve "Var mı bi mesleğin?" diye sordu. "Çok çok az yabancı dilim var, bi de çok az çizim yeteneğim var," diye cevap verdim. Öbür kel buna da güldü. Bu arada diğer adam keldi. İçine atlet, üzerine tişört, onların üzerine gömlek, daha sonra bir süeter ve en en üste de ceket giymişti. Atleti ben uydurdum tabii ama kesin giymiştir o. Ethem Abi, "Valla hayırlısı olsun kardeşim, insanın nasibinde ne varsa odur," dedi. Benim gülümseyerek kafa sallayışımı 'eşofman Ethem'in yanına gelen eli vantilatörlü adam kesti. Her koşulda kendimi gülümseyerek kafa sallamaya alıştırmış olmama rağmen devam edemedim. Hiçbir enteresanlığı olmayan adam elindeki vantilatörü Ethem'e göstererek, "Abi bunun sorun kablodaymış, değiştirdim, buyur," dedi. Ethem teşekkür etti ve adama 20 lira uzattı. Adam parasını almadan önce biraz ayrıntı vermek istiyordu. Henüz söyleyecekleri bitmemişti. "Ben bunun kablosunu da biraz uzattım, bir de devrini yükselttim" gibi ifadelerle hepimizin moralini yükseltti.

Tabii ki yükseltemedi. Yeni tanıştığım bir adama geliştirilmiş bir vantilatör geldi diye moralim yükselemez. Çok isterim yükselsin, belki biraz denerim fakat imkânsız olduğunu da bilirim. Yani yaşadığım bütün o tutkulu anların özeti ile bunun pek farkı yok birbirinden.

Ethem yazın vantilatörsüz uyuyamayan insanlardan. Eve girer girmez eğer cam açıksa, "Kapa kapa," diyerek kızdığına, gülümseyerek vantilatörünü çalıştırdığına eminim. Hatta bence evde vantilatörüyle yalnız kaldığında onunla konuşuyor bile olabilirler. Ethem'e, "Abi hayırlı olsun, vantilatörünü mü tamir ettirdin?" diye sordum. "Sağ ol ya, benim emektar.

Kaç yazı beraber geçirdik," dedi. "Elektrikçi abi de adammış, baksana pırıl pırıl yapmış işini," dedim. Hoşlarına gitti. Babam öldükten sonra bana delikanlılık yıllarında üzerinde uyuduğu kanepesini bıraktı. Çok severmiş, sonradan öğrendim. Ethem de çocuğuna bu vantilatörü bırakabilirdi.

Babamın bir çekyatı çok sevmiş olması.

Ethem ve kel arkadaşıyla iyi anlaşıyorduk. Aslında bu kadar kısa süre içinde 'iyi anlaşıyoruz' gibi bir şey denmez ama enerjimiz tuttu diyeyim. Bundan 5 sene evvel birisiyle enerjimiz tutsa utancımdan sokağa çıkamazdım. Yani demem o ki masadaki insanlar birbirlerini eyliyorlardı. Haydi bakalım deyip, bütün fikirlerimizi ve hislerimizi bir çırpıda paylaşıp, sonrasında, 'Aaaa, ne güzel anlaştık,' dediğimiz bir mesele değildi. Sonuçta ben adamın vantilatörünü övdüm. Bu seviyede bir sohbetin yaşandığı hiçbir masanın sakinlerinde kişilik örüntüsü yoktur. Bakınız gerçek ortak noktamız ortaya çıktı. Bundan bahsedebilseydim eğer, dışarıdan bakıldığında anlaşamadığımız düşünülürdü. Biz birbirimize değil, en güzeli neyse ona benzemeliyiz. İçimizden birisi en güzeli olana kadar deneyelim, devam edelim birbirimizin vantilatörünü övmeye.

Laf lafı açtı, güzel güzel sohbet ettik Ethem ve kel arkadaşıyla. Ethem'in kel arkadaşı bana, "Buranın bir alt sokağında benim sucu dükkânım var. Ev ve işyerlerine su taşırım dersen bir düşüneyim," dedi. Hemen, "Taşırım abi, elim kolum tutuyor," dedim. İşte sevinç, işte her şeyin durduk yere hallolmuş gibi görünmesi, işte hiç hesapta yokken su taşımak, daha başlamadan sevmek ve bitmese de üzülmek. Ethem'in kel arkada-

şıyla el sıkıştık, sabah dükkâna gelmemi söyledi. O muhiti pek bilmediğim için, 'Su siparişlerini götürürken biraz zorlanabilirim,' diye düşündüm. Fakat Ethem'in kel arkadaşı bunu benden önce düşünmüştü. Bana, "Sen şimdi bu muhiti pek bilmiyorsun, o yüzden ilk başta sadece dükkânın kendi sokağına servis yaparsın. Sonra yavaş yavaş genişletirsin çemberi," dedi. Ona hak verdim. Dedim ki, "Ben de tam bunu soracaktım size fakat hemen cevabını verdiniz," İnsanlar durduk yere patron olmuyorlar. Bir kere adam vatandaşın kaliteli su talebini değerlendiriyor. Bunu önceden görebiliyor ve hemen organize oluyor. Hooop, dükkân. E suyu da artezyenden fışkırtacak hali yok tabii, o yüzden hemen etrafına servis yapabilecek elemanları toplayıp sınıflandırıyor, muhiti bilenler ve bilmeyenler olarak. Ertesi sabah erkenden dükkâna koşup muhiti bilmeyenler arasındaki yerimi alacağım için biraz heyecanlıydım. Bunların hepsi saçmalık tabii ki. Evet, böyle olmamalıydı.

Kahvehaneden ayrıldım ve yürümeye başladım. Çok hızlı uyum sağladığımı düşünüp keyiflendim bir süre. İnsanların camlardan birbirlerine bağırarak sosyalleştiği bir sokağa girdim. Bissürü kadın birbirini hayatlarıyla ilgili güncelliyor ve ara ara sokaktaki irili ufaklı çocuklara bağırıyordu. Bu kadınların çok yakın arkadaş oldukları belliydi. Fakat hiçbiri bir diğerinin belden aşağısını görmemiştir. İnsan merak eder. Ya da etmeli. Yıllardır bir insanın belden yukarısına hayatınla ilgili detaylar veriyorsun. Evden çıkın; en azından kapıda falan oturun. Bunu yapanlar da var ve sizden daha memnunlar. O sırada bulunduğum mahalle kaldığım otelden 10-15 dakika uzaklıktaydı.

Ufak yerleşim birimlerinde bir yere yürüyerek 15 dakikada varıyorsanız biraz uzaktasınız demektir. Büyükşehirlerde otobüs durağına bu sürede yürünür. Şükürler olsun burası çok küçük.

Cebimde 19 liram vardı. Bakkala girdim, kendime abur cubur aldım. Yeni kıyafetlerim, yeni işim, geçici olsa da yeni bir odam vardı artık, yani yeni hayatım bu benim. Ev ve işyerlerine su servisi yapan çocuğum ben.

Otelime geldim. Karşıdaki pazar yeri şangır şungur toparlanıyordu. Pazar dediğimiz şey sabahın çok erken saatinde gürültü çıkarmaya başlar ve gün boyu devam eder. Arkasında ise bir çöp yığını bırakarak semtten uzaklaşır. Trafiği tıkar. Kafa da karıştırır. Bir keresinde çok acil bir yere yetişmem gerekmişti ve pazar yüzünden yetişememiştim. Pazarın tek güzel tarafı yazın gölgesine sığınırsınız. Ayrıca güzel ve ucuza domates alabilmek için pazarcıyla arkadaş olmaya çalışanlar olur bazen; onları tespit edip izlemesi izlemek de eğlencelidir.

Odama girip yatağıma yattım. Saat uyunacak seviyeye gelene kadar oyalandım. Henüz hiç kimseyle sevişmediğimi fark ettim.

Daha bir kadınla cinsel ilişkiye girmemişken insan öldürdüm.

Önceliklerimizi düşünerek hareket etmeliyiz. Bu benim daha önce aklıma gelseydi ilk sıralara alırdım. Aslında tabii ki sürekli aklımda olmasına rağmen sanki bunu yaşamanın makul bir yolu yokmuş gibi hissettiğim için kendimi durumu görmezden gelme-

ye alıştırmışım. Fakat geç sayılmaz, henüz ilk cinayetim.

Saatimi sabah 8.00'a kurmuştum. Alarm çalmadan uyandım ve alarmı kapattım. Hemen yataktan fırlayıp yüzümü yıkadım ve kendime hoş bir kombin yaptım. Kendi kendime, küçücük bir ilçede kanundan kaçarak, gizli gizli kombinler yapıyor olmam beni biraz demoralize ediyordu. 'Ama alışırım,' dedim. Müthiş bir tazelikle ayrıldım otelden. Muhiti pek bilmediğim halde işyerine farklı bir yoldan gittim. Seçtiğim yol şans eseri bildiğim yoldan daha kısaydı. Dükkândan içeri girdim güleç yüzümü herkese göstererek. Ethem'in kel arkadaşına, "Günaydın," dedim. O bana kafasını kaldırıp, "Tıngırtı yapma, yeleğini giy," dedi beni tersleyerek. Çok üzüldüm. 'Ya ne güzel bana iyilik yaptın dün. Benimle ilgilendin, iş verdin. Çok teşekkür ederim ama neden böyle davrandın şimdi bana? Ya ben ne yaptım? Yüzümü düşürdü ve bütün tazeliğimin içine sıçtı. Ben içeri İrlanda halk danslarından örnekler sunarak girsem bir nebze haklısın, ama gülümseyerek ve "Günaydın," diyerek girmiştim dükkâna. Ne demek, "Tıngırtı yapma, yeleğini giy," Yemin ediyorum adam sikmeye yer arıyonuz.

Diğer sucu arkadaşlarımın yanına oturdum. Benimle beraber toplam 4 kişiydik ev ve işyerlerine servis yapan elemanlar olarak. Ayrıca masa başında sipariş alan bir abi ve Ethem'in kel arkadaşı vardı. Kel zaten patrondu. Masa başındaki adam, "Arkadaşlar kamyon yanaşcak 15 dakkaya, biyere kaybolmayın," dedi. Ben zaten muhiti pek bilmediğim için bir yerlere kaybolamıyordum. Oysa kaybolmaya en müsait kişiydim o muhitteki. İşten ayrılmak istiyordum. Neredeyse ağlayacak hale gelmiştim Ethem'in kel arka-

daşı yüzünden. Masa başındaki adam çay içiyordu, canım çekti. Sordum, "Çay var mı?" diye. "Var ama parayla," dedi. Ethem'in kel arkadaşının emriyle iş yerinde çay içmek isteyen 25 kuruş veriyormuş. Çıkarttım 1 lirayı koydum masaya ve "4 çay alıyorum," dedim. Sonra gittim çay makinesinin başına ve 4 adet çay aldım. Çaylarımı karton kutu içine koydum ve yerime geri döndüm. Servis elemanı arkadaşlarım onlara aldım sandı fakat ben kendime almıştım o çayları. Hepsini arka arkaya hiç şekersiz içtim. Son bardağımı bitirdiğimde kamyon yanaştı. Dışarı çıktık damacanaları dükkâna indirmek için. Bu arada elemanlardan birisi bir eve ya da bir işyerine su servisine gittiği için kamyonu 3 kişi boşaltmak zorunda kaldık. Ben ortadaki adam oldum, kamyondaki arkadaş bana, ben kapıdakine teslim ederek bitirdik bütün damacanaları.

Tam şöyle 2 dakika oturayım dedim, sipariş geldi. Bana kabaca tarif ettiler teslim edilecek yeri. Damacana arabasını alayım dedim rahat götüreyim diye, meşgulmüş. Öyle kucağımda ceset taşır gibi sokağın sonundaki binaya gittim. Kollarım titremeye başlamıştı. Sattığımız su 3 liraymış, müşteriden bunu da öğrenmiş oldum. Dükkâna geri dönüp masaya bıraktım 3 lirayı, masa başı abi, "Bu ne?" dedi. "Suyun parası," dedim. Meğer sattığımız su 6 liraymış. 3 lira eksiği benden istediler, sesimi çıkartmadan verdim. 'Ulan işe girdim para kaybetmeye başladım, bu ne saçmalık.'

Bana biraz sabır lazım. Hatta belki de birazdan fazla sabır lazım. Hayatımı düzene sokma gayretimi çöpe atmak istemiyorum. Ben basit bir hayat istiyorum, ileride ne olacağını hep bildiğim bir hayat. Rutin lazım bana rutin. Bütün günümü bir eziyet par-

kuru gibi yaşayıp bitirdim. Akşam çıkarken Ethem'in kel arkadaşı kahvehaneye gelip gelmeyeceğimi sordu. Cevap vermedim, kafamı çevirip yürümeye başladım. Arkamdan, "Sen kimsin lan!" diye bağırdı. Döndüm ve "Neden böyle davranıyorsunuz?" diye sordum. "Sana mı sorcam lan sikik!" diye çıkıştı. Sesimi çıkarmadım ve yürümeye devam ettim. "Geri zekâlıya iş verdik, bir de nazını çekiyoruz," dedi.

Ya ben.
Yani tabii.
Şimdi.
Mesela.

Günün birine ait bütün anları kazanmak ümidiyle yaşlanıp, bütün hayal kırıklıklarını günün birine ertelemek ve yine toplam huzuru da aynı günden beklemek neden suç sayılmıyor? O hayatınızın bir gününe yüklediğiniz, hayatınızın bizzat kendisidir. Hem diğerlerinden hiçbir farkı olmayan o güne hem de hayatınıza haksızlıktır. Lütfen hayatınızı hayatınızın tümüne yayınız. Teşekkürler.

Allah aşkına Ethem'in kel arkadaşı da kim? Neci bu adam? Napıyorsun sen? Biraz da benim kabahatimdi bu olanlar. Yemek yedim, kahvehaneye gittim, 2 adamla tanıştım, zart diye işe girdim, olayların böyle gelişmesi iyi olmadı. Otelde yatağıma uzanmış televizyon izliyordum, annem aradı. Biraz korkarak açtım telefonu, "Efendim," dedim. Karşıma polis çıktı.

Polis abi bana, "Ulan geri zekâlı, ortada iki ceset var, bi sen yoksun, annenin telefonuna baktık seninle konuşmuş, bi de o kaçtığın yerde para çekmişsin ban-

kamatikten," dedi. Cevap vermedim ve o devam etti: "Bizi de uğraştırma, kalk gel teslim ol." "Peki abi," deyip telefonu kapattım. Çantamı hazırladım, elimi yüzümü yıkadım, kendime hoş bir kombin yaptım ve otelden ayrıldım. Parasını peşin vermiştim otelin, 2 günüm daha vardı aslında.

Kahvehaneye uğrayıp Ethem'le vedalaştım ve otogara gittim. Fakat tüm servetimi çubuk krakere yatırdığım için bilet alacak param yoktu. Annemi aradım para göndermesi için. Sağ olsun ses çıkarmadı, gönderdi yol parasını. Biletimi aldım, otobüsüme 2 saat vardı.

Ya benim şimdi ilk cinayetim olduğu için biraz savruk davranmıştım, kabul ediyorum. Cesetlerle fotoğraf çektirip teslim olsaydım yakalanmam daha uzun sürebilirdi. Ama sağlık olsun. Yaşadığım bütün olumsuzlukların bende bir rahatlama hissi yaratması çok acayip. 'Yakalandım ulan!.. Hapislerde çürüyeceğim. Ölcem bi köşede geri zekâlı gibi. Ve ben daha kimseyle sevişmedim.'

8. BÖLÜM

Şimdi beni nereye gönderecekler? Orada ne kadar kalınam gerekecek? Neleri ne şekilde öğrenmemiş olduğumu anlayarak büyüyecektim? İyice büyüyecek, çok büyüyecektim ama kimse görmeyecekti. Hangi şartlara sıkıştıracaktım bütün hallerimi? Hiçbir fikrim yok. Filmlerden, dizilerden gördüğüm kadarıyla biliyordum hapishanenin nasıl bir yer olduğunu. Bana sorsalar, çeteler sırayla birbirlerini sikiyor derdim. Fakat bana hiçbir şey sorulınayacak önümüzdeki 30 sene boyunca.

Anneme yaşattıklarım canımı çok sıkıyor. Annemi çok seviyorum, böyle olınaması gerekirdi. Kadın tü-

kettiği zamanın neredeyse tamamında yapayalnızdı. Üstelik sürekli kafasını bir yerlerde yaşamaya devam eden sevdikleriyle meşgul ederek. Hep iyi dilekler, hep kaygılar ve bu son olayı da eklersek hep hayal kırıklıklarıyla ziyan oldu. İnsan, sevdiğinin sevgisi kadar bencil olabiliyor. Bencilliğin temelde sizinle hiçbir alakasının olmayışı ve tamamen sevgiyle büyüyor olması ne garip. Ve benim şu halime bakın. Annemin ruhunu emdim, ben emdikçe büyüdü kendime olan inancım ve kesinleşti en sonunda.

Herkesi yeterince üzebildiğime göre artık hazırdım ben de dahil olmak üzere hepimizi mutlu etmeye. Fakat şimdi bir 30 sene gecikmesi gerekiyor mutlaka beraber yaşamamız gereken o hayatın. Her şeyin bir gün mutlaka yoluna gireceğini biliyordum fakat o günü 30 sene sonrasına kadar yaşatabilir miyim? Bilmiyordum. Demek ki aynı yörüngeye girmek zorundayım o aşağılamaktan zevk aldığım insanlarla. Demek ki yaşadığım ve görmezden geldiğim o zevk, kötülediğim basitliğin muadiliymiş. Tek kazancım, 30 senelik yaşamsal kaygımı toplamından azaltmış olmaktı, ki eksilttiğim kaygılarımın yerine neler geleceğinden emin değildim. Şimdi gideyim de boyun eğeyim. Ne fenalıklara cesaret edip, ne fenalıklar yaşayıp ve yaşatıp, ne fenalıklara mahkûm oldum. Yine de üzgün olmak, pişman olmaktan iyidir. (Kişisel gelişiminiz için pişmanlık ve acıyı doğru dozda tüketiniz.)

Hüzünlü otobüs yolculuklarım oldu geçmişte. Bir süre sonra uyuyakalıyordum hep. Uyanışım da epey bir üzgün oluyordu. Şimdi onlardan birindeydim. Ambiyans ve beni içeren durumlar yeterince dramatik. Bir de topkek istihkakımı açmayı beceremeyip

ağlamaya başlarsam bu zamana kadar gerçekleştirdiğim en hoş kombin olurdu bu. Fakat kapalı kalması gerektiğinde topkekiniz zart diye açılıyor. Üstelik bu sizin ağlama istediğinizi artırsa bile gözyaşlarınızı tamamen anlamsızlaştırır. İnsanoğlu intihara bir topkek uzaklığında.

Misal, en sevdiğin insanlardan biri intihar eder, sonra sen iki insanı öldürüp kaçarsın ve sucuda işe girersin, en nihayetinde yakalanırsın, teslim olmak için bilet alır otobüse binersin ve topkekin şrak diye açılır. Ulan ben sucuda çalışmışım, daha neyin hesabını yapıyorum. Birçoğunuzun cinayet işleme olasılığı, o şehirde, o sucuda çalışma olasılığından daha düşük. Ha bazılarınızın yüksek olabilir tabii. Örneğin ben hem cinayet işleyip hem sucuda çalıştım. Beni şu evrende eşsiz yapan özelliklerim bunlardır. Teşekkür ederim.

Daha gencecik bir adamım. İçimden bir ses, 'Mola yerinde kaç,' diyordu. Fakat aynı sesin benzeri başka bir ses uyarıyordu: 'Kaçacak paran yok.' İlk ses cevaplıyordu: 'Annenden iste işte yine bir miktar,' Sonra araya polis abinin sesi giriyordu ve 'Lan geri zekâlı, bankadan işlem yaptığında gözüküyor. Bilet için sana gönderilen paradan da haberimiz var.' diyor. En son ben direkt olarak etrafımdakilerin de duyabileceği şekilde, "Orospu çocuğu!" diyerek sonlandırdım bu konuşmaları.

Mutsuz olmak istemiyorum.

Otobüs firmasının verdiği kalitesiz kulaklığı taktım ve müzik dinlemeye çalıştım. Çoğu zaman otobüsle yolculuk ederken, 'koltuğun arkasındaki alete bu şarkıları kim yüklemiştir acaba' diye düşünmekten müzik dinlemeye başlayamadığım çok olmuş-

tur. Her zevke uygun bir playlist yapmak isterken, herkesin kafasındaki merak edilen zevksiz oluyor. Otobüs karanlık ve çok sessizdi; herkes bir şeyler düşünüyordu. Muhtemelen o zevksizi düşünüyorlardı benim gibi.

Ethem'in kel ve sucu arkadaşına veda etmedim. Hayatıma kısa süreliğine girmiş, bana bir günlüğüne patron olmuş ve kalbimi kırmış bu kat kat giyinen kel adamı bir kere daha görürsem öldürüceğim. Zaten aldım gidiyorum bu işlerde. Sarıırım Allah belamı verdi. Şaka şaka, ben talep etmesem böyle bişey olmaz. Üzerimdeki adam olma baskısını sıça sıça dönüyordum Seyit Abilerin evine. Annem polislerle beraber orada beni bekliyordu. Daha doğrusu polisler kapıda bekliyordu, annem ve Seyit Abiler ise yukarıda. Büyük ihtimalle evdeki kadınların bir kısmı ağlıyordu. Şamil Abi'nin annesi de muhtemelen yanlarındaydı. Şamil Abi beni ayrı severdi, bunu size söylemiş olmalıyım. Sebebini de anlamış olmalısınız. Şamil Abi değil de bir başkası böyle bir duruma düşüp canına kıysaydı hiçbir şey yapmazdım. Fakat işte insan, yaşattığı fenalıklar için kutsal hikâyeler uydurmaya çok müsait. Ben de adalet çiçeği oluverdim, 2 insanın canına kıydım durduk yere. Kadın bir hata yapmış ya da gerçekten kötü bir kadın olabilir. Çocuk ya da yazıktır asıl o kocası ne yaptı. Gerçekten kötü biri miyim ben? Akıllı mıyım aptal mı? Bana iyi denir mi?

Aslında herkes gibi, çok kızılması ve çok sevilmesi gereken bir insanım ben de. Beceriksiz, düşüncesiz, zevksiz ve anlayışsız olmama rağmen, diğer herkes gibi bunların tam tersini yansıtabiliyorum. Hem dünya yalan hem de insanlar yalancı olunca inançsızlığın nasıl bir sefalet olduğunu da anladım. Fakat bu

sıfatına sıçtığımın 30 senesini bunları düşünerek geçirmek istemiyorum. Yolum sürekli kısalıyor, canım sıkılıyor.

Bir noktada otobüsün can alıcı seviyede sönüklük veren ışıkları yanacak, yavaşça uyanıp anlayacaktık dinlenme tesisine vardığımızı. Kimse farkında değil, bir süre sonra hangi gofreti yemek istediğine karar vermek zorunda olduğunun. Birkaç adımlığına da olsa, dinlenme tesisi tuvaletlerinin paralı mı yoksa bedava mı olduğunu merak edeceğiz. Her anonsu üzerimize alınıp, sigara içerken aynı otobüste yolculuk ettiğimiz insanları keseceğiz. Tüm bunlar, tüm bunları özetleyen o can alıcı sönüklük lambalarıyla başlayacak. Bunu sadece ben bekliyorum.

Yalnızlığın da tam olarak bu olduğunu düşünüyorum. Mikrofona konuşamayan ya da mikrofona daha farklı konuşulması gerektiğini düşünen muavinin sigara müptelası insanlara müjde vermesini bekliyordum. Henüz mola yerine yaklaşmışken yerinden doğrulan amcalar ve teyzeleri izlemek istiyorum. Bunları önümdeki 30 sene boyunca göremeyecek oluşuma üzülüyordum. Oysa ben bunları sevmezdim. Bunları sevmiyor oluşumun sebebi, hepsini her daim yaşayabilme lüksüne sahip oluşummuş meğer. Çoğu zaman o kadar garip şeyleri özlüyorum ki özlediğim şeyi açıklayabilmek için göstermem gerekiyor. Yani orada, onunla olmalıyım ki ne kadar özlediğim yüzümden anlaşılsın.

Muavinden yastık istedim, boynum biraz tutulmuştu. Bana tepelerden bir yerden yastık çıkardı. Naylon kaplı tertemiz yastığını hışırdatarak kucakladım. Poşetinden çıkarıp enseme koydum. Koltuğumu biraz daha yatırdım. Ayaklarımı biraz daha uzat-

tım. Varacağım şehri, başıma gelecekleri biraz daha düşündüm. Biraz daha müzik dinleyip, biraz daha pişman olup, biraz daha üzüldüm. Uzun süren 'biraz daha'larla her şeyi yok etmeye karar verdim. Kendiliğinden böyle olmasına rağmen, verdiğim kararla değişmiş gibi olması beni biraz daha keyiflendirdi.

Aynı benim gibi bir köşede duruyorsun ve yanına yaklaşıyorlar biraz daha. Sonra kulağına eğilip, "Biraz daha dur," diyor bitanesi. Çok az zaman sayesinde biraz daha durmuş oluyorsun. O çok az zaman içinde göremediğin birisi, duyamayacağın şekilde, "Sevemeyeceğin insanlarla berabersin," diyor seni gıdıklayacak şekilde. Ona kulak asma, sen sevemeyeceğin insanları biraz daha sev, gülemeyeceğin şakalara biraz daha gül, kazanamayacağın paraları ve hayatları hayal et biraz daha. Biraz daha başarılı, biraz daha gururlu, biraz daha sevimlisin artık. Kontrol et ki elinden sıyrılıp kaçmasın fırsat buldukça övdüğün naif hayatın. Onlar ölçülebilir ihtiyaçlarını karşılamaya senden daha hazırlar. Ama tabii ki sen bekliyorsun. Nasıl durulur, aynı benim gibi biliyorsun. Biraz daha dön eski haline. Biraz daha tasarla çoktan biten o günü. Ama lütfen, kaynaklar bu kadar limitliyken, sürekli her şeyden biraz daha bekleyen insanları nasıl doyuralım. Tam doyurma zaten hiçbirini, onların da açlığı limitlidir, bekle biraz daha. Tabii ki hep sakin olmak gerekir. Lütfen hemen acımaya başlama kendine, biraz daha dur.

Anlayamadığın şey, yalnız başınasın. Tüm bunlar, kendine anlatamadıkların. "İkisi aynı şeydir" olarak yankılanıyor sesin. Ben konuşuyor olabilirim, beni parmağınla gösteremezsin. Ah canım benim, varlı-

ğım bile bir klişeyken, benden bahsedemezsin de. Kendine sadece, "Biraz daha dur" diyemediğin için, onları durduracak birisine ihtiyaç duyanlardansın.

"Hemen acımaya başlama kendine biraz daha dur," diyen benim ve bunu kendime söyledim diyorsun. Kendimi durdurabilirim.

Bu kadar çabuk sinirlenme biraz daha dur.

Kimilerinin aklında şokellayı çok seven bir insan olarak yaşıyorsun.

Demem o ki 'biraz daha'sı olan hiçbir şeye inanma sakın.

Kendimi tesise varana dek oyaladım ve doğruldum koltuğumda. Sigara heyecanını paylaştım yakınımdakilerle. Sönüklük verebilen lamba eşliğinde gözlerimizi ovuşturduk. Tepelerden ceketler çekildi. Çeşitli kararsızlıkları halimizden emin bir şekilde yaşamak üzere dinlenme tesisine dağıldık. Büfeye doğru ilerleyip son anda tuvaleti seçenler, sigarasını hemen yakıp canı ayran ve gözleme isteyenler ve canı hiçbir şey istemediği halde her aktiviteye açık görünenler...

Çok tuvaletim olduğu için farklı haller yaşayamadım. Doğrudan tuvalete koştum. Ama yine de 'Acaba paralı mı?' diye düşünmeyi ihmal etmedim. Sonuçta otomatik gelişen bir şey bu. DNA'mıza kodlanmış bile olabilir bu ve bunun gibi ufak tefek şeyler. Tuvaletimi yaptım. Aynada otelden ayrılmadan önce yaptığım hoş izledim kısa bir süre. Sonra koşar adım sigaraya çıktım.

Biraz otobüsün içinde harlayan klimadan biraz da uyumuş oldukları için dışarıda üşüyordu insanlar. Ben de tabii ki. Büzülü bir pozisyona kendimi sabitle-

yip küçük adımlarla gezinerek sigaramı içtim. Kulağım anonslarda, 'Acaba kendime kola alsam mı?' diye düşünerek 2. sigaramı içtim. Ağzımda lağım etkisiyle otobüse geri binmek zorunda kaldım. Nasıl bir basiret bağlanmasıysa artık, muavinden su istedim. Su ve sigara ağızda birleşince bütün hoş kombinleri memleketlerine geri gönderir, bilirsiniz. İşte hapishaneye yolculuğumdan müthiş bir ayrıntı... Otobüsümüzün yıkanışını, köpüklerin süzülüşünü izledim. Yanımdaki bayana şiir okumak istedim. Otobüste insanlık, bayanlar ve diğerleri olarak ikiye ayrılıyor. Bayana en çok yaklaşabilenler ne yapacaklarını şaşırıp hemen serenat işine girişiyorlar. En azından yolculuğumuz renkleniyor. Bayanın görebileceği şekilde ateş yakıp üstünden atlayanlar, kurban kesip kanından alnına nokta koyanlar... Neler neler. "Kadın olduğumu hissetmek istiyorum," diyenler şehirlerarası otobüs yolculuğuna çıkmalı. Ne yazık ki ülkemizdeki kadınların büyük bir kısmı bu yola başvurmak zorunda kalıyor. Türk aile yapısını düşünecek olursanız bıcı bıdı bıdı bıcı bıt. Sıçayım bayanın yanına.

Otobüsümüz kalktı. Hemen sönüklük yayıcı ışıklar yandı. Anlaşılmaz muavin ihtiyaç duymadığımız bir bilgi verdi. Yolcular, yeni bir aktiviteyle bu yolculuğun 2. yarısına başlamaya yeltendiler. Tabii ki 10 dakika sonra sıkılıp koltuklarında süzüldüler.

Hapse girmek istemiyordum. Ama tabii girmek de lazımdı şu noktada. Bu halde nasıl uyurum, uyuyamam. Ama bir yolunu bulup uyudum. Tam uyudum denmez ama az da olsa uyku gibiydi. Ya da yarı baygınlık diyebilirim yaşadığım şeye. Bilincim açıkmış gibi, ama kontrol bende değil... Yetti bu fenalık.

Bütün anılarım üzücü, başıma gelenler üzücü, bu ne lan! Ben böyle aktarmaya ya da görmeye müsait olabilirim ama. Evet, ben böyleyim. Bir keresinde ailecek pikniğe gitmiştik, pikniği danalar basmıştı. Şu bir cümlelik hikâyedeki acıya, travmaya bakın. Danalardan biri termosumuzu yemeye çalıştı, boğazına takıldı ve hökürmeye başladı. Babam sopayla danaın boynuna vurdu. Dana da gürültülü bir şekilde öğürdü ve salyalı termosu yere bıraktı. Kap kacak bırakmadılar, yaktılar yıktılar, mahvettiler ailemizin kaliteli zamanını. Babamı şiddete mecbur bıraktılar. Dana bir şekilde termosun yenebilir bir şey olduğunu düşündü diye koca adam çocuklarının önünde sopayla şekil yaptı. O öğürmeler, o gözdeki seyirmeler falan, yazıklar olsun. Ara ara o danaın çilesini anımsayıp hüzünlenirim. Sonrasında piknik mi kalır? İnsanda keyif bırakmadılar.

Bir tanesi örtülere sıçarak geçmiş piknik sahamızı. Yahu hayvan da olsan, önce bir dur, sıç, sonra ilerle. Bu hayvanlığı fantastik boyutlarda yaşamaya ne gerek var. Danalığın ardına sığınmak, işte hayvanlık budur. Sıçarak yürüyen bir danaın termos yemeye çalışmasının bir çocuk üzerindeki etkilerini tarif edemem.

Demem o ki ben güzel bir anıyı anlatmaya başlayayım, mutlaka sonunda bir çılgınlık kopuveriyor. Size biraz travmalar seçkisi yapayım. Mesela halamlara misafirliğe gitmiştik, 6. katta oturuyorlardı. Asansör de yoktu binada. Misafirlik süresince her şey çok iyiydi. Sunum bir harikaydı. Sunum yoktu. Öyle bir şeye ihtiyacı yoktu halamların, şaka yaptım. Misafirlik bitti ve halamlardan ayrıldık. Sonra benim ayağım

kaydı ve merdivenlerden aşağı yuvarlandım. Halamların bir kat aşağısında acılar içinde kıvranırken annem yanıma geldi, beni yerden kaldırdı ve tokatladı.

Yanlış duymadınız. Annem merdivenlerden düştüğüm için beni dövdü. Düzeltmek istediğim bir şey var. Şu hikâyede düşen ve canı acıyan benim. Yani merdivenlerden düşmem, ders çıkarmam için yeterli gelmedi annem için. Yahu düştüm ulan. Düşmek bu. Canım acıyor güzel kardeşim. Sen beni neden dövüyorsun? Bir insana tokat atmak için birçok sebebiniz olabilir. Hatta bir insana durduk yere tokat atmak, diğer bulduğunuz tüm sebeplerden daha mantıklı da olabilir. Ama, "Nasıl düşersin sen?!" diyerek tokat atamazsınız kimseye. Buna müsaade edemem.

Şu an etmem yani. O zamanlar yorumlanmaya açık bir insandım. 7 yaşındaydım. Ailem ve akrabalarım tarafından her gün çeşitli şekillerde ele alınıyordum. Şimdi cinayet de işlediğime göre bana kimse karışamaz. Annemin bana, 'Eee yavrum, cinayet de işlediğine göre artık işini gücünü yoluna koysan da evlenip yuvanı yurdunu kursan,' dediğini hayal ediyorum. Gördüğünüz gibi şahsiyetim ele alınamayacak, masaya yatırılıp değerlendirilemeyecek seviyelere ulaştı. Memnun değilim ama. Mutlu da değilim. Sadece biraz hafif hissediyorum. Sanki hayatımın tamamı bir taşak ağrısıymış gibi geliyor. (Erkekler bunun ne demek olduğunu çok iyi biliyor.)

İlkokul 3'e gidiyordum; çişim geldi ve öğretmenimden izin isteyip tuvalete gittim. Hademe tuvaleti yeni sildiğini, bir alt kattakine gitmemi söyledi. O yaşıma rağmen, "Hay hay," dedim ve alt kata indim. Düzeltiyorum, "Hay hay," dememiştim. Alt katta keyifle çişimi yaptım ve fermuarımı çekerken pipim kö-

şesine sıkıştı. Canım çok yandı fakat can yanmasının zamanı değildi. Ama canım da yanıyordu bir yandan. Çok çabaladım pipimi kurtarmak için, yapamadım. Olaydan sonraki 10 dakika boyunca ne yapacağımı bilemeyerek ağladım. Sonra pipim dışarıda (ama elimle kapatmaya çalışarak) sınıfa geri döndüm. Tüm sınıf arkadaşlarımın kahkahaları eşliğinde öğretmenim pipimi kurtardı. (Buradan kendisine teşekkürlerimi sunuyorum.)

Önümdeki 30 sene boyunca (neden 30 dediğimi bilmiyorum, belki de daha fazladır). kafamda yaşaması çok keyifli anılar tasarlayacağım. Mutluluğu ve huzuru belli bir plan dahilinde hareket ederek yakalayacağım. Her gün annemin ölmemesi için dua edeceğim (ya bu biraz sevimli oldu). Zaten bekliyordum, artık çok daha güzel bekleyeceğim. Zamanın biteceğinden emindim, sadece kendimden pek emin değildim. Fakat inanıyorum. Olması gerektiği gibi, çok güzel olacak. Tabii ki o da bitecek ama çok güzel bitecek. Neden çok güzel olması gerektiğinden de pek emin değilim aslında. Bize verilmiş bi söz yok sonuçta. Zannediyorum ki güzel şeyler olsun istediğimiz için bu zamanla bir gerekliliğe dönüşüyor. Bir yandan da ihtiyaç tabii ki.

Otobüsümüz şehre vardı. Etrafta saçma sapan, nereye gittiği belli olmayan yollar ve kimsenin yaşamadığı harika binalar görünmeye başlamıştı. Muavin koltukları geze geze kimin nerede ineceğini not aldı. Otogara girdik, perona yanaştık ve Seyit Abi'yi gördüm yanında polislerle. "Vay be. Oldu yani bu. Gerçekten oldu

Otobüsten indim, Seyit Abi yüzüme bile bakmadan valizlerimi almaya gitti. O sırada polislerden biri koluma girdi, diğeri kelepçe taktı ve arabaya bindirdiler. Annem de arabadaydı. Tam karşımdaydı. Bana bakmıyordu. Elini tuttum, iyice sıktı ben tutunca. Dedim ki: "Anne canım yanıyor, vur ağzıma bi tane."

9. BÖLÜM

Bana birkaç kez ağırlaştırılmış müebbet verdiler. Sanırım önce dümdüz, tek bir müebbet verdiler. Daha sonra yavaş yavaş ağırlaştırdılar. Belki de tam tersidir, aklım pek yetişmedi.

10. BÖLÜM

Bebek öldürdüm diye.

Kadının ölümünü normal karşıladılar. Bebek ölmüş orda, kim siker kadını. Hâkim bana, "Bebeği neden öldürdün?" diye sordu. 'Ne bileyim hâkim bey, ben kendimde miyim?' Tabii ki böyle söylemedim ama durum aslında buydu. Ulan gencecik adamım ben. Yahu daha kimseyle sevişmedim diyorum. Ömür bo— Ulan ben bunları çok güzel açıklayabiliyordum oysaki. Her ölümün müthiş bir sebebi vardı gözümde. Daha ben hiç kimsenin yaşamak için bunun kadar güçlü bir nedeni olduğunu görmedim. Doğar doğmaz mahkemeye çıkarılmalı insanlar. Onlara

da sormak lazım bazı şeyleri. Sonradan sıkıntı yaşamamak için en baştan konuşmak lazım.

Beni F tipine yatırdılar. Öyle sığır gibi tek kişilik hücremde kalakaldım. Toplum için çok tehlikeli olduğum düşünüldü. Bana kalsa toplum için en tehlikeli şey bir yerlerde onların adına düşünülmesidir. Keza ben de tabii ki toplum için tehlikeli bir adamım. Ufacık odacığım, plastik sandalyem, haftada 10 saat diğer mahkûmlarla görüşebilme hakkım vardı. Ne yapayım ben diğer mahkûmları. Gözetmen eşliğinde hava almayı seviyordum ama. O kısımları güzeldi gerçekten. Bir saatlik aile ve avukat istihkakım da vardı. Haftada bir kez anacığım geliyor, bana bakıp bakıp ağlıyordu.

İnsan ağırlaştıkça bekleyişi güzelleşiyor. Bir zarafet kazanıyor boşalan anları. Yavaşça bitmenin zevkli yanını görmeye başlıyor insan. Ya da yavaşça bitecek olma idraki yüzünden, var olmanın zevksizliğine alışıyor. Ya aslında yapcak bi sik olmayınca ne itelersen o bir noktada. Yatıyorum, yatıyorum, yatıyorum. Kalkıyorum, yürüyorum, oturuyorum. Oturuyorum, oturuyorum, oturuyorum. Kalkıyorum, yürüyorum, yatıyorum.

Birkaç kitap hakkımız vardı. Okuyor, bitirdikçe değiştiriyordum. Birkaç kez delirip bu süreci kendime gelmek olarak değerlendirdim mesela. Beni 5-6 ay götürdü bu, çok verimliydi. Lakin ne zaman kendime gelsem, bilincim bütün pişmanlıklarımı kucaklayacak kadar açıktı. Kendimi haddinden fazla sevmiyorsam, zihinsel bir sağlığa çok da ihtiyacım yok demektir. Ayrıca hayatım boyunca burada kalacaksam, mümkün olduğunca çabuk geçmeliydim diğer tarafa. Beynimi dışarıya bağlayarak yaşama şansım vardı, evet,

ama işte tam olarak bu yaşama şansı öldürürdü beni. Dışarıda da bu öldürmüştü zaten.

Bütün bir senemi mısır koçanı gibi odanın çeşitli yerlerinde süzülerek geçirdiğim için etlerim çürüdü. Yavaş yavaş spor işlerine giriştim bu yüzden. Mekik olsun, şınav olsun, nefesli nefesli vücudumu toparlamaya çalıştım. Namaza da başladım. Bir de sanıyorum ki annem beni daha az seviyordu. Yani 'anne bu, tabii ki öyle şey olmaz' diye düşünüyor insan ama neden olmasın. Haftada bir beni görüp kendisini üze üze mahvoldu kadıncağız. Sonra haklı olarak yavaş yavaş süreler uzadı. Ayda bir görüşür olduk.

Diğer mahkûmlarla arkadaşlık ediyordum elimden geldikçe ama hangisi ne bok yemişti hiçbir fikrim yoktu. İlk 5 yılımı dolu dolu yattım cezaevinde. Ben hayatımda bu kadar sıkıldığımı hatırlamıyorum. Keşke dedim bebeği öldürmeseydim. O zaman en azından kalabalık bir ortama koyarlardı. Çay, çorba derken hep beraber yaşlanırdık. Arada çıkanlar olurdu. Yerine yenileri gelirdi. Yani etrafta hiçbir şey olmadığında kendimden tiksinmeye başlıyorum. En azından tiksineceğim kadar yakın olurdum insanlara. Burda görüyosun falan ama yani tiksinecek vaktin de olmuyor. Kendimi üze üze bayıltıp, saatlerce uyuduktan sonra tekrar üze üze bayılttığım müthiş bir 5 yıl oldu. Ben dersimi aldım ama onlarla bir ilgisi yok. Orada insanı dışarıda bir hayat olmadığı fikrine hapsediyorlar. Bunu herkes kendisine yapıyor zaten. Boşa masraf olmuş.

Zamanla sakinliğime olan güveni arttı görevlilerin. Kendime has halimi her koşulda muhafaza edebildiğimi tekrar ispatlamış oldum. Mecburen gurur duyulacak şeyler bulmak lazım oluyor böyle. Yani

azmedince neler neler çıkıyor, insanın sinirleri gevşer. Misal, şunu çok iyi hatırlıyorum, kendimi, "Çok düzenli bir adamsın olum sen," diyerek teselli ettim bir sefer. Ulan hiç aksatmadan aynı yerde yaşıyordum zaten. En büyük düzensizliğim uyku saatlerim, o da toplumun çok önemsediği bir şey değil bu durumda. Allah aşkına biri beni topluma kazandırsın.

28 yaşına gelmiştim fakat hiç göstermiyordum. Benimle 2 dakika konuşan kişi 13 yaşında olduğumu düşünürdü. Saçım sakalım yerinde çok şükür ama kafam basmıyordu hiçbir şeye. Aklım kesmiyor iki cümle nasıl konuşulur. Tam olgunlaşamadan girince cezaevine daha büyük sıkıntı. Aklında cezaevine girmek gibi bir planı olan varsa tavsiyem, gidin askerliğinizi yapın, şöyle biraz iş tecrübesi falan kazanıp insan tanıyın, sonra ne bok yerseniz yiyin. Düşünsenize, hâlâ hayranı olduğum müzik gruplarının isimlerini duvara kazıyorum ben. 28 yaşında koca adamın yapacağı iş mi bu?

Cezaevi yönetiminden çizim yapmak için defter ve kalem rica ettim. Kabul ettiler, aman Allahım nasıl bir sevinmektir bendeki. 1 hafta bekledim defterin gelmesini, beklediğime değdi. Varlığım sonsuz bir beklenti ihtiva ediyor ama yine de eskiden kalma kelimeleri ağzımdan söküp atamıyorum. Onun için beklemesem, başka bir şey için beklerdim, nedir sanki.

Desen çiziyordum, ama güzel oluyor ama boktan oluyor, hiç önemli değil. Nimet bu nimet. Defterim çok güzeldi ve 2 adet de kalemim vardı artık. Bir anda cezaevi cennet oldu. 'Kapıdan girseler, geçmiş olsun cezan bitti,' deseler, 'Dur şunu bitireyim geliyorum,' derdim. Sadece uyudum, oturdum, bazen hava aldım

gözetmenlerle ve geri kalan bütün hayatımı o deftere yumularak geçirdim. Defter bitince yenisini veriyorlardı. Cezaevi görevlileri çizdiklerime bakıp beni takdir ediyorlardı. Kim olursan ol, ne yaparsan yap yine de sevilme şansın oluyor. İnsanı her durumdan kurtaran da bu, her durumda kıvrandıran da.

Sevim Abla'ya yaptığım çizimlerden birisini gönderdim. Çizimde bir kadın ve bir adam birbirlerine bakıyorlardı. Ya işte ne anlatıyor falan bilmiyorum, her şey olabilir. Ben Seyit Abi'yle ikisini düşünerek yaptım ve hediye olarak gönderdim. Sağ olsun, çerçeveletip asmış resmi. "Eline sağlık," demiş, çok beğenmiş.

Bu şahane defter gelişmesinden birkaç ay sonra telefonda annemle görüştüm. Seyit Abi hayatını kaybetmiş, önceki yıl da bir çocuğu olmuş meğer. Annem iki haberi aynı anda vermişti. Ne üzüldüm ne sevindim. Garip oldu. "Başka bir durum yok di mi anne? Varsa öldürülecek biri, hallederiz," diye şaka yaptım. O bile güldü. Yuh! Annemden bütün olan biteni bir mektup yazarak bana anlatmasını istedim.

Cezaevindeki 11 seneden sonra odamın duvar rengi canımı sıkmaya başladı. Demek ki bu çirkinliğin bir sürece ihtiyacı vardı. Duvarın renginden sıkılmış değildim. Düpedüz çirkin olduğunu fark ediyorum. Ancak artık bu konuyu kimseye de açamazdım. 'Koğuşun badanası mı geldi nedir' diye cin atarım ama tutarsa artık. Belki o zaman renk değişimiyle ilgili bir fikir beyan etme şansım olur diyordum. Napıyorum lan ben burda? Keşke herkes gibi geçmişte ya da gelecekte yaşasam. Vicdanımda nokta kadar izi kalmadı

öldürdüğüm kadın ve çocuğunun. Bunun manyakça olduğunu biliyorum ve yine de etkilenmiyorum. En azından sürekli bunları düşünsem. Ya da kendimi ikna etsem ilerle bir yerde güzel günlerin olduğuna.

11 sene boyunca durdum. Bunu yapabildiğim için, yaşamak en çok benim hakkım. Ben, kendimi yaşatabildiğimi kanıtladım. Ama açıklayamadım. Ne yazık ki insanoğlu doğar doğmaz bir açıklama beklemeye başlıyor.

Bir gün gözetmenler ve hava saatim geldi. Dışarı çıktık. Gözetmenlerden biri bana eşlik ederken, diğeri uzağımızda duruyor ve bizi izliyordu. Bir sigara yaktım, arkadaşa da uzattım. İlk defa kabul etti. Karşılıklı sigara içtik.

"Abi niye yaptın çok özel sayılmazsa?" diye sordu bana.

"Ne yaptım?" diye soruyla cevap verdim. Aslında bu yaşıma kadar kendimle ilgili bir başkasına sorduğum en özel soruydu bu.

"Kadını ve çocuğu diyorum, neden öldürdün?"

"Gerçekten o bebeğin acısını hissedebiliyor musun?"

"Ne günahı vardı abi?" dedi. Normalde benim koşullarımda ceza yatan birisine bunları soramaz. Ben 11 senedir soba borusu gibi yaşadığım için görevlilerin hepsi bana karşı çok cüretkardı.

"Kadın, Şamil Abim'i aldattı, terk etti. Başka birisine kaçıp evlendikten sonra, 2 ay geçmeden doğurdu. Yaşattığı bu felaket yetmezmiş gibi bir de çocuğuyla fotoğraflarını sosyal medyada çarşaf çarşaf paylaştı," dedim.

"Abi diyelim ki çocuk 8 aylık doğdu. Şamil geri zekâlı mı 6 aylık hamileyi göremiyor?" dedi.

"Yok, önce nişanı attı, 2-3 ay kadar sonra gitti evlendi. Üstüne 2 ay daha koy, hesap o zaman tutuyor," dedim.

"Haaaa. Abi yazık be!" dedi.

Sıçacam bacağına, şurda hava almaya çıktık, ne giriyon eski defterlere. Çocuktum ulan. Ne yaptığımı da çok iyi biliyordum ayrıca (kendimde değildim anlamına gelir). Herkes kendi kapasitesi ışığında bir dizi aptallık yapıyor, benimkisi biraz ağır oldu. Özür dilerim.

O günleri düşündükçe, aslında kendimi bir geçmişim olduğuna inandırdığımı fark ediyorum. Sırf bu hataya düştüğüm için geçmişimi kucağıma verdiler ve beni şimdiki zamana mahkûm ettiler. Zaten zamanda yolculuk ancak bu şekilde mümkün. Yan koğuştaki adamın ne bugünle ne dünle hiç ilgilendiğini sanmıyorum. O geçirdiği 15 sene sonunda geleceğe seyahatini tamamlamıştır. Yol biraz uzun sürüyor tabii ama yeryüzünde daha doğru bir istikamet olduğunu düşünmüyorum.

Gözetmen ikinci sigaramı içmeme müsaade etti. Yediği boku fark etmişti, ondan böyle yapıyordu. Şuraya geldiğimden beri kimseyle tek kelimesini konuşmamıştım bu meselelerin. Ben, 'Duvar boyası' diyorum, adam, 'Çocuğu niye öldürdün' diyor. Ya tamam aldınız beni koydunuz bu odaya; değerleriniz, kurallarınız galip her zamanki gibi, daha neyin kurcalaması bu. Uzattığım sigarayı 2 senedir almıyordun, şimdi niye aldın? Bana bu eziyeti çektirmek için bir de kendine yol yapıyorsun. Halimi görüyorsun, yardımcı olsana pezevenk!

Bunları duymuşçasına konuşmasına devam etti gözetmen.

"Abi ağırlaştırılmış müebbet 30 yıl. Sen bunun üçte birini gayet iyi halde geçirdin. Çıkarsın 1-2 seneye."

"Ama işte bebek öldürdüğüm için o olmayacak."

"İşte abi bebek bozuyor bütün işi," dedi. Irzını siktiğim...

"Ama abi sen bi 10 sene daha yatarsın, o arada genel af çıkar elbet," dedi.

Sustum.

Sizin hayatınızdaki otobüs beklemelerinizin toplamı kadar genel af bekledim. Kim beni ne sebeple affeder bilmiyorum. Ama bekledim tabii ki, düşünmedim dersem yalan söylemiş olurum. Bu fikir beni yavaş yavaş yok etti. Zayıf bir zehri düzenli olarak alırcasına ağır ağır öldüm. Bu benim uzun soluklu intiharımın özetidir. Kurum ve kuruluşlardan özgürlük umarak geçirdiğim yıllar öldürdü beni. Hiçbir şeysizliğimin açıklaması: zaman içerisinde bitti hayatım.

Hayatımın bu döneminde sık sık ağlıyordum. Ben normalde hiç ağlamam. Yani ağlamamı gerektirecek şeyler olduğunda da ağlamam. Üzgün suratım mevcut tabii ki ama hiç böylesine zırıl zırıl ağladığımı hatırlamıyorum. Sanki beni cezaevine değil de suya yatırdılar. Seneler içinde yumuşadım, helva gibi dağıldım. Yatağım, üzerinde yaşadığım mezarım gibi. 'Uyuyor, ama korkmayın henüz canlı.' Tek bir umut yaptı bana bunu. Olabiliyor diye geçirdim hep içimden, mümkündü: Bir gün, aniden, en azından benim için durduk yere önümde belirecekti dışarısı. Orada ne olduğum hiç önemli değil. Kendimle alakalı bana iyi hissettiren hiçbir şey yok elimde. Bu durumday-

ken, yalnızlık beni hastalıklı bir ete çeviriyor. Dışarılarda bir yerde, birinin evinde ve hatta isterse tuvaleti bile olabilir; bir eşya olsam daha iyi. Bir gecenin sonunda yatak örtüsüne dönüşsem, sabah beni katlayıp götürse birisi evine. Kullansınlar nasıl istiyorlarsa. Yaksınlar, yırtsınlar, üzerime kahve döksünler, razıydım. Bir gecenin sonunda otobüs biletine dönüşsem, bir kereliğine kullansınlar beni, birinin cebinde gidivereyim önce bir şehre, sonra bir çöpe, hiç önemli değil.

Kısacası zor günler için ayırdığım tahammülümü bitirdi hâlâ yaşama şansım olduğunu bilmek. Ne olursam olayım, artık o ben olmayayım. Getirin benim yerime bir çay bardağı koyun, o devam etsin kaldığım yerden. İnanılmaz bir hevesim var başka bir şey olmaya, fakat her yerde ben varım. Büyüyorum. Kendi kendime adam oldum kimsenin bir fikri yok bu konuda. Adam halini aldım, adam suretinde bir plastik saklama kabıyım ben. Öfkemi bile hatırlamıyorum. İsteksizliğim, sahip olduğum tek şeydi bir zamanlar ve artık yok. Her şeyimi kaybedince umut eder oldum. Bana bunu vermeyecekseniz eğer, benden alabileceğiniz bir şey vardır mutlaka. Herkesten uzakta, bir cezaevinin içinde, en olmaması gereken anda ve şekilde yaşamam gerektiğini anlıyorum.

Herkes sağda solda ölüp giderken, annem devam ediyor yaşadığı eziyeti ömrüne yaymaya. Şamil Abi'nin annesi vefat etmişti. Annemi bir ayrı severdi o kadın. Üstelik tüm sevgisi, inancı ve fikirleri beynindeyken doğalgazdan zehirlenerek ölmüş. Sonsuz boşluğa salındı çok güzel ve üzücü anıları. 'Seviyorsun ama artık yok' fikrine alışmak zorunda hisset-

meyen herkes bebek öldürebilir. Bırakın bebekleri korumayı, onlar büyür. Siz sevginin ölümsüzlüğüne inananları kurtarın.

Bir yerde bir adam, aklında sevdiği kadının dirsekleriyle yürürken ölüveriyor olabilir şu an. Tüm ihtişamıyla hırsı ve sevgisi bedeninde çalkalanırken, böcek gibi yok oluyor kamyonun altında. Abisinin gülen yüzü minik bir sinyale dönüşüyor beyninde. En sevdiği yemeğin tadı ağzındayken başlıyor hayatınızdan silinmeye. Belki de samimi bir şekilde ölmek isteyince ölüyorlardır. Belki insanların ölüyor olmaları bencilliktir.

Onlarca birbirinden farklı kusur ve zayıflığın bir araya gelmesi sonucunda yaşadığımız şey, yaşanabilir ve anlamlı oluyor. Kusur sayılmaktan çıkıyorlar bu sayede. En temel içgüdümüz hayatta kalmaksa eğer, yaşarken bolca kullandığımız bütün his ve fikirlerin hayatımızı büyük ölçüde tehdit ettiğini belirtmek isterim.

Çok sevdiğiniz, saydığınız, özlediğiniz, nefret ettiğiniz şeyler sayesinde kendinize yeni ortak paydalar buluyorsunuz. Çünkü yaşamanın kendisi, diğerleri için bir ölüm tehdidi dir. Birbirinizi öldürmek zorunda kalabileceğiniz hiç aklınıza gelmiyor. Üstelik bunu sadece bir kimlik ihtiyacıyla ya da var olan kimliğinizi hayatta tutmak için yapabilirsiniz. Ahlakın akışkanlığını ve hemfikir olduğumuz iyiliğin ruhunuza pompalanışını fark ettiğinizde kendinizi öldürmeye kalkıyorsunuz.

Üstelik bunları düşünen yüz milyarıncı insan da olabilirsiniz benim gibi. Bu çerçevenin dışına çıkmak imkânsızdır. Nasıl sıçtığınız bile sizi tanımlarken önemlidir. Biz tanımlanmaya tanımlandık. Bu konu-

ları apaçık konuşuyor olmak dahi sadece içeriği doğrular. Bu da öyle. Bu da öyle. Bu da.

Ben o koğuşta bütün bu sıkıntıyı içime sindirdim. İşte benim kimliğim buydu. Bir önceki ben, bütün bu sıkıntıyı hazmedememiş ve iki insanın canına kıyıp anlaşmayı bozmuştu. Şimdiyse bir yavşak gibi değil, insan gibi seviyorum her şeyi. Bir zamanlar beni sinirden delirten ne varsa kabul edebilirim artık. Yavşak gibi seveni öldürmeye gerek yok, çünkü biliyorum başka türlü yaşayamaz. Her haliniz doğrudur, olması gerektiği gibidir. Her konuda haklısınızdır, haksızlığınız bile varlığınızın ihtiyacıdır.

Fit bir vücuda, iman dolu bir kalbe ve bir hayli boş zamana sahiptim. Beynin tamamen durması mümkün değildir diye düşünürdüm. Artık benim durabiliyor. Bir hastalık değilse tabii bu. Aradan 4 saat geçiyor fakat nasıl olduğunu bilmiyorum. Ne yaptığımı hatırlamıyorum. Belli ki sadece durmuşum olduğum yerde.

42 yaşındayım. Ne garip.

Bir zamanlar annem, benim yaşımda bir kocakarıydı. Beni görse oğlum demeye korkar. Cinayet en çok bu halime yakışıyor. Bu halim hiç kimsede merhamet hissi uyandırmaz. Bu halim evlat değil, saf veya aptal değil. Bu halim gerçek bir bebek katili. Enteresan olan, size sadece bu halimden zarar gelmez.

Kimsenin kendisini yerine koyamayacağı bir haldeydim. Anılarım çocuk anıları, arkadaşlarımın hepsi hâlâ çok gençti. Aklımdan devam ettirdiğim arka-

daşlıklarımız da çocukça. Öldürdüğüm çocuk bile koca adam oldu. Ben daha olamadım. Annemi en son geçen sene görmüştüm, bana yazmaya devam ediyordu. Kadının yazısı güzelleşmişti yaza yaza. Ben de tüm mektuplarına olmasa da ara ara cevap yazıyordum ona. Anlatacak bir şey bulamadığım için iki satır yazının yanında bir de çizim gönderiyordum. Bir sonraki mektubunda mutlaka çizimimle ilgili bir değerlendirme yazıyordu: "Yavrum bu da çok güzel ama o ilk çizdiğin kafalara devam et bence."

Artık kadın iyice ihtiyarladığı için yerinden oynayamayan yaşlılar sınıfına giriyordu. Ev içerisinde çok çevik hareketlerinde devam edebiliyordur ama dışarı çıkınca tutukluk yaşıyordur Çok geniş penceresinin perdesini ardına kadar sıyırıp, hava tamamen kararana kadar evin ışığını açmayan teyzelere döndüğünden, koğuşumun onun evinden daha neşeli olduğundan emindim. O evlerde birisi bir şeye takılıp yerde yuvarlanana kadar hiç kimse havanın karardığına ikna olmaz. Komşuları gelip onunla birlikte duruyorlardır.

Annem benim yüzümden kendi nefesini dinlerken uyuyakalan bir kadına dönüştü.

Rahmetli Seyit Abi'nin teyzesinin kızı evlenmiş. Kendi yaşlarında çok beyefendi bir adammış kocası annemin anlattığına göre. Adamın 3 çocuğu varmış ama onlar da çok iyilermiş. Ayrıca 5 tane evi ve bir de araba kiralama şirketi varmış. İşin başında oğlu duruyormuş. Oğlu da 3 ay evvel evlenmiş. Aslında Seyit Abi'nin teyzesinin kızıyla bu adam baya önceden beridir görüşüyorlarmış ama adam oğlunu evlendirmeyi beklemiş. Ailecek pek sevmişler Seyit Abi'nin

teyzesinin kızını. Seyit Abi'nin teyzesi aileyi ilk başta pek beğenmemiş, engel olmak istemiş ama annem ikna etmiş onu. "Bu kızın hakkı, bırak evini yurdunu bilsin," demiş. Ben de anneme hak verdim.

Adam anlattıkları kadar beyefendiyse çok iyi. Evi de, işi de vardı. Ayrıca çocuklarının bu kadar iyi olması da çok iyi bir şeydi. Anneleri öleli 15 sene falan oluyormuş zaten. Burhaniye'de yazlık yaparlarken (bu arada adam bir süre müteahhitlik de yapmış) kadıncağız kendisini testereye kaptırmış. Hastaneye yetiştirmişler ama kurtaramamışlar. Adam epey bir süre kendine gelememiş ama sonra toparlamış. Çocuklarına adamış kendisini, hiç evlenmemiş. Şimdi çocukları yer yurt sahibi olunca aklına iyice yatmış evlilik fikri. Adama da yazık annemin söylediğine göre.

Seyit Abi'nin teyzesinin kızıyla Burhaniye'de pazarda tanışmışlar. Seyit Abi'nin teyzesinin rahmetli eşi Burhaniyeli, onların daha önceden memlekete sık gidip geldiklerini hatırlıyorum. Öyle havadan sudan sohbet muhabbet derken bakmışlar iyi anlaşıyorlar, hemen telefon numaraları alınmış verilmiş. İsabet bir de aynı şehirde yaşıyorlar. Yavaş yavaş sıklaşmış görüşmeleri. Sonra bir gün rahmetli Seyit Abi'nin teyzesinin kızı adama, "Biz neyiz?" diye sormuş. Demek ki 100 yaşına da gelse bundan kurtuluşu yokmuş insanın.

Adam, Seyit Abi'nin teyzesiyle tanışmış önce, durumu izah etmiş, usulen izin istemiş. Teyze yine çok iyi ağırlamış adamı, anneme telefonda, "Benim evime gelmiş, aksi bana yakışmaz," demiş. "Bravo," dedim ben de. Karı koca tatile çıkmışlar, birkaç güne çocukları da ailelerini toplayıp yanlarına gideceklermiş. Seyit Abi'nin teyzesi biraz kızmış buna. "Yahu onlar yeni çift, rahat bırakmak lazım," demiş. Adam ama

önce sormuş Seyit Abi'nin teyzesinin kızına. "Çocuklarım da gelse senin için sorun olur mu?" demiş. Seyit Abi'nin teyzesinin kızı, "Yahu olur mu öyle şey, kocaman insanlarız gelsinler tabii," demiş. Afferin kıza, dedim. Annem bunları anlattığı mektubunu, "İkisinin de acısı yüreğine gömülü yavrum, ne güzel ahbaplık ederler işte," diyerek noktalamıştı.

Yeryüzünde ne kadar çok zımbırtı var.

Annem bir keresinde evdeki buzdolabını yenilediğinden bahsetmişti. 5-6 yıl sonra yeni buzdolabını da değiştirmek istemişti. Dolaptan durduk yere "vıyk" diye ses geliyormuş. Yahu yalnız başına bir kadınsın, bari müsaade et en azından buzdolabı vıyklasın, evde ses olsun. Uzun bir süre aldırış etmemiş ama artık sinirlerini bozmaya başlamış. Eve çağırdığı yetkili servis, "Teyzecim bunun mecburen kapağını değiştircez," demiş. Ben anlam veremedim. Tam kapanmıyormuş sanırım. Annem de anlamamış, normalde buzdolabı kapalıyken kendi içinde vıyklıyormuş da biz şimdi tam kapatamayınca sesi yeni duymaya başlamışız gibi bir şey sanmış. Sonra adam anlatınca anlamış meseleyi. "Buzdolabının kapağındaki bölmelere çok ağır şeyler koyduysanız ondan olmuştur," demiş. Annem, "Sürekli hararet yapıyorum, çok su içiyorum. E suları da hep kapağın içine diziyorum," diye yazmış. Uzun süre böyle kullanırsan kapak kayma yapıyormuş meğer. Her modelde olmasa da bizimkinde olmuş. Sonra işte yetkili servisin verdiği fiyata bir bakmış, astarı yüzünden pahalı. 'Bunu tamir ettireceğime yenisini alırım,' diye düşünmüş. Bence de haklıydı. Bir yapar, iki yapar bi daha iflah olmaz zaten o buzdolabı.

Misal, benim karyolam metal. Yanına vurduğunuzda yankılı yankılı ses çıkarır. Senelerdir her gece bunun üzerinde debeleniyorum. Sonuçta bu yatağın da bir ömrü var. O bizim gibi değil ki. Bir noktadan sonra arıza vermeye başlamıştı. Eklem yerlerinden çok ses geliyordu. Bir sabah baya yatağım tarafından. Rahatsızlığımı belirttim, sağ olsun hemen baktılar gelip. Yatağın yenisini getirip kurdular odaya. Bazı şeylerin ömrü bittiğinde yeni şeylerin yaşamaya başlaması gerekir. İstediğin kadar tamir et. Yok şurasına şunu mu çaksam, burasına bunu mu kaynak yapsam diye ölür geberirsin başında.

Yepyenisi alacaksın, kuracaksın. Tertemiz.

Şu dünyanın hiçbir yerinde 'arkadaşım' diyebileceğim birisi yok. Yaşadığım ya da öyle varsaydığım çocukça ilişkilerim de olaylara örnek olma özelliklerini yitirdiler. Hayatımın merkezinde yatağımın ses yapan eklem yerleri var. Olması gerektiği gibi.

Cezaevi yönetimine artık sıvı sabun kullanmak istemediğimi belirttiğimde, "Maalesef kalıp sabuna izin veremiyoruz," yanıtını verdiler. Bana seneler öncesinde defter kıyağı yaptınız şimdi neden böyle oldu. Sıvı sabundan niye rahatsız olduysam, hiç anlamıyorum. "Pffff" diyerek geri aldım bu rahatsızlığımı.

Yıllardır denediğim şey; cezaevinde katıldığım eğitimler sayesinde İngilizce örenmeye çalışıyordum, ama öğrenemiyordum. Cezaevlerinin verdiği eğitime bok atıyorum odada yalnız başımayken. Zaten sadece 'simple present tense' öğretiyorlar.

Bunu söylemek istemezdim ama 1 ay öncesinde yatağımın metalini yaladım.

Bir keresinde de duvara sümüğümle, "Basiret" yazmıştım.

47 yaşındayım.

Bebeği boğarak öldürdüm. Önce kadının evini buldum. Zaten o dönem herkes, her an nerede olduğunu deklare ediyordu. Yani evden hiç çıkmadan kimin nerede olduğunu öğrenebiliyordunuz.

Evlerinin önünde sadece 1 gün bekledim. Akşama doğru kadın kucağında bebeğiyle binanın önüne indi. Arabanın arka koltuğuna oturdu ve bebeğini de yanına yerleştirdi. Kocası aşağı inmeden arka kapıyı açıp kadının boynuna bıçak sapladım. Bağırmaması için bir elimle de kafasını koltuğa bastırdım. Kadın ölünce ya da ses çıkaramayacak hale gelince bıçağı belime koyup, bebeği koltukta ters çevirdim. Kafasını iyice bastırarak boğdum. Ölme süreleri bana çok uzun gelmişti. Sanki 2 saat ölemediler.

Koşmadan ama koşar gibi yürüyerek evlerinin 3 sokak aşağısındaki caddeye indim. Caddede yarım saat kadar yürüdüm. Yol üzerinde bir büfeden sigara almaya niyetlendim. Büfeci çok alçak bir tabureye oturttuğu misafirine nasıl da herkesi şaşırtarak adam olduğundan bahsediyordu.

"Ama ben ne yaptım? Kendime bir büfe açtım."

Cümlesiydi duyduğum.

Elimdeki parayı uzatıp, "Bir kısa Camel soft alabilir miyim?" diye sordum parayı uzatarak. O konuşmaya devam ederek paramı aldı, sigaramı ve paramın üstünü verdi.

"Bana bütün aile çevrem, 'Senden bişey olmaz, sen iki elinle bir siki doğrultamazsın,' diyordu. Şimdi hepsi hemen hemen her gün büfeme uğruyor," cümlesi eşliğinde sonuçlandı alışverişim.

Büfecinin misafirini oturttuğu tabureyi anlatmak istiyorum.

Zannediyorum bir zamanlar, yani ilk zamanlar, o da diğer tabureler gibi gayet normal bir tabureydi. Dost meclislerinde nice bilgin büfeciyi ağırladı, ev sahipliği yaptı, eminim. Fakat benim tahminim, bir gün birisi çıkıp, "Abi bu tabure çok yüksek," dedi. Neden böyle söyledi, nasıl bir tabure seviyesine ihtiyaç duydu, bunları bilmek çok güç. Sanırım o sırada çevredekiler –herhangi bir konuda hemfikir olma ihtiyacı hissetmiş olabilirler– buna hemen ikna olup tabureyi kısaltma yoluna başvurmuşlar. İhtiyaca yönelik alınan kararlara saygım var, ama hiç kimse bu kadar alçalmayı hak etmiyor.

Sanırım önce biraz kısaltıp üzerine oturdular. Sonra –bu kısmına hiçbir şey bulamıyorum– tabure kısaltmanın tadına varınca duramayıp devam ettiler. Daha kısa, daha da kısa, çok ama çok kısa olmalıydı bu tabure. Neden mi? Ben de bilmiyorum. Güzelim tabureyi tüketmişler, hırslarına yenik düşüp. Hayatımda ilk defa bir taburenin kullanılarak bitirildiğini görüyorum. Biraz daha aşağısının zemin olduğunu bile bile nedir bu inat? Bari sondaj vurun da içine atlayalım.

Yeryüzünde çok fazla zımbırtı var.

Yalan söylemiyorum, inanılmaz bir haz aldım. Kendimi tatmin olmuş hissediyordum. Bakınız böyle bir olayın bile içerebileceği bazı klişeler var. Kendime

bir park bulup oturdum. Orda 5-6 sigara içmişimdir. Lise yıllarını geçirdiğiniz odanızda (muhtemelen saçma sapan bir aşk mevzusu da vardır uğraştığınız) hiç düşünmezsiniz yılların hep o anki kadar yalnız ve her şeye uzak geçeceğini. Oysa sizin o anki yalnızlığınız, herhangi bir bayram sabahından farksızdır. Yalnız başına kalan herkes, yalnızlığın zirvesinde sanıyor kendisini. Daha devamı var. Hem de çok fazla var. Yalnız başınıza kaldığınız an, yalnızlığınızın başladığı andır, daha başıdır. Sonra bunu kanıksayacak kadar yalnız, en doğrusu ve ideali budur diyecek kadar yalnız kalırsınız. O çok sevdiğiniz insan, artık kimsenin sikinde değil. O ateşli bir hastalıktı. Sizi yalnızlaştıracak başka sevgiler de cereyan edecek. Bir gün yalnızlık, aklınızdan 'yalnızlık' kelimesini silip atacak. Beyninizi kurcalayacak hiçbir şey olmayacak, kafanızda kendinizle ilgili tanımlar dışında hiçbir şey kalmayacak.

Ne yazık ki her şey sadece o an için kötü ya da sevindirici (sadece benim için böyle olabilir). Mutluluğumu düşünerek üzülüyorum. Şimdi beni burada mutlu etse ya. Benim zamanımda 'sevgiliyi önce sinemaya, sonra McDonald's'a götürmek' diye bir şey vardı. Baya Kâbe ziyareti gibi bir şeydi bu. Şimdi beni kurtarsa ya bunlar. Demem o ki insan tümüyle bir yalnızlığa gömülünce hiçbir şeyi manipüle edemiyor.

Annemle yüz yüze görüşmelerimiz tamamen kesildikten sonra mektupların yanı sıra haftada 10 dakikalık telefon görüşmelerimiz ayrı bir önem kazandı, ancak 10 dakikayı dolduramıyorduk. Birkaç daki-

kalık, "Naptın, nettin", "İyi, nolsun, sen naptın, sen nettin"den sonra susmaya başlayınca annem uzun dualar ediyordu ve kapatıyorduk telefonu. Kafasındaki çocuğu hâlâ 20'li yaşlarındaydı zaten. Evhamı da buna göreydi. Ama sevgisi ve şefkati buna göre değildi. Sanki değildi.

♫ **NOLUR NOLMAZ**
Feyyaz Yiğit

11. BÖLÜM

22 Haziran 2002

Annem yeni aldığı topuklu ayakkabılarından (ama çok az topuklu; yüksek de denebilir.) taşan kalın bilekleriyle, acılar içerisinde mahallemizin pazarından dönüyordu. Bir evin, bir anne kadar güçlü hissedemediği gıda ihtiyacını giderdiği ve ihtiyacı göreceli tanımlayacak şekilde sonlandırdığı kavramsal bir pazar alışverişiydi bu. Yolda bağırarak ilerleyen pazar arabasındaki bitkilerin bazıları sadece aile görüntümüzü destekliyor, aynı evde yaşıyor olmamıza anlam kazandırıyordu. Bazen bitkiler bir eve girer, bir tencerede kaynar, kimse sevmez, kimse yemez. Lakin

o bitki sebze yüzünden bazı çocuklar hayatlarında ilk defa bir şeyi sevmiyor olmanın tadını alır. Büyürler.

Oflayarak ilerliyordu ve ben köşe vuruşu kullanmak üzereydim. Beni görünce durdu ve "Kullan da gel," dedi.

Kafamı salladım ve iki adım geri çekilerek ceza sahasındaki takım arkadaşlarıma baktım. O an hemen orada gelişmesi gereken doğaçlama bir taktik var gibiydi. Sanki birisi öne fırlayacak, köşe vuruşunu kısa pasla değerlendirecek, ardından akıllıca bir verkaçla sonuç alacak gibiydik. İşin aslı, hayatımızın tamamını açıklayan bir kelime bu 'gibiydik'. O gün annemden köşe vuruşu iznini aldığım an, 15 metrelik bir daire içerisinde gerçekten ana oğul gibiydik. Beklenenin aksine bayat bir orta ile topu kalenin diğer tarafından dışarıya gönderdim. Yaptığım orta çok açıktan aldı ve bence önüne bir şey çıkmasaydı benim etrafımdaki dönüşünü tamamlayacaktı. Uğur kalesinde dikkatliydi. Biz ona file bekçisi derdik fakat file yoktu tabii ki. Bana hörül hörül güldü. Çünkü top yörüngeme giren bir uydu gibi ilerledi. Maçı siktiredip annemin yanına gittim.

Bana, "Al şu arabayı, eve kadar sen sür, ellerim morardı," dedi.

Şimdi gelelim yeryüzünde üretilmiş, kültür tarihinin en çirkin pazar arabasına. Dikine mor çizgileri, üzerindeki yeşil ve açık yeşil olarak basılmış gülleri ve dikiş yerlerinden sarkan uzun uzun parlak gri püsküllleri vardı. Gerçi ben üzerinde, "I <3 NEW YORK" yazan pazar arabası da gördüm zamanında ama favorim bizimkisiydi. Fakat şunu eklemeliyim, bizim çevremizdeki hiç kimse New York'u durduk

yere sevmez. Elbet mantıklı bir açıklaması vardı o pazar arabasının.

Benim orada eve götürmeye çalıştığım pazar arabasının hiçbir şey için mantıklı bir açıklaması yoktu ama.

Evimizin sokağına girdiğimizde bizi üst komşumuz Sıktı Amca karşıladı. Sıktı Amca'yı ne sebeple sevmediler hiçbir fikrim yok. O karşılaşma anından 5-6 ay evvelinde kendisi bana bir çocuk gitarı (bildiğin gitar ama daha ufak) hediye etmişti. Annem bu hediyeyi geri vermişti ona. Sıtkı Amca bize selam verdi, bana bakıp biraz sırıttı ve "Yahu şu arabayı atın artık çöpe hanımefendi, bu ne zevksizlik," dedi. Annem çok sinirlendi bu lafa ama diyecek bişey bulamadı. Doğru söze ne denir zaten, "Bu ne zevksizlik anne."

Annem çılgınca atağa kalktı ve "Ne münasebet Sıtkı Bey, lütfen sözlerinizi seçerek konuşunuz," dedi. (Bu cümleleri ben o haline yakıştırabildiğim için tercih ediyorum. Aslında dimdirek konuşan bir kadındı kendisi her zamanki gibi.)

Güzelim Sıtkı şu hayatta itin götüne girmek pahasına da olsa şakacılığını öne çıkartmaya gayret etmiştir. Anneme, "Kızmayın lütfen, takılıyorum sadece," dedi.

Annem sinir nefesini bırakarak, "Lütfen," cevabını verdi.

Fakat zevksizlik şakasının altında eziliyordu, hazmedemiyordu. Dünyanın herhangi bir yerinde, herhangi bir kadın nasıl zevksiz olabilir ki? Zevk, kadınların duyu organıdır. Bir kadının her şeyin en güzelini beğenebilme yeteneğiyle dalga geçilmez. Annemin de dediği gibi "lütfen". Çabuk karar vermesi gerekiyor-

du. Sıtkı'yla aramızdaki mesafe açıldıkça bu ithamı daha da kabullenmiş olacaktı çünkü. Hızlıca arkasını döndü Sıtkı'ya doğru,

"Ayrıca bu pazar arabasını çocuğuma babası seçtirdi," dedi.

Sıtkı beyciğim siz de sözünüzü bitirin ben en son konuşacağım.

Sayın Sıtkı haliyle gülümseyerek, "Bir şey demiyorum hanfendi, sadece şaka yapmak istemiştim," dedi.

Annemin gözü seğiriyordu sinirden. Zaten adamın varlığından bile rahatsızdı anladığım kadarıyla. Büyük bir ihtimalle de siyasi bir sebebi vardı bu 'Sıtkı'yı artık sevmeyelim' durumunun. İki yetişkinin benim tercih ettiğim medeni bir dille tartıştıkları 'zevksizlik' yükü gariban çocukluğuma emanet edildi orada. Fakat annem Sıtkı'nın mütebessim hali yüzünden bir türlü sakinleşemiyordu. Bu sebeple vitesi yükseltti ve beni öne sürdü.

"Söylesene yavrum, babamla aldık desene o da anlasın," dedi.

Benimle neredeyse aynı boydaki pazar arabasının kollarına boynumu dayamış, Sıtkı'nın sevimli yüzüne bakıyordum. Düşünecek zaman yoktu ama. Biz bir aileyiz çünkü. Elin günün önünde annemi zevksiz ilan edemezdim. Hızlıca doğruldum ve yalanımı söyledim.

"Ya bunu biz babamla aldık, ben çok beğeniyorum," dedim.

Annem, anlamsızca ispatlama çabasına girdiği pazar arabası davasını kazanmış olmanın anlamsız hazzını yaşamaya koyuldu hemen. Ben zaten çocuğum, zevklerim zaman içinde düzelir elbet. Suçlanamam,

teşvik edilmeliyim ve onaylanmalıyım. Buna ihtiyacım var. Annemin onaylanmak gibi bir derdi neden olsun? O bir yetişkin. Kim onun hakkında ne isterse düşünebilir, bunlara takılacağını sanmıyorum.

Oysa ben...

Ben gecelerimi ağlayarak ve kendimi yerlere çarparak geçirebilirim. Böyle bir durumu kaldıramam ve harap olurum. Ziyan olurum, mahvolurum vesaire...

Sıtkı Bey aslında annemin kendini bu duruma düşürmesine gülüyordu. Ben bu pazar arabasına olan inancımı bir yandan da uzun, parlak gri püsküllerle oynayarak destekliyordum.

Bana, "O zaman iş değişti. Şimdi bu araba gerçekten güzel görünüyor gözüme," dedi.

Niye bilmiyorum fakat çok sevindim. Pazar arabasını ben seçmedim ki. Bunu hangi aklı yarım gider de beğenir hiçbir fikrim yok. Annem mi aldı yoksa başka birisinindi de bizde mi kaldı onu bile bilmiyordum. Uzun ve parlak gri püskül de ne demek oluyor? Pazar alışverişi bu, ne gerek var böyle şeylere.

Annem Sıtkı'ya bu sefer sakinleşmiş bir şekilde, "Lütfen birilerini yaftalamadan önce iyi düşünün," dedi. Fakat Sıtkı'nın canını sıkmıştı artık bu mesele. O da kızmaya başlamıştı. Zaten adam yeterince alttan aldı ve durumu idare etmeye çalıştı. Annemin her kadın gibi bunu gördükçe üstelemesi artık onu rahatsız ediyordu.

Anneme, "O maharet size yaraşır, iyi akşamlar," diyerek siyasi göndermeli laf giydirdi.

İşte ipler koptu. Pazar arabasından yeşil soğanı çektiğim gibi Sıtkı'nın götüne sokacaktım neredeyse. Annem beni zor tuttu. "Evladım dur, uyma şuna," diyerek beni sakinleştirdi. Tabii ki hayır. Dolap gibi

durdum yanlarında. Hem biri bana, "Uyma onlara," dediğinde sakinleşecek kadar mantıklı bir insan da değilim ben. Bu sonu üzücü, çirkin pazar arabası olayını arkamızda bıraktık ve eve doğru yürümeye koyulduk annemle. Aslında ben ilk gün anlamıştım bu pazar arabasının başımıza bir bela açacağını. Ama sonra bu çocukça bir kaygı gibi gelmişti bana. Gördüğünüz gibi hiç de öyle değilmiş. Artık korkuyorum ondan ve dehşet verici çirkinliğinden.

Annemin derin ve uzun nefesleri eşliğinde yürümeye devam ettik bir süre daha. Arabayı kaldırıma çıkarmam gerekiyordu ve aslında bu işlem için annemi beklemem gerekiyordu. Ama beklemedim. Yaparım sandım. Olmadı. Pazar arabasını kendime doğru çekip eğdikten sonra var gücümle ittirerek kaldırıma tırmandırmaya çalıştım. Epey bir yükseldi, sonra dengesi bozuldu ve yanlamasına devrildi yola doğru.

Annem beni yakamdan tutup, kendisine doğru çekiştirip ittirmeli enteresan bir şiddet uyguladı üzerimde. Tahmin etmişsinizdir bu şiddeti. Genelde okul yıllarında bir arkadaşınız tahtaya çıkarılıp dayak yediyse muhtemelen bu tarz bir şiddete maruz kalmıştır. Bütün derslerin hocaları olmasa da genelde edebiyat hocaları –özellikle kadınsa– bunu es geçmiyorlar.

Ortada düzeni bozan birisi varsa ben onu yakasından tutarım ve çekiştirip ittiririm, çekiştirip ittiririm, çekiştirip ittiririm. Böylelikle boynu acır. Bakınız burası işin şiddet kısmı. Diğer yerleri daha çok, insanın onurunu kırmaya yönelik. Düştüğünüz komik durum sebebiyle boynunuzu düşünemiyorsunuz aslında.

Boynun acıyor olması da temel fizikle direkt ilişkili bir şey. Çünkü saldırgan sizi boynunuzdan ittirdi-

ği için... Yani o sebepten aslında. Maruz kaldığım bu şiddet eyleminin bir diğer can alıcı kısmı ise annemin beni azarlamak için seçtiği cümleyi hecelere ayırıp, dayağın içine yedirmesiydi...

sa (çekiştirirken)
-na (ittirirken)
-de (çekiştirirken)
-me (ittirirken)
-dim (çekiştirirken)
-mi (ittirirken)
ben (çekiştirirken)
-be (ittirirken)
-ni (çekiştirirken)
bek (ittirirken)
-le (çekiştirirken)
di (ittirirken)
-ye? (çekiştirirken)

Dedin.

Ve yüze bırakılan son nefes...

Gördüğünüz gibi son hece çekiştirdiğiniz ana denk gelmeli ki çekiştirdiğiniz yerde kurbanı sabit tutup suratına nefes verebilesiniz. Aksi olduğunda çok amatör görünür. Annem bu işi biliyordu. Ayrıca ona kızmaya gerek yok bunun için. Baksanıza nasıl da öğretici olmuş.

Çirkin pazar arabamızı yerden toparladık ve binaya girdik. Evimiz 4. kattaydı ve o yıllarda asansör bizim için sadece asansör değildi. Asansör bizim için "hmmm... asansör"dü. Yani binamız bize her gün bir miktar yorgunluk veriyordu. Ben tekerler kısmından tuttum, annem tutamacından tuttu ve ağır ağır çıkar-

maya başladık. Annemin acısı ayakkabıları yüzünden kat be kat artmıştı. Nefes nefese tekerlek tutarken bu çirkinliğe her zamankinden daha yakındım. Ve arabayı düşürdüğümde parlak gri püsküllerinden birinin koptuğunu anladım.

Biraz daha çirkinleşmişti yani bu araba. Sesimi çıkarmadan devam ettim ve arabayı eve çıkardık. Ben içeri girmedim. Geri dönmem gereken maç ya da maçlar vardı çünkü.

Annem, "Önce kahveye uğra, babana çok geç kalmamasını söyle. Sen de geç gelme," dedi.

Binanın önünde bir süre gri parlak püskül aradım. Yerine yapıştırmak istiyordum onu. Ailemin daha fazla zarar görmesini istemiyordum çünkü. Biraz bakındıktan sonra gri parlak püskülü buldum. Aslında hemen buldum. Akşam güneşinde yakut gibi parlıyordu. Püskülü cebime koydum ve kahveye gittim. Kahvehanenin haddini aşan iç dekorasyonu yaz aylarında yalnız, üzgün bir hal alıyordu. Kışın da mesela verandası öyleydi. Islak sandalyeler falan insanın içini parçalıyordu. Babam arkadaşlarıyla taş (okey) oynuyordu. Verandanın basamaklarını "Babbaaa! Babbaaa," diyerek tırmandım ve yanına vardım. "Annem erken gelsin diyor," dedim. "Tamam," dedi.

O sırada 2 masa yanda gazete okuyan Sıktı, babama dönüp, "Yahu çocuğa ne biçim pazar arabası seçtirmişsiniz öyle," dedi gülerek. Babam hiçbir şey anlamadı tabii. O yüzden konuşmasına, "Ne arabası?" sorusunu sorarak başladı. Anladım ki o an orada annemin çevirdiği bütün o dalavere işin içine sıçacaktı. Ben hemen araya dalıp, "Ya annem bizi pazar arabası almaya göndermişti hani, sen bana seçtirmiştin," dedim. Babam doğal olarak bana dönüp, "Oğlum biz

nasıl insanlarız da biri bizi pazar arabası almaya yolluyor?" dedi. Söyleyecek söz bulamadım. Hızlı davranmam gerekirdi davranamadım. Zaten asıl hatayı kahvehaneye bu kadar yüksek sesle girerek yaptım. Sıktı'yı ben fark etmeliydim ama o beni fark etti. Annemin yalanı, benim yalanım babamın sosyal hayatında patladı.

Sıtkı Bey, "Yahu buraya gelirken eşinizle karşılaştık. Sizin o çirkin pazar arabasını oğlunuzun seçtiğini, bu çirkinlikle kendisinin hiçbir ilgisi olmadığını söyledi," dedi. Babam da Sıtkı'ya, "Sana ne kardeşim bizim pazar arabamızdan," diyerek sert çıktı. Sıtkı yine afalladı, yine tiksindi kendi şakacı kimliğinden ve yine, "Yahu şaka ediyorum, hiç şakadan anlamıyorsunuz," diyerek özür diledi.

'Anla be adam! Anla artık! Sen şaka yapamıyorsun ya da insanlar anlamıyor ne fark eder. Bu muhitte sevilmiyor şakaların. İnsanları rahatsız ediyorsun. Biraz ders çıkar şu yaşadıklarından. Tamam, iyi niyetli, güler yüzlü bir adam olabilirsin. Ama bu her an herkese dilediğin gibi sataşabileceğin, şaka yapabileceğin anlamına gelmez. Yetti bu senin ortamdaki mizaha yön verme çabaların. Annemi rahat bırak. Babamı rahat bırak. Beni rahat bırak. Bizi rahat bırak. Kendin de rahat dur artık. Sana mı kaldı? Soran oldu mu sana, 'Sıtkı bey bi saniye. Bu pazar arabası sizce güzel mi?' diye. Milletin yolunu kesip, saçma sapan cümlelerle onlara şakalar yapıp bir de gevrek gevrek gülüyorsun. Uslan be Sıtkı! Her gün konuştuğun insanların % 90'ından özür dilemek zorunda kalıyorsun. Çoluk çocuğun insan içine çıkamaz hale geldi senin yüzünden. Ben bile biliyorum, veli toplantısında hocaya, 'Hayatı dolu dolu yaşamak lazım Nühket Hanım. Varsa bir

boşluk çağırın dolduralım,' demişsin. Be şerefsiz ırz düşmanı, alçak namussuz seni. Dul kadına denecek laf mı bu? (Diğer kadınlara da denmemelidir. Nükhet ismi biraz kışkırtıyor olabilir ama böyle bir seviyesizliğe gerçekten gerek yok.) Sonra vay efendim olur mu öyle şey yanlış anlaşıldı. Aman ben öyle şey söyler miyim yeminle çarpıtıyorlar. Daha neyini nasıl çarpıtsınlar senin. Sıçık. Sikik. Evet. Pazar arabamız bok gibi. Çok çirkin. Önünde dik inen saçma sapan mor şeritleri var, evet. Üzerlerinde yeşil ve açık yeşil olmak üzere 2 çeşit gül baskısı var, evet. Dikiş yerlerinde upuzun parlak gri püsküllleri var, haklısın. Al bak bi tanesi de benim yanımda. Aha al sende kalsın, gülersin.'

Böyle bir sinir yaşamadım ve bunların hiçbirisini söylemedim tabii ki. Fakat buna benzer ve şiddetini zamanla gösterecek bir sinirin içime yerleştiğini hissettim orada. Adamın siyasi görüşü umurumda değil. Ben daha çocuğum, beni hiç ilgilendirmez. Ama artık ben de annem ve babam gibi senin varlığından hoşnutsuzum. Hayatımızdan defolup gitmeni arzuluyorum. Sayende şu yaşımda herhangi bir şeyi arzular oldum.

Babam bana dönüp, "Hadi sen eve git ben akşam gelcem," dedi. Kahvehaneden başım önümde ve düşünceli ayrıldım. Annem, adı, "Kaldirik" olan ya da onun öyle söylediği dünyanın en sevmediğim yemeğini yapmıştı. Babam bunu çok severmiş. Asıl zevksiz babammış...

Babam eve dönmedi. Sonra biraz daha dönmedi. Daha sonra tekrardan, biraz daha dönmedi. En son annemle beraber cenazesini organize ettik.

22 Haziran 2038

Cezaevinin öğle yemeği menüsünde "Kaldirik" vardı. Böyle tesadüfler insanın başına 36 senede bir gelir.

Ayrıca yıl olmuş 2038, kaldirik ne amınakoyum.

12. BÖLÜM

Artık aşikâr olmuş olsalar bile üzerini yıllardır itinayla kapattığım, duvardaki "Pink Floyd" ve "King Crimson" yazılarına baktım bir süre. Kendime ait bir tarzım, hayata bakışım var mı bilmiyorum. Görünen o ki var bir şeyler. Görünür olma ihtiyacı bu demek ki. Kendime bile yansıtmalıyım kendimi. Kendimin yansıması olmayım yine kendime karşı. En nihayetinde eksilerek kendime dönmüş olmalıyım. Belki de 'ömür' bunun için var. Fakat tecrübelerim şunu söylüyor ki insan kendisini eksilttikçe kendisindeki fazlalığı da görmeye başlıyor. Bir devri daim sözkonusu. Yokluğumu idrak ediyorum, var olduğumu ispatla-

dıkça. Artık adını koyamadığım bir şeyi özlüyorum durmadan. Bir zamanlar her şeyi bilir gibiydim, her zaman her şeyi görür gibiydim, şimdiyse boş bakan gözlerimi dünyaya gezdiriyorum. O bilmediğim halim dışında hiçbir şeyi görmez oldum.

Bir yerlerimin kesilmesinden çok fazla tiksindiğim ve aslında bunu yapamayacağım için kendimi asarak öldürmeye karar verdim. Odamın içinde bir süre kadar kendimi asabileceğim gereçler aradım. Fakat 4 saatlik çabamın sonucunda şartlar oluşmadığı için bundan vazgeçtim. Az kalmıştı zaten çıkmama. 1-2 seneye kadar buradan ayrılacaktım. Bir yandan da bu beni korkutuyordu sanırım. Ayrıca beni bu kendimi öldürme fikrine alıştıran da bu olabilir.

Boş günlerim sürüyordu. Eskiye nazaran daha nadir olarak kendimi hırpalamayı sürdürüyordum. Yatmalar, kalkmalar, alınan havalar ve cezaevi kurallarıyla aramdaki müthiş uyum... Biri orada beni izliyor olsaydı gördükleri onu dinlendirirdi. Bir anlamda, yaşıtım olup dışarıda eline geçen her şeye delicesine emek harcayan adamın emeklilik hayatını yaşıyordum. Ama tabii ki onlar evlerinde kitaplık bulundurabilirler. Ayrıca yemeklerini plastik çatal ve bıçak kullanarak yemek zorunda değiller.

Biri beni izlese ve izlerken yavaş yavaş gözlerini kapatsa, nefesi ağırlaşsa, kafası yavaş yavaş boşalsa, rahatlasa... gördüklerini devasa bir akvaryuma benzetebilirdi. Bana imrenir, bana acırdı. Beni besler, bana şaşırırdı. Ben, insanların görmek için para ödemesi gereken biriyim. Benim plastik çatal ile yaptığımı Himalayalar'ın tepesinde 50 sene uğraşsalar yapamazlar. Ben orada şeffaf ve zararsız bir denizanası olmayı başardım. Üstelik sadece durarak yaptım bunu. Za-

ten meseleler ve hayat durma noktasına kendiliğinden geliveriyor, siz istemeseniz de. O noktada yine siz istemeseniz de durmaya başlıyorsunuz.

İşte tam olarak o isteği söküp attım beynimden. Durmaktan başka yapacak hiçbir şeyim olmadığı halde durmayı tercih ettim. Durduğum halde durmak istedim. Bunu fark edemezler, içimdeki durma isteğini. Durduğum sürece bunu anlayamazlar, tahmin edemezler. Benim tek galibiyetim bu saydamlıktır. Sahip olduğum en belirgin şey...

Müebbet cezamı kaç kez ağırlaştırdılar ve bu kaç yıla tekabül ediyor unuttum. Kemiksiz 30 yılım olduğuna emindim. Eğer kendimi bu hesaba inandıracak olursam 3 seneye özgürüm demektir. 3 senenin gözümdeki ederi 3 saate dönüşmüştü. Biraz kitap okusam, tekrar spora başlasam, aldığım havalarla birlikte işte geçer gider diyordum. Zaten yalnız bir insanı bir de siz yalnız bırakıyorsunuz. Sizi neden yargılamıyorlar?

Olsun. Onu da ben yapıvereyim. "Hepinize 6 kere ağırlaştırılmış müebbet veriyorum." Her bir müebbet 5 sene ekliyor olsa, bu ayrıca yatacağınız 30 sene demek oluyor. O zaman bi saniye, hayır.

"Sizi iki kere birbirinden farklı 2 müebbet cezasına çarptırıyorum." Bu da olmadı, çünkü 4 müebbet eder, o zaman benim cezanızı 12 kere ağırlaştırmış olmam gerekiyor hesaba göre. Tekrar deniyorum. Gecikme için özür dilerim.

"Sizleri her biri kendi içinde birer müebbet olan 2 farklı müebbet cezasına çarptırıyorum."

GEÇMİŞ OLSUN ARKADAŞLAR.
ALLAH SABIR VERSİN.
NASİP KISMET Bİ YERDE.
MUKADDERAT DİYELİM.

Lakin cezaevindeki hesap, cezaevine uymuyor. Şimdi ben kuyruğuna kadar gelip gün saymaya başlarsam, normalde benim için 3 saat olması gereken 3 yıl, olur bana 3000 yıl. Öyle bir derde düşmüştüm ki en başında hedeflenen cezaya çarptırmış olmuştum kendimi. Ayrıca 'çarptırmak' nedir? O nasıl laf öyle. Bana bir ceza verdin zaten yaşamam için. Evvela bir de çarptırılmış olmak biraz geç rahatsız etti beni. Rahatsız etti demeyeyim, oyaladı diyeyim.

Bana ne!..

'Naparsan yap. İstersen beni 17 kez ağırlaştırdığın 9 farklı müebbet cezasına kaktırt. O sizin bileceğiniz iş. Dilerseniz her 5 senede bir yanıma gelip, beni önümdeki diğer 5 seneye iktirebilirsiniz. Ya da gömçürün, bilemedim. Benim için zamanın niteliği değiştikten sonra tabirleriniz değişse nolur. Arada bir gelip beni tekrar tekrar cezalandırınaları fikri hoşuma gitti. Keşke böyle bir uygulama olsa. Ben mahkûm bir insan olarak çok memnun kalırdım. Hatta pastalar kesilse, limonatalar yudumlansa mis gibi. Bütün eğlencenin sonuna gelindiğinde beni ortaya davet etseler. Mümkünse bir konuşma yapsam mesela. Kalabalığın içinden insanları göstererek ve havalı bir tebessümle küçük sevimli anılar anlatsam. Sonra içinizden seçtiğiniz biri öne çıksa ve beni herkes adına bir kez daha cezalandırsa. Sonra dilerse bir kez daha...

Ya da kredimizi tek kişide harcamamak da doğru bir hareket olur. Misal, her biriniz sırayla yanıma gelip beni ikişer yıl hapis cezasına köstürseniz. Yakama çeyrek altın taksanız. En son hâkim beni dansa kaldırsa. Hapishaneler çok güzel yerlere dönüşebilir aslında.

Bir kez çok kötü bir şey yapmış olmak neden daha sonra yapılan her şeyi bu kadar zevksizleştiriyor. En temel hakkım yaşamaksa eğer, beni nefes alabileceğim şekilde öldürebilirsiniz. Kendimi –sizin kadar olmasa da– sık sık cezalandırıyorum ben.

Hop! Al bakalım 5 sene. Yaaaa işte bak. Aha bu da 2 sene, genç adamsın lazım olur. 2 sene az zaman mı? Sevgilin olur, bişeyin olur, kıza mahcup olma. Senin de zaten zamana ihtiyacın yok muydu? Zamana sıkışmamış mıydın? Hiç mi ihtiyacın yok buna? Hep zamana ihtiyacımız olacak. Hep ama. Zamanımızın tümünü ona gereksinim duyarak geçireceğiz. Hiç durmadan. Hiç bıkmadan. Anlasak bile. Bilsek bile. Önce yıllara, sonra günlere, yavaş yavaş saatlere ve dakikalara yalvaracağız. "Dur!" ya da "İlerle!" şeklinde. O duracağı yerde yürüyecek, gideceği yerde duracak. Sonra dertlenip dertlenip birbirimize bundan bahsedeceğiz. "Bak ne çabuk," diyeceğiz.

Ne zaman bu kadar zaman geçti.

Kazanılmış zamanımız geride kaldı, bitti. Sanki dolaptaki yemeği ısıtır gibi ısıtacağız her dakikayı kendimize. Fakat hiç bitmeyecek ihtiyacımız. Biz buna açlık gözüyle bakacağız biraz da kendimizi pek sevmediğimizden. Aslında zaman bizim yakıtımız. Ağlamaya ya da gülmeye gidiyor tamamı. Bazen geri dönecek kadarını göremiyoruz kendimizde, yol uzun görünüyor. Yolda kalıyorsun ve bir başkasının zamanını pişmanlık bitiriyor senin yüzünden.

Ne yazık ki zamanın kıymetini bilenler, onu görmezden gelebilenlerdir.

Kendime hep söylüyorum: "Sayılarla yaşama sakın.", "Miktarı önemli değil hissettiklerinin.", "Senin

sevgine az ya da çok diyemesinler.", "Senin öfkene az ya da çok diyemesinler." Onlar hep söyleyecek bir şey bulur ama hiçbir zaman, "Çok ya da az yaşadı diyemesinler," senin için. Belki artık diyemezler ama ben bırakamam hislerimi ölçmeyi. Bazen dışarıya kayınca gözüm, yani gökyüzüne, oraya da bahsediyorum buna benzer şeylerden.

Nefes alabileceğiniz şekilde öldürün kendinizi.

Benim gibi yüzükoyun gömmeyin cenazenizi. Kıymetli şeyler var (yeryüzündeki diğer zımbırtılar da buna dahil). Sizde ise kıymet var. Merak etmeyin bitmeyecek değeriniz. Azalmak var evet ama yok olmayacak hiçbir şeyiniz.

Zaten yalnız insanlarsınız, ben de sizi yalnız bırakıyorum.

Artık benim için bir insanın cesedi 'et' değildir. Hiçbiriniz benim zamanımı boşlukla harcayamazsınız.

17 Aralık 2004

Botlarımızı vıyklatarak mahalleden abilerimizin oynayacağı halısaha maçını izlemeye gidiyorduk. En fazla 10 dakikalık bir mesafeydi yolumuz. 'Vıyk'lar arasında bir uyum, bir ritim yakalamaya çalışıyorduk. Ancak en fazla 'vıyk vıyk' yapabildik.

Halısahada maç yapabilmek için para vermek gerekiyordu. Ama kimse bize para vermiyordu. Bu sebeple zaman zaman boş halısahanın etrafında gezinerek hayaller kurduğumu hatırlıyorum. Zaten daha da ufakken bayramda alınan çikolata kutusunu boşaltıp onu bir kaleye çeviriyordum. Sonra ufak kâğıttan top yapmalar, olur olmaz her pozisyonda röveşata çekmeye çalışmalar falan. Mıknatıslı bir satrancım vardı.

Onu taktik sahasına çevirdiğimi bile hatırlarım. Sakil maçlarımızda çoğu zaman bir şutun gol olduğunu anlamak bile mümkün değilken bu neyin taktiği arkadaşım diye sorarlar adama. Benim çok golümü harcadı zibidiler, "Direk üstü, direk üstü," diyerek.

Maçı 8.00-9.00 arasına almışlardı. Alt komşumuzun oğlu Edip'le beraber ailelerimizin (benim ailem sadece annemdi; aslında o civarda akrabalarımız da vardı ama işte anlam veremediğim bir şekilde sadece annem ve ben 'biz'dik.), "birbirinizden ayrılmayın, maç bitince de oyalanmayın" uyarılarını toplayıp çıktık yola. Edip'in botu gün içerisinde biraz su aldığı için benimkinden daha canlı ötüyordu. Benim daha sessiz vıyklamam iyiydi ama. Bahsettiğim ritme nüans katıyordu bu. Fakat Edip'in vıykları tam olarak istediğimiz sesler değildi. Ara ara sanki doğaüstü bir canlı vefat ediyormuşçasına sesler çıkarıyordu: "İiieeeaaııyykkk."

Edip'in üzerindeki kıyafetler olması gerekenden fazla bir şekilde geleceğe yönelikti. Seneye giyebileceği bir mont almak istemişken, rahmetli dayısının montunu vermişler gibi. Edip'in ailesi, 'Ya şu çocuğa bir ömürlük montunu alalım da kafasında soru işareti kalınasın, kendini rahat hissetsin,' diye düşünmüş olabilir. Gerçi Edip'in daha nice hoş kombinler yapacağı yılları vardı önünde. Dert değildi. Sahayı, etrafa yaydığı baş ağrıtan beyaz ışıklarıyla karşımızda gördük. İnsanın maç yaparken migreni tutar. Yok mu şöyle köşelere koyabileceğimiz sevimli abajurlar, masa lambaları? Daha samimi olmaz mıydı? Olmazdı.

Edip anasından aldığı yeterli banknotla ikimize gazoz aldı ve yanıma geldi. Bizim oraların halısa-

haları çok kaliteliydi. Futbol insanların aklından hiç çıkmazdı. Bütün şehir gece yatmadan evvel kaçırdığı pozisyonları düşünerek dersler çıkarırdı.

Maçın başlamasına 15 dakika falan vardı. Bizim mahallenin takımında Serkan eksikti. Serkan çabuk bir oyuncuydu. Daha çok sağ açıkta oynardı ama bazı özel durumlarda sağbek oynadığını da gördük. Meseleyi biraz aşka bulandıracak olursak şöyle bir durum vardı; Edip'in sevdiği kızın abisi de bu maçtaydı ve ailecek izlemeye gelmişlerdi. Yani kız da oradaydı. Benim âşık olduğum kız ise kesin osura osura uyuyordu evinde, eminim.

Maç başladı, ataklar başladı. Güzel şutlar, cevap niteliğinde kurtarışlar falan her şey şahaneydi. Beni her zaman ve hep güldüren şey 'başarılı file bekçisi' tabiridir. Sebebini bilmiyorum. Artık beynimin hangi kısmını uyarıyorsa bu, kendime engel olamıyorum, gülüyorum. Kaledeki adamın adı Ümit'ti, gerçekten kendisi başarılı bir file bekçisiydi. Mahallenin ilk eldiven takan kalecisiydi kendisi.

Gerçekten zevk alıyorduk. Gerçekten içinde filesi olan kaleleri vardı sahanın, üzerinde çizgileri vardı ve yeşildi. O sahaya maç sonunda 2-3 dakikalığına girmeyi planlıyorduk zaten. İyice oyuna daldım ve hepimizin bildiği dalgınlığa dönüştü bu. Sonra bir anda sahada yankılanan, "Dön geriye! Dön geriye! Dön geriye!.." sesleri eşliğinde gayri ihtiyari arkamı döndüm. Arkamda Edip'in kocaya kaçan ablasını gördüm. Bu kız Edip'in babasının ilk eşinden. Edip'in üvey ablası. Hemen dürttüm ve "Oğlum bu senin ablan değil mi lan?" dedim. O da döndü ve "Ablam bu," dedi. "Ne yapacağız?" diye sordum. "Yanına gidelim olum," dedi.

Edip'in üvey ablası, kaçtığı kocasıyla beraber sahanın arka kısmında bulunan masalı sandalyeli çay bahçesi gibi yerde çekirdek çitliyordu. Yanlarına gittik ve kız Edip'i görünce mutluluktan delirecek gibi oldu. Sarıldı, öptü, kucakladı ve bir daha sarılıp öptü. Bizi yanlarına oturttular. Ben arkamdaki maçı merak ettiğim için biraz sinirliydim ama böyle bir anı bununla zehirlemek bencillik olurdu. Edip'in ablası ve kocası bizi maç boyunca yedirip içirdiler. Her şeyi ısmarladılar. Misal, yediğim ilk hamburgeri bana Edip'in kocaya kaçan üvey ablası ısmarlamıştır.

Maç bitince biz de izin istedik onlardan. Edip'in ablası ara sıra yine orada buluşmayı teklif etti. Kafa salladık. Babalarıyla aralarında öyle çok büyük bir husumet yoktu aslında. Sadece görüşmeyen akrabalar gibiydiler. Yani bu kızı Edip'in babası da gelip burada görse belki şöyle göz ucuyla bakar ve hafifçe kafa sallardı. Ama bunların hiçbiri ailesini özlemesine engel değil. Hiç göremeyecek olsa da aynı şiddette belli ederdi sevgisini.

Sahadan uzaklaşırken birbirimize bundan hiç bahsetmeme sözü verdik. Gerçi ben gidip kime bahsedebilirdim zaten. Bahsetmeye kalksam da beceremezdim böyle şeyleri. Eve gittim, eşofmanlarımı giydim (o dönem sahip olduğum yatmalık şeylerin hepsi bir araya geldiklerinde hoş bir kombin oluştururdu). Yatağıma yattım, kafamda Edip'in ablası ve halısahada kaçan pozisyonlardan oluşan güzel bir karışım hazırlayarak uyudum.

Edip'in ablasıyla bu çok âşık olduğu adam neden evlenirken sorun yaşadılar? Edip'in babası dünyanın en normal adamıydı oysaki. E damat adayı bildiğim kadarıyla işi gücü olan düzgün bir adamdı. Nasıl bir

sıkıntı yüzünden bu evlilik uçmalı kaçmalı bir hal almıştı? Hemen söyleyeyim: Damat adayının annesi dul diye olmuştu bunlar. 'Dul kadının oğluna vermem ben seni!' Damadın annesi porsuk olsa, kümese girip tavukları yese daha iyi. Dul da nesi?

Gecenin bir körü annem beni kaldırdı ve "Üstünü giy," dedi. Hızlıca yerimden zıpladım ve giyindim. Bana ne olduğuyla ilgili hiçbir şey söylemedi. Sonra annem apar topar dışarı çıktı. Bana çıkarken, "Bikaç saate dönerim ayakta ol," dedi. Ben de neden üstümü şimdiden giyindim diyerek sinirlendim ama gitmişti. Gidip eşofmanlarımı tekrar giydim ve televizyon izlemeye başladım.

Aradan birkaç saat geçti ve annem yanında 5-6 adam, adamların omzunda ise bir tabutla geri geldi. Babam bizimle aynı şehirde, bir arkadaşında kalırken vefat etmiş. Sonra işte telefon trafiğidir falan filan annem evimize taşıdı evin erkeğini.

Babamı salonun ortasındaki masanın üzerine yatırdılar. Annem, "Yarın okula gitme madem," dedi.

Bugün 19 ARALIK 2038, annemle telefonda konuştuk. Bana, "Edip'in üvey ablasıyla karşılaştım bugün," dedi. "Seni sordu, cezaevinde dedim," dedi. Ben de "İyi demişsin," dedim. "Edip napıyormuş?" diye sordum. "O da cezaevindeymiş," dedi. Nedenini sordum. "Vergi kaçırmış," dedi.

EV TAKILMACASI (SANSÜRSÜZ)
Feyyaz Yiğit

Vergi nasıl bişey acaba? Hiç bilmiyorum. Yollarda, suda ve elektrikte bir eksilme fark etmedim henüz. O yüzden tüm cehaletimle, "Kaçırsa, bilirdik," dedim.

13. BÖLÜM

Bana ait olan ama son 30 senedir dolabımın bir köşesinde öylece bekleyen eşyalarıma şaşırdım cezaevinden çıkarken. Onlar o günde kalmışlardı sanki. Benimle aynı cezaya çarptırılmış kemerim, dolabımın zemininde sakin sakin 30 sene bekledi bugünü. Takmayı denedim ama belime olmadı. Benim hâlâ burada olduğumu bilen tek insan annem olabilirdi. O da arada sırada unutmuştur muhtemelen. Önce bir oğlu olduğunu hatırlamıştır, ardından cezaevinde olduğunu. Sonra üzülmüştür yine. Gerçi üzülmek artık onun için nostaljik bir şeydir, eminim. Eski günleri-

ni hatırladığı için üzülüyordur, zamanını üzüntüyle kodladığı için.

Kaldırımlar yine kaldırım taşıyla dizilmiş, ağaçlar yine ağaç gibiydi. Yokluğumda her şeyi her anlamda kolaylaştırabilen milyonlarca zımbırtı çıkmıştır ortaya ben yokken. Haberim olmamıştır. Benim hayatımı en çok terlik kolaylaştırdı bu süre içersinde. Kimbilir, belki de insanlar terlikleri mp3 çalabilsin istiyordu artık. Ya da terliğinden hızlıca mail atabilmek istiyordu. Benim zamanımda her yerden internete girebilmek için deliriyordu insanlar. Bu sebeple ben teknolojinin benim koğuşuma kadar gelişmesini bekledim bir süre. Koğuşumda bir gün, 'Ulan belki bişey olur ve ben bi anda internete girerim" şeklinde düşünerek uyuyakaldığımı hatırlıyorum. Aslında dergi falan alabilirdim dilekçeyle ama nedense içimden gelmemişti. Yani işin özü sanki onlar beni içeriye kapatmadı da ben kendimi dışarıya kapattım.

Kendime telefon açabileceğim bir yer aradım. Önce büfe tadında yerler aradım tabii. 'Büfe mi kalmıştır ya? Kalmamıştır yaaa,' diye diye ileride gördüğüm büfeye yanaştım. Te 30 sene öncesinde kullanılan o takoz gibi telefonlardan vardı yine. Büfeciye, "Bunlardan kaldı mı ya?" diye sordum. "Niye abi?" dedi. Adam haklı. Her şeyin değişmiş olmasını istiyordum. Belki de bu sebepten bu kadar kapanmıştım kendime. Yaşamak istediğim şey bir değişim olmazdı, eğer ben bütün gelişmelere alışkın olsaydım. 'Ulan kocaman medeniyetsiniz, beni biraz şaşırtsanıza. 2 adım ilerleyemediniz mi?'

Hayır. İlerleyemediler.

Annemi aradım, açmadı. Büfeciye, "Açmıyor," dedim. Halbuki adama ne bundan. Adamda te benim

zamanımdan kalma, "Eeeee..." ifadesini kullandı. 'Kardeşim bunun yerine bir şey bulaydınız en azından.'

Hayır. Bulamadılar.

Annemi bir daha aradım ve bir daha açmadı. Ben de büfeden sigara aldım (annemin yeni yıl hediyesi olarak gönderdiği parayla), adam paramın üstünü, "Buyur amcacım," diyerek verdi ve o çevrede dolaşmaya başladım. Yahu 30 senenin üstüne bir de hayal kırıklığı ekliniz. Hem de ağırlaştırılmış. Biraz sinirliydim hâlâ büfe önünde telefon çilesi yaşıyor olmama. 52 yaşındayım. Sigaramı yaktım ve etrafta yürüdüm biraz. Birkaç sigara içtikten sonra büfeye tekrar döndüm ve telefon açtım. Bu sefer açtı ve "Oğlum, sen misin?" dedi. "Anne, ben çıktım cezaevinden," dedim. İlk cezaevine girdiğim sene beni rahatça gelip görebilmek için 1+1 bir ev bulmuştu bu şehirde. Annemin yeni evi bile 30 senelikti. Bana telefonda, "Sen taksiye bin gel, ben aşağı para atarım, verirsin taksinin parasını," dedi. Büfeciye verecek kadar param vardı tabii, görüşme ücretini ödedim. Hep mektuplaştığımız için annemin adresini zaten biliyordum. O gün o büfeciye cezaevinden yeni çıkmış bir amca gelmiş, annesini aramıştı. Şimdi varsa eğer onu ziyaret edecek arkadaşı, birlikte güzel bir hikâyeyle zaman geçirebilirlerdi.

Yolda taksi bekledim, geldi. Taksiye bindim ve elimdeki kâğıdı uzatıp, "Buraya gideceğiz," dedim. "Peki abi," dedi. Abi oldum, amca oldum.

Yıllar evvel kıyıda köşede gördüğüm, içinde hiç kimsenin yaşamadığı boş betonlardan leş gibi anılar taşıyor şimdi. 'Burada kim ne yapsın?' diye kendime sorardım. Şimdi diyorum, 'Orada kim ne yaptı?'.

Ama yeterince sakin karşıladım özgürlüğü. Olgun karşıladım. Sanırım yaşımla ilgili. Fakat insan yaşamamışsa nasıl yaşlanabilir?

Taksici arkadaşa, "Sigaraya müsaade var mı?" diye sordum. "Estağfurullah, ne demek, ben de yakayım," dedi. Çaprazlama camlarımızı sıyırdık. İçeriyi bir gürültü bastı, gözlerimiz kısıldı ve eşzamanlı çıtlattık çakmaklarımızı.

Taksici bana, "Abi ne işle meşgulsünüz?" diye sordu. Oysaki 30 sene zamanım vardı şu soruya bir cevap düşünmek için. Fakat yine yok.

Dikiz aynasına bakarak, "Sucuyum," dedim. Anlamsız bir sessizlik oldu. Hiç istemediği bir yanıt aldı sanki. 3-4 dakikalık bir boş taksi yolcuğunun üstüne, "Abi niye suçlusun, ben anlamadım?" diye sordu. Beni yanlış anlamıştı. Halbuki doğru anlamıştı. Ben mi yanlış söyledim acaba diye düşündüm ama halbuki doğru söylemiştim.

"Cinayetten yattım," dedim ve varacağımız yere kadar konuşmadık. Annemin yeni evinin önüne geldiğimizde taksiciye, "Annem para atıcak. Onu alıp vereyim," dedim. "Tamam abi," dedi, hızlıca kafasını çevirdi. Araçtan indim fakat annemden daire numarasını almamıştım. Bina önümde fakat annem bu binanın neresindeydi? 52 yaşında bir amca olarak kafamı yukarı kaldırdım ve "Annneeeee!.. Anneeeee!.." diye bağırmaya başladım. O sırada arkamdaki taksi hızlıca bastı gitti.

Annem beni duyamıyordu. 3. katta perdeleri ardına kadar sıyrılmış bir daire vardı. Annemin evi olabilirdi orası. Yaşını belli ediyordu çünkü. Binanın önündeki kaldırımın köşesine oturdum ve bir sigara molası verdim. Sakin sakin sigaramı içip bitirdim.

Sonra tekrar devam: "Anneeeee... Anneeeee..." Binada kadının biri cama çıktı, "Zehra teyzenin oğlu musunuz?" diye sordu bana. İlk başta bana dediğini anlamadım. Sonuçta ben hiç kimsenin oğlu gibi gözükmüyorum. En azından bunun farkındaydım kendimi hâlâ annemin oğlu gibi hissetsem bile. Güneşten gözlerimi iyice kısarak kafamı kaldırdım ve "Hayır," dedim. Benim annemin adı Zehra değil çünkü. Birkaç dakika sonra annemi gördüm camda. Bana, "Ayyyyyy açtım açtım gel," dedi ve içeri koştu.

Kapının önüne geldim. Kapı dıtladı ve içeri girdim. Asansöre bastım, bindim. Annemin yeni evi kaçıncı kattaydı acaba diye düşündüm. Dışarıda gördüğüm pencere kaçıncı kattı acaba? 3 ya da 4 olabilirdi. 4'e bastım, en azından inerek bakarım diye. Tesadüf bu ya, annem 4. katta yaşıyormuş.

Annem kollarındaki tüm gücü, bu ana sakladığı tüm enerjisini bana sarılmaya harcadı. Beni öptü, kokladı, ağladı. Hemen mutfağa soktu, yemeklerini gösterdi. Sonra beni salona götürüp sıyrık perdeli pencerenin önüne oturttu. Karşılıklı 2 tane berjer vardı camın önünde. Ağlamaya devam ederek içeri koşup terlik getirdi. Bu kadın 76 yaşında. Ağlaması durmuş gibi olsa da ağlayan yüz ifadesi sabitlenmişti yüzüne. Kadını takdir ettim. Demek ki sadece bu anı görebilmek için, öncesinde beni öldürmek zorunda kaldı. Yılların tecrübeli üzgünü. Yetişmiş dertli.

Annem bu yeni eve taşınırken baya bir eşyasını yenilemiş. Ananemin evinden gelmiş eşyalar da vardı evde. Çok eski bir vitrin vardı mesela. Çocukken ondan korkardım. Bir yerlerimi kesecek sanırdım ama çok güzel bir vitrin olduğunu da inkâr etmiyorum. Normalde bu kadar oymalı mobilyalara gıcık olu-

rum. Her zaman söylerim: "Yeryüzündeki hiçbir şeyin bu kadar oyulmasına gerek yok." Abartısıyla beni rahatsız etmeyen tek mobilya bu vitrindi sanırım. Ya da zamanında bana yaşattığı korkular yüzünden ona saygı duyuyordum ve sevmek zorunda hissediyordum, bilemiyorum. Annem, anne sorularını saça saça bana yaklaştı: "Aç mısın?", "Kolay geldin mi?", "Çay demledim, kola da aldım, hangisini istersen?" Uzadı gitti bunlar. Anneme, "Ya anne otur sen, ben alırım," dedim. "Ayyyyy..." diye diye gitti içeri. "Kola getiriyorum," diye seslendi.

Tam karşımdaki duvarda bir konsol vardı. Normalde 1-1,5 metre uzunluğa sahip olması gereken konsol duvarı boydan boya kaplıyordu. Yaşlı kadın *organizer*... Patlak sarıydı ve sayamadığım kadar çok çekmecesi vardı. Bundan 30 sene evvel bunlarla 'retroculuk' oynanıyordu. Şimdi hiç kimsenin tarzını yansıtamıyor anladığım kadarıyla. Anneme, "Ya bu konsolu nerden aldın?" diye sordum seslenerek. "Çok güzel değil mi? Baya da ucuza aldım, retro," dedi. Allah kahretsin. Demek devam ediyor bu. Ben şu an orijinal retroydum ve annemin tarzını yansıtıyordum bu hesaba göre. Cezaevinden aksesuar olarak ayrılmış olmanın haklı üzüntüsüyle, annemin üzerinde çok çalıştığı bir bardak koladan yudumladım. 76 yaşındaki kadının ağzında "retro" lafının ne işi var? Fakat üzerinde durmadım ve "İyi ama hayatını kolaylaştırıyordur," dedim. "Oooouu, hem de nasıl..." diye cevap verdi.

Şimdi ne diyeceğiz ki birbirimize? Bir süre daha eşyalardan konuştuk. Havadan sudan ve sağlık meselelerinden devam ettik. Misal, tam ortamızda hayatım boyunca gördüğüm en estetik sehpa vardı.

Ayakları metal, üzeri ahşaptı. Bu yani benim sehpa zevkim. Zevkim de yok gerçi ama hâlâ zamanım var. Hemen şimdi başlasam bir şeyleri hızlıca beğenmeye ve sevmemeye, kısa bir sürede elle tutulur bir zevkim olurdu. Annemin bolca zamanı vardı zaten ve bu zamanı iyi değerlendirmişti. Üzerindeki zevksizliği atmıştı.

"Ya Anne, hayatım boyunca sadece 1 gün çalıştım o da sucuda," dedim ve bir süre güldük buna. O da bana, "Amaaaan, ne olduysa oldu bitti, kalan zamanımızı da üzülerek geçirmeyelim," dedi. İşte şimdi hâlâ gencim ve gençliğimin aksine mutluyum. Şaka yaptım. Tabii ki genç değilim ama keyfim yerinde. Fakat kim şimdi bu yaşlı kadın? O da aynısını soruyor muydu kendisine? Saçları bembeyaz, bu havada hırka giyiyor. Yaşlılığına yakışmayan tek şey, evinde televizyonunun bulunmamasıydı. İlk başta sormadım, 'Herhalde televizyonlar yavaş yavaş incelerek yok oldu,' diye düşündüm. Meğer sıkılmış kadıncağız. "Bak bak nereye kadar?" dedi bana. Askerlik yapamayacağımı açıklayan belgeyi, içinde sadece kimliğim olan cüzdanımı, sigaramı ve çakmağımı cebimden çıkardım ve sehpaya koydum. Annem tekrar, "Aç mısın? Getireyim mi?" diye sordu. "Yok, sağ ol," dedim.

Camdan dışarıya bakmaya başladık beraber. Zaten hayatımız boyunca yaptığımız gibi. İnsanlar birbirlerini nasıl seviyorlar? Görebilir miyiz buradan? Kim, kimi neden en samimi hislerine gebe bıraksın? Buradan anlaşılır mı bu? Yeterince açık perdeler, olmaz mı? Hangi adamın hangi arabaya bindiğine bakıyoruz annemle. İki yaşlı gözlemciyiz. Yıllar sonra tekrar, 5 metrelik bir çember içinde ana oğul gibiyiz.

Annemin kolanın yanında getirdiği çaya geçtim. Biraz soğumuştu ama çok da önemli değil. İyi ki artık geniş pencereli evler yapıyorlar.

Uykumuz gelene kadar o camın önünde ara ara konuşarak bekledik. Yemeğimizi de camın önünde yedik. Hatta uykumuzun da bir kısmını yine o camın önünde uyuduk. Sonra annem salondaki kanepeye yatağımı yaptı. Yine öpüştük, sarıldık ve o içeri uyumaya gitti. Kanepeme uzandım. Daha önceden bahsettiğim, babamın bana bıraktığı kanepe bu arada uzandığım. Bir televizyon olsaydı iyiydi aslında. Canım sıkıldı. Hem de cezaevinden çıktığım ilk gün. Hem de keyfim çok yerinde olduğu halde canım sıkıldı. Bu mucizeyi rahmetli babamın mirası bu çekyatta yaşıyorum.

9 Nisan 2007

Annem, "Dönerken unutma 1 kg kabak çekirdeği al," diyerek okula uğurladı beni. Kafa salladım ve yürüdüm eğitime. O gün veli toplantısı da vardı aslında, kendisi de alabilirdi. Ayrıca kendisi her an istediği gibi gidip kabak çekirdeği alabilir zaten. Neden bu görevi benim gün içerisinde zayıflayacak zihnime emanet ediyor anlamış değilim. Ayrıca kabak çekirdeğini bir şekilde içimize sindirmek mümkünken neden bunu 1 kg yaparak zorlaştırıyoruz?

Okula yürüyerek gidip, yürüyerek geliyordum. Bazen belediye otobüsüne de biniyordum ama tercih etmiyordum pek. Çünkü kısa sürüyordu. Tam belediyeye alışıyorsun, hop, geldik. O yüzden belediyemle aramda çoğu zaman dalgalı, gelgitli bir ilişki vardı. Ya da yoktu. Bu konu daha çok kafamın içinde beni oylaması için var. Onun haricinde otobüsün en arka-

sına oturup ağlamıyorum belediyeye. Kravatımı elime dolamış, çantamı en asi gözükecek şekilde asmış okuluma doğru ilerliyordum. O yıllar, sırt çantasıyla asilik yaptığım yıllardı. Devam eden yıllarda ise nimetle şaka yapmaya başladım.

Okula kadar yürüyüp içine girmekten vazgeçtim. Sevmiyordum çünkü. Bi de ilk ders bloktu. Onun yerin eve geri dönmeye karar verdim. Dönerken kuruyemişçiye uğrayıp annemin fantastik siparişini aldım. Elimde poşeti sallaya sallaya eve doğru devam ettim yürümeye. Bizim evin arka yolunda bir kazı vardı. Binanın tam arkasından bir çukur kazmışlar, içinde bir boru var. Belli ki borunun bir sıkıntısı var diye düşündüm. Ya da boruyu değiştireceklerdi anladığım kadarıyla. Elimde kola kutusu vardı. Dibini diktim ve attım. Daha sonra nasıl bir gafletse bu, nasıl bir cehaletse artık yerden irice bir taş alıp boruya attım. Çok sağlam görünüyordu halbuki. Fakat boru patladı ve içindeki su şarlamaya başladı. Panikledim ve bir şey olmamış gibi apartmana girdim. Koşar adım eve çıktım.

Annem, "Noldu?" dedi.

"Canım okula gitmek istemedi hiç geri geldim," dedim.

"Yazılın mazılın yok muydu senin," diye sordu.

"Yok yaa ne yazılısı," dedim. Hızlıca üstümü başımı ortalık yere bırakıp televizyon izlemeye başladım. Annem mutfağına döndü ve içerden, "Aaaaa sular gitmiş," dedi. Ben de hazır okula gitmedim bari biraz kestireyim dedim. Yaşadığım panik yaşıma fazla geliyordu. Gerim gerim gerimdim ve en sonunda uyumayı başardım. Annemin beni dürtmesiyle uyandım.

Annem, "Kalk, yönetici seninle konuşmak istiyormuş," dedi.

İlk olarak, "Niye ki?" dedim ama sonra mevzuyu anladım hemen. Sıça sıça kalktım yerimden ve kapıya gittim.

Yönetici bana, "Delikanlı dışarıya çık ve kapıyı kapa, konuşmamız lazım," dedi.

Ben de "Hay hay," demedim. Hep istedim bunu ama bunun yerine, "Noldu ki?" diye sordum.

"Seni binamızın su borusunu patlatırken görmüşler," dedi. Acaba beni kim gördü.

"Ne borusu? Benim ne işim olur su borusuyla," dedim yöneticiye.

Gerçekten ben de uzunca düşündüm bu konuyu. Acaba benim su borusuyla ne işim vardı da böyle bişey yaptım. Piknik tüpünü çakmakla kontrol eder gibi su borusunu büyük taşla denedim. Nedir bu belediyeye güven? Nerden biliyorsun patlamayacağını?

Yönetici, "Uzatma işte delikanlı görmüşler seni," dedi.

Yalan! İftira!

Şaka şaka hepsi doğru bunların. Kim gördüyse beni kendisini tebrik ediyorum. Eminim çok eğlenmiştir bu saçmalığa şahit olduğunda. Bir lise öğrencisi, elinde 1 kilo kabak çekirdeği ile belediyenin kazdığı kuyuya bakıyor. Zaten Rönesans tablosu gibiyim. Bir de bu tablo canlanıyor, yerden ipiri bir taş alıyor ve boru patlatıyor. Kim gördüyse gözüne sağlık.

Yöneticinin emrettiği gibi dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Amca bokunuzu yiyimlere başladım hemen. Nedense bu bana geri dönüşü olmayan bir kabahat gibi geliyordu. Boru patlatmış olmak ben-

de dehşet uyandırıyordu. Elim ayağım titrer bir vaziyette yöneticiyi dinledim.

Bana, "Birazdan annenle de konuşucam. Yasal işlem yapmaya mecburuz," dedi. Ya ne yasal işlemi, neler oluyor böyle? Ben, "Bokunu yiyim amcacım"-ların şiddetini artırarak devam ediyordum. Yahu ne çirkin yasalarınız var sizin. Ben mesela devlet kursam ve yolda birini elinde 1 kiloluk kabak çekirdeğiyle yürürken görsem hiç acımam yasal işlem başlatırım. Boru dediğin nedir arkadaşım. Yenisini getirir takarım ben devlet olarak. Ama öbüründe geleceğe yönelik bir tehdit var. Yenisini getirip koyamayacağın boyutlarda hasar verebilir o kabak çekirdeği. Sıçayım kurallarınıza. Gibi düşüncelerle ve biraz da sesimi kısarak, "Yapmayın gözünüzün yağanı yiyim," dedim.

Yönetici kaşlarını kaldırdı, "Bunun bi faydası yok, sıkıntı çıkarma," dedi. Ya bir şey itiraf etmek istiyorum. Ben gerçekten bunun bi faydası olur diye düşünmüştüm. Şu yöneticinin gözünün yağanı yesem her şey hallolur sanmıştım. Nolurdu sanki gözünün yağanı yesem ve tüm olanları unutsak? Ben de biliyorum bunun bir faydası olmayacağını sayın bayım. Fakat ruhumun refleksleri henüz çok naif. Bunlar var elimde, idare ediniz. Üstelik bu zaten sizin işiniz. Saygılarımla...

Sanki bana FBI'da çalışıyor. Apartman yöneticisi gibi davranmayı öğrenemediler. Kendisine, "Amcacım yasal işlem ne gözünü seveyim yapmayın," dedim. Artık cümlelerin öznesi yüklemi kaymıştı. Şimdiki zamanın dışında çekimliyordum fiilleri.

Bana, "Polis çağırcaz, tutanak tutulcak, sonra cezan neyse çekersin," dedi. Polislik tutanaklık bir adama dönüştüm belediyenin açık bıraktığı su borusu

yüzünden. Neler olacağını söylediğinde garip bir şekilde rahatladım. Sanki ben daha ağır cezalar bekliyordum. Beni bodruma zincirleyip yüzüme camsil dökecek halleri yok. Niye bu kadar korkuyorum ki? Zili çaldım, annem kapıyı açtı ve "Bi sıkıntı yok di mi?" diye sordu. Gel anne gel, bize kan kusturuyorlar sen de gel. Annem kapının önüne çıktı, ben merdivenlere oturdum.

Yönetici anneme, "Hanfendi, oğlunuz binamızın su borusunu taş atarak patlattı," dedi.

Annem bana, "Niye böyle bişey yaptın?" diye sordu.

Ne bileyim ben niye yaptım bunu. Yeminle hiçbir fikrim yok bu konuda. Kendi halinde bir su borusu bu. Sonra manyağın biri geliyor ve biraz baktıktan sonra taş atıyor. Haklısınız, çok saçma. Hiçbir mantığı yok ama bilmiyorum.

Anneme, "Anne üstüme gelme vallahi ben de bilmiyorum neden böyle yaptığımı," dedim. "Bir hatadır oldu.", "Olanla ölene bişey yapılmaz" gibi zamanında onaylanmış cümlelerle vaziyetimi izaha kalkıştım ardından.

Yönetici, "Maalesef polis çağırıp tutanak tutturmak zorundayım," diyerek araya girdi. Annemin yüzü düştü, bana biraz kızdı orda. Beni savunacak ve yöneticiyi ikna edecekti birazdan. Böyle düşünüyorum çünkü biz bir aileyiz. Fakat yanlış düşünmüşüm. Düşünmem gereken, "Ulan biz nasıl bir aileyiz?" olmalıymış.

Annem, "Beyefendi, ne gerekiyorsa yapalım. Buyrun polis çağıralım," dedi ve yönetici kafa sallayarak kendi evine çıktı. Beni sattılar. Hem de kıçıkırık bir

su borusu için. Kendi binam beni korumadı, dışladı. Anneme, "Yahu insan biraz arka çıkar," dedim.

Bana, "Yahu boruya taş atan adamı nasıl savunayım?" dedi. Haklıydı.

Beraber eve girdik. Ben üzgün ve artık azda olsa korkmuş bir şekilde televizyonun başına döndüm. Annem de mutfağına geri döndü. Polis gelecek, kapımızı çalacak diye bekliyoruz. Hiçbir sıkıntımız yokmuş gibi bekliyoruz. Acaba borunun başına gidicez ve tutanağı orada mı tutacaklar diye düşündüm. Ben borudan uzak olmak istiyorum. Buyursunlar bir çayımızı içsinler, tutanağı da burada tutalım. Her anımızı gerilerek geçirmeye ne gerek var? Neşeyle ve alkışlar eşliğinde adalet bulsun yerini.

Oturma odasında, televizyonun karşısında polisin gelip beni almasını beklerken uyuyakaldım. Vücut da demek ki bir noktada, "Yeter artık," diyor. Yine annemin omzumdan dürtmesiyle uyandım. Annem bana, "Merak etme polis gelmeyecek," dedi.

"Neden?" diye sordum.

"Seni ben gördüm boruyu patlatırken, yöneticiye ben söyledim. Bu yaptığın aptallığı unutma istedim," dedi.

15 Mayıs 2043

Annem kahvaltının üzerine güzel bir Türk kahvesi yaptı ve önüme koydu.

"Oğlum seni polise ben ihbar ettim," dedi.

"Neden?" diye sordum.

"Bebek öldürdün yavrum," dedi.

14. BÖLÜM

Hatırlarsınız, ben hayatım boyunca sevişmedim. Şimdi sanıyorum ki hayatımın sonundayım. Gözlerim ve nefeslerim ağırlaştı. Oturduğum yerde kalıyorum –ki gençken de yaşadığım şey bu– hareketsiz. Durgun bir su birikintisinde, bulanık gökyüzünü izleyerek ve nefes almadan, sadece bekledim. Yüzümdeki bu çizgiler, bu pörsümüş tebessüm, zamanımın üzerimden bana çarpa çarpa akıp gitmesi. Nefes bile almadan vardım hayatımın sonuna.

Annemin yeni evinin salonunda perdeleri ardına kadar açtım ve babamdan kalan kanepeye oturdum. Annem içerde uyuyordu. Yalnız başıma bir süre bak-

tın etrafıma. Sonra pantolonumu indirdim ve mastürbasyon yapmaya başladım. Hem de gürültülü bir şekilde. Bir süre sonra annem salonun kapısında belirdi.

Bana, "Oğlum ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Mastürbasyon yapıyorum," dedim.

15. BÖLÜM

Her zaman, kafamın bir köşesinde bir şeylerin 'doğru' hallerini aradım. Fakat bunu bir savunma şeklinde yaparsanız bu sizi saldırganlaştırır. 30 sene çocuğunuzu bir odaya kapatacak kadar adil olabilmek, bir bebeği öldürmek için ihtiyaç duyulan cesaretten fazlasını gerektirir. Şimdi bu kadın yeterince üzgün.

Ben 23 yaşındaydım, o 47.
Ben 25 yaşındaydım, o 49.
Ben 27 yaşındaydım, o 51.
Ben 30 yaşındaydım, o 54.
Ben 33 yaşındaydım, o 57.

Ben 35 yaşındaydım, o 59.
Ben 38 yaşındaydım, o 62.
Ben 42 yaşındaydım, o 66.
Ben 45 yaşındaydım, o 69.
Ben 48 yaşındaydım, o 72.
Ben 52 yaşındaydım, o 76.

Hepimizin zamana ihtiyacı var. Fakat boşa giden, kaybolan bir zamana.

♫ **APTAL**
Feyyaz Yiğit

Şarkılar

- **ALLAHIM NASIL BİR VARLIK YARATTIN?**
  http://soundcloud.com/feyyazyigit/allah-m-nas-l-bir-varl-k
- **SAMSUNLU DEĞİLİM**
  http://soundcloud.com/feyyazyigit/samsunlu-de-l-m
- **BURDURLULAR**
  http://soundcloud.com/hacibisaniye/haci-bisaniye-burdurlular
- **UZUN UZUVLU İNSANLAR**
  http://soundcloud.com/feyyazyigit/uzun-uzuvlu-insanlar
- **YİNE BİZ GÖTALTINA GİTTİK**
  http://soundcloud.com/feyyazyigit/yinebizg-talt-nagittik
- **BÜFE AÇTIM**
  http://soundcloud.com/feyyazyigit/bufe-actim
- **NOLUR NOLMAZ**
  http://soundcloud.com/feyyazyigit/nolur-nolmaz
- **JUST A LITTLE SIYRIK**
  http://soundcloud.com/feyyazyigit/justalittlesiyrik
- **EV TAKILMACASI (SANSÜRSÜZ)**
  http://soundcloud.com/feyyazyigit/ev-takilmacasi
- **APTAL**
  http://soundcloud.com/feyyazyigit/2-1